

Jana Neruda - Ester Klein

/3x/ Deny Milerová

**Projekt Jan Tleskač
Fair Spanish Ladies
Alla breve**

(c) 2005-9

/Projekt "Jan Tleskač"/

"Počkej, Kamilko, neutíkej!" křičím za prchající dívkou ze schodů. "Byl to omyl, spletla ses, nemyslela jsem to tak!"

"Kvůli tomuhle jsem k tobě nepřišla," ozývá se zdola nepevným hlasem.

Sakra! Zrovna teď se musí někdo plazit do schodů! To mi tak chybělo, sousedka! A s dcerou k tomu! Docela bytelnej trapas, když ke mně dojdou, všechny tři jsme v rozpacích.

"Dobrý večer."

"Dobrý večer."

"Dobrý večer."

Tak a teďka si budou doma vyprávět, jak naháním po baráku holky, áhjo...

Jak dlouho tu u mě na patře tyhle dvě vlastně bydlí? Krátko. Měsíc? Míň? Spíš míň. Maminka s dcerou, obě jako dvě sestry, dohromady ani ne šedesát, dcera trochu mámina blond zelenooká sukně... ještě docela nevinná a čistá, a taky moc hezká.

Zavírám za sebou dveře bytu. Hloupá Kamča! Nechá se pozvat a nakonec zdrhne. A pak že ví, co chce. Pokaždé, když už to vypadá že jo, dostane strach. Příště ji už nepozvu, nemá to cenu... vlastně... tentokrát se dokonce pozvala sama. Třetí návštěva a namísto třetí noci třetí útěk. Ženský! Mám na ně dost pech. A na Kamilu zvlášť.

Beru mobil a vytáčím její číslo.

"Co se plašíš, Kamčo?! – Že to byla tvá poslední návštěva u mě? No příima! – Cože?! Že pořád nejsi lesba?! Tsss! Proč tak vyvádíš?! Copak jsem po tobě vyjela? A vůbec, proč ke mně přišla? Navečír? S flaškou vizourea, když o to se mnou nestojíš?! – Jo, pokecat?! Kdo by to byl řek?! Heleď, víš co, milánku? Běž za tím tvým, ať s tebou pořádně mrskne vo postel. Jo. To ti bude nááramně slušet. – Víš, co jsi? Nic víc než chodící slamník svýho majitele. Čau. Puso! – Ty mně taky."

Káča jedna! – – Voškubaná! – – Heterosexuální!

*****

Stojím ve vrátnici *Armádního kartografického ústavu* a dožaduji se vstupu.

"Sama do objektu nemůžete," tvrdí praporčík ve službě a kroutí hlavou nad mojí naivitou. Stojí přede mnou prkenně, v pozoru, a na cedulce má jméno B. Stárek.

"Jsem Milerová Dagmar a *sem* chodím nejmíň tři roky, každou chvíli," nato já.

"Jako civil? A bez průkazu? Tak to tedy dost těžko."

"Ježíš, jaký civil?! Jsem tu pečená vařená! Brkněte Milošovi, ten mou totožnost potvrdí! Jmenuju se Milerová. Milerová Dagmar."

"Žádného Miloše neznám." Praporčík Stárek se holt rozhodl dělat mi potíže.

"Majora Šímu krucinál snad znáte, ne? Je to šéf odboru analýzy," ukousnu jízlivě.

"Jistěže ho znám, ale nemůžu ho identifikovat jen podle křestního jména."

No jasně, zvlášť když nechceš vopičáku, vid'?

Proč tohle všechno? To je jednoduché; za hlavičkou kartografie se skrývá organizace jménem *Vojenský informační úřad*, krátce VIÚ. Tak, tak, pěkně zakonspirovaný to soubor budov.

Stárek, celý otrávený, že se musí pohnout, zvedne sluchátko a ohlásí mě. Pak mi milostivě zapůjčí návštěvnickou cedulku. "Prosím, paní."

"Díky," ušklíbnu se nakysle. "A jsem slečna, žádná paní."

Když projdu kolem něho, náhle se rozvříská alarm.

"Milerová! – Stůj!" zařve za mnou Stárek. "Vy u sebe máte zbraň!"

Džentlmen ten prcek, že jo? "No a co, mám ji legálně."

"Necháte ji tady! Jako civil nemáte právo nosit do objektu zbraně."

Naštěstí přichází můj kamarád major Šíma.

"V pořádku, Bohoušku, ať si tu flintu nechá," řekne pedantskému praporčíkovi. "Na mou zodpovědnost."

Stárek srazí paty. "Rozkaz, pane majore."

Cestou do kanceláře se rozčiluju, rozhazuju rukama a plivu kolem sebe jed. Kamarád major Miloš Šíma se mi jenom směje.

Jak tak přede mnou v tom hezkém obleku kráčí, dívám se na jeho pleš a vzpomínám, že úplně stejně plešatý býval už v době, kdy jsme se prvně setkali. K tomu došlo na Karlově univerzitě. On měl tehdy promoci už dávno za sebou, dokonce i čerstvou aspiranturu, a působil na fakultě coby asistent. Já byla samosebou bažant zápolící v prvním ročníku výšky s potížemi studentky střední školy. Miloš nás měl párkrát v týdnu na filozofický seminář, celkem mi imponoval jeho vyučovací styl, nepovyšoval se jako někteří jiní asáci, bral nás opravdu spíš jako kolegy. Dávala jsem mu sympatie najevo a jednou, někdy v druhém semestru, jsem si k němu v jídelně přisedla. Dali jsme se do řeči a zjistili, že máme na spoustu věcí podobné názory. Začali jsme se lehce přátelit. Ovšem Miloš o mně netušil pravdu, asi se domníval, že po něm jedu, jenže já se mu ve slabé chvílce svěřila, že se mi hrozně líbí jedna dívka z ročníku. Tohle Miloše uzemnilo, dotklo se ho to, ta nešťastná pánská ješitnost, zřejmě si dělal naděje a na chvíli to pak vypadalo, že je s naším přátelstvím nadobro ámen. Nebyl. Vše začalo znovu o prázdninách, kdy nás pár studentů a asistentů odjelo na dobrovolný geologický projekt do Jeseníků. Musím říct, že příhoda, co se nám v Rejvízu stala, nás definitivně spojila.

Asi třetí den jsem s Milošem prohodila pár nakyslých slov a protože s lidmi z expedice žádná velká sranda nebyla, odešli jsme společně do hospody. Tady se na všech stolech hrály šachy. A pilo se. Asi v devět hodin vyzval jeden z domorodců, menší omšelý mužík namol opilý, Miloše na partii. Sotva Miloš rozehrál, opilec vytáhl z kapsy mistrovskou licenci, a pokud nelhal, měl snad 2300 bodů ELO. Chvilími při hře usínal a my s Milošem hráli oba proti němu. Vyhráli jsme. Miloš pak při placení důvěrně obíral servírku a já ho poté jako ta střízlivější táhla nočním Rejvízem na ubikace. Náhle jsem se úplnou náhodou otočila, abych spatřila, že se k nám po silnici blíží auto se zhasnutými světly, jelo z kopce a bez plynu. Teprve když bylo dost blízko, nějakým instinktem mi došlo, že jsme v nebezpečí. Chytla jsem Miloše za flígr a doslova odhodila stranou. Neosvětlený vůz nás jen těsně minul. Nepochybně jsem Milošovi zachránila život a tahle epizodka naše trvalé přátelství definitivně zpečetila.

Miloš z fakulty další rok odešel. Našel si místo u vojáků a později se stal majorem ve VIÚ – Vojenském informačním úřadu.

Já výšku bohužel nedokončila, dělala jsem do svých pětadvaceti let ledacos, od chemie až po taxikářinu. Momentálně jsem na volné noze a živím se psáním. Lépe řečeno, živořím psáním. Miloše stále přemlouvám, aby mě u nich zaměstnal, jenže on nechce. Tak z něho aspoň občas vymáhám zajímavá témata pro své články.

Kdože řídil neosvětleném vůz na Rejvízu? Ale ano, vím to. Onen poražený šachový mistr. Ne, nechtěl Miloše přejet, protože s ním prohrál partii, nýbrž proto, že si dovolil důvěrnosti k jeho ženě. K tamté po zedečku poplácané servírce v restauraci. Tak, tak, někdy se poplácaní může vymstít.

"Kdy mi dáš konečně nějakou práci?" dorážím na svého přítele, když konečně usedneme v jeho kanceláři.

"Až k tomu bude důvod," nato on.

"A co nějaký pěkný příběh?" ukážu směrem k regálu, kde stojí napěchované šanony.

"Mám tu přes půl století staré spisy," povídá Miloš. "Musel jsem je všechny pročíst a rozhodnout, zda se mohou uložit do archivu. Ještě před tím odtajnit."

"A co mi teda nabídneš? O čem bych mohla napsat?"

Sáhne do regálu a vytáhne objemný šanon. "Tahle věc by se ti hodila, Deny, (tak mi kamarádi říkají) jmenuje se Projekt »Chodec«."

"Proč chodec?"

"Šlo o skupinu ilegálních převaděčů na Západ. Za totality."

"Král Šumavy?" ušklíbnu se.

"Něco takového. To je přece napínavé téma pro příběh."

"Milošku, tohle je ojetý! Chtěla bych něco...! Víš... No..." Vstanu a zamírím k regálu. Padne mi do oka jeden název.

"Tohle zní zajímavě, " ukážu na hřbet krajního šanonu. "Projekt »Jan Tleskač«. Jméno z Foglarovky."

Miloš není mým zájmem zrovna nadšený.

"Četlas Foglara, Deny?" pokusí se odbočit.

"Jasně. Hlavně díky bráchovi."

"Zvláštní, máš samé klučičí spády. Taková hezká holka, pětadvacet... a judo, Foglar, zbraně... dívenky k tomu, abych nezapomněl."

Pokrčím rameny. "Co naděláš, Milošku, když to tělo žádá?"

"No jo, vždyť já vím," zabručí a vytáhne příslušný šanon z regálu. "Aby bylo jasno: ještě jsem to neodtajnil! Toho krále Šumavy už jo."

"Nechci krále Šumavy. Chci Tleskače."

"Okay, ty... Koukni, tenhle projekt dostal své jméno proto, že se foglarovce opravdu podobá. Člověk, o něhož jde, byl taky Jan – ale ne Tleskač, nýbrž Hornych. A i on zahynul pádem z věže."

"Hm..." se zájmem kývnu. "A vynalezl před tím letací kolo?" Žertuji, jenže Miloš zůstává vážný.

"Něco mnohem lepšího, ty Sapfó. Hornych objevil antigravitační motor. Na běžný pohon. Na letecký benzín."

"None...?! – Poslyš, a není to jen nějaký kec?"

"Není. – Hornych měl geniální nápady. Dokonce si ho za války všimli i nacisti. Byl zatčen a donucen ke spolupráci. Dělal pro jejich letecký výzkum vedle lidí, jako byli například Schauburger a von Braun. Možná jsi slyšela, jaké disky se vyvíjely za války."

"Hm, něco málo jsem o tom četla, projekty *společenství VRIL* a *Černé slunce*... Musím říct, že mě tvůj Hornych zajímá víc a víc."

"Jo. – Hornych fašisty nenáviděl a více méně udělal jen to, co musel. Aby přežil."

"To je jasné. – A po válce? Měl to asi u bolševika polepený."

"Jen částečně. Hornych byl totiž i v trvalém kontaktu s odbojem." Miloš otevře šanon a zalistuje v něm. "Tady to je. Ženská partyzánská skupina *Artemidy*."

"Partyzánky?"

"Jo. A s jednou dokonce dlouhý čas žil. Byla to řadová členka, která později, když náckové skupinu rozprášili, převzala její vedení. Nemá tu jméno, jen kód – **A1** – Artemida číslo jedna. Paradoxně ji po válce podezírali, že některé Artemidy udala, aby se sama ujala vedení oddílu. A taky značného oddílového majetku. Nedokázali jí to. – Stojí tu, že *Á jedničku* v šedesátých letech sledovalo protixtremistické oddělení kvůli podezření z obnovení *Artemid*. Režim se zřejmě bál, aby radikálfem nějak nepoškodily socialistické zřízení."

"Nojo, Milošku, příběh jak z kovbojky. – Co ten vynálezce? Hornych? "

"V červenci osmašedesátého roku spad na jednom jihočeském hradě z věže. Těsně před tím, než moh emigrovat na Západ."

"A kruci! Spadl nebo byl spaden?"

Miloš zacvaká chrupem. "Těžko říct. Oficiální vyšetřovací protokol praví, že *cizí zavinění nebylo zjištěno*."

"No jasně, jak jinak. A dál?"

"Tot' vše. Po Janu Hornychovi, zrovna jako po Janu Tleskačovi, zbyl pouze deník. Vše nasvědčovalo tomu, že do něj zašifroval vzkaz, kam ukryl materiály o svém vynálezu. Hornych měl všeho dost, nervy nadranc, chtěl od všeho utéct. Byl tehdy pod velkým tlakem zvláštních služeb z různých zemí, obzvláště se bál Rusů, ti po něm šli, když se o objevení motoru dozvěděli. Hornych se proto rozhodl přenechat vynález svému nejbližšímu kolegovi a kamarádovi Josefu... Josefu... Válkovi, který měl kontakty na Západě. Na deníku se našel papír se vzkazem: *Pepičku, pokračuj v*

práci. Kdo hledá, najde. Honza," předčítá major Šíma.

"A prozkoumali jste ten deník?"

"Seví. Víckrát. Naposledy nedávno. Musel znovu na dešifrovací, než bude spis odtajněn a zarchivován."

"Takže v deníčku nic nebylo?"

"Nic se nenašlo."

"Mrknu na to."

"To můžeš, ale jenom tady. Mimochodem, co si od toho slibuješ? Deník zkoumali naši nejlepší specialisté. Ti by rozluštili i Shakespearova Hamleta, kdyby v něm něco bylo."

"Možná jo, ale třeba něco přehlídli, nějakou blbost. A třeba ji já najdu. Jsem slušná křížovkářka. Už na základce jsem dokázala vyluštit tajenku bez psaní písmen. Jo, a v blázinci mě jeden slavný rejža naučil luštit královský procházky a koníčky."

"To je sice hezký, děvče, jenže..."

"Milošku, půjč mi prosím spis s deníkem domů, jo? "

"To pust' z hlavy, Deny."

"Milošku! Jen do pondělka!"

Chvilí mlčí a funí. "Okay. Ale neopustí tvůj byt. A jestli se něco ztratí, nebo jestli ho v pondělí nedodáš, tak –!"

"Mě zavřeš, až zčernám," dopovím.

"Jo, a myslím to vážně."

"Neboj, jsem spolehlivá, však víš."

"Dobře. Teď si dej odchod."

"Cože?"

"Můžeš jít. – Jo promiň, dočista jsem zapomněl, že jsi civil, býváš tu tak často..."

"A kdybych ve spisu něco našla? Můžu ti o víkendu brknout?"

"Nó."

"Ale nemám tvý číslo."

"Mý číslo je tajný. – Musíš volat sem, přes centrálu. Oni tě spojí." Sáhne do stolu pro slovník. "Jsi, jsi, jsi... *Arnika* a budeš chtít *Platóna*."

"Ty jsi *Platón*?"

"Ano, prosím."

"Fajn: *Arnika* volá *Platóna*. Bezva, jak ve filmu."

"Počkej, Deny. Jestli mi zavoláš na chatu kvůli blbosti, tak si mě nepřej."

"Rozkaz, majore! – – Bájbjá!"

"Deny?"

"Jo?"

"Už sis našla chlapa?"

"Vořechu!"

*****

Napnutá jak strunka v sobotu dopoledne usedám v obývacím pokoji naproti vypnuté televizi. U ruky mám litrovou termosku kávy a tlustý spis s vizitkou Projekt »Jan Tleskač«.

Uvelebím se do tureckého sedu, přičemž pod sebe nahrnu kreton od sedačky. Rozsvítím malou stolní lampu, abych líp viděla. Káva z hrnečku příjemně voní a o kolena se mi otírá má modrá britská kočka Macík.

Je patnáct třicet, když беру do ruky telefon. Televizi mám už puštěnou, ovšem jen obraz. Vytáčím číslo.

"*Arnika* volá *Platóna*."

"Okamžik," ozve se na druhém konci.

"Ahoj, to jsem já," řeknu, když to v aparátu cvakne.

"Co chceš?!" slyším zuřivý hlas mého přítele.

"Na něco jsem přišla."

"Poslyš, trávím víkend se svojí rodinou a jestli nemáš pádný důvod –"

"Milošku," skáču mu do řeči, "proč jste nedali udělat grafologii Hornychova deníku?"

"Šmarjápanno, jak tohle mám vědět?! – Fakt ji nedělali?"

"Ne, ve spisu o tom nic není."

"Tak asi nebyl důvod, sakra! Vůbec, co blbneš s grafologickým rozborem, prosím tě, teďka v sobotu?!"

"Miloši, Hornych ten deník napsal najednou."

"Co najednou?! Jak najednou?!"

"Prostě si sed a psal. Použil při tom několik plnicích per s různými inkousty, ale deník napsal na jeden zátah."

"Tvrdiš ty."

"Jo."

"No a?! Do blbákova s najednou napsaným deníkem!"

"Žádný no a. To přece znamená –"

"Tak se už, hergotfix–obludo, vymáčkni! Co to podle tebe znamená?!"

"Že v něm něco musí být. Kdo by psal deník najednou? Nikdo."

Slyším, jak Miloš na druhém konci našťvaně funí. "Okay. Okay. Tak ho teda Hornych načmáral najednou. NO! – A! – CO?! ŘIKÁM!! – NO – A – CO?! – – Heleď, Deny, nic ve zlým, ale už mi sem nevolej. Leda bys ten deník rozlouskla. Jestli mě ještě jednou vyrušíš kvůli BLBOSTI!!, nepřej si ten TANEC!!!"

*****

Neděle odpoledne. Stále sedím v obýváku na Hornychovým spisem. Slyším mou britku Macíka chroupat v kuchyni kočičí sušenky. Pak skáče tiše na lino a plíží se jak hádě lesní do papírové krabice na lodžii.

Znovu, coby Arnika, vytáčím číslo centrály VIÚ.

"Zase ty...?!" zasípe vztekle Miloš.

"Mám to," sdělím mu lakonicky.

"Prdlačku máš, ty sůvo!" zařve můj kámoš major.

"Mám. Fakticky. Přišla jsem na to. Rozlouskla jsem ten deník. Mám za tebou přiject?"

"Rozlousklas CO??!!!"

"TO. – A bylo TO lehký."

"Lehký...?! Hm, nojó jistě!"

"Mhm."

"Tak jo, Deny. Tvrdiš, že TO máš, okay, okay. Jsi schopna TO hodit na papír a promluvit o TOM?"

"Jasná páka, šéfe."

"Fajn. – V pondělí v osm. – U mě."

"Platí, Miloši."

"A, Deny?"

"No?"

"Jestli se jen předvádíš, nebo jestli jde vo kravinu, tak tě ZAVŘU!!, až celá zčernáš, pamatuj si!"

"*Jasně, jasně, ale znělo to zřetelně jako zlostné mumláni.* Jinými slovy; taky ti přeju hezký zbytek víkendu."

*****

V pondělí ráno jsem přesně v osm zavalená haldou papírů ve vrátnici dobře utajené VIÚ. Praporčík Stárek dnes není ve strážci, a tak mé přijetí probíhá klidněji.

"Máte jít do prvního patra, do zasedačky, slečno," instruuje mě neznámý strážce.

Prý do zasedačky! No tak jo.

Pod tíhou papírů se batolím jak kachna a když otevřu dveře do příslušné místnosti, zírám do tváří asi dvaceti mužů různého věku, kteří tu sedí jako poškoláci. Můj kamarád Miloš mi vychází v ústretu.

"No? Máš?" Je hoch trochu nejistý. "Máš??"

"Mám." Svlékám kabát. "Byl by epidiaskop?"

V sále to posměšně zahučí.

"Tuhle pravěkou pomůckou nepoužíváme. Támhle na zdi máš promítací plochu, tady LCD projektor, tady notebook. Přinesla sis podklady i na cédé, doufám?"

"Na dývýdý."

"Dobře, tím líp. Jo, ještě laserové ukazovátko." Miloš se otáčí do sálu. "Tihle pánové jsou naši přední dešifranti. Nedávno pracovali na Hornychově deníku. Myslím, že jim chceš něco říct."

Ve třídě to opětovně zahučí. Pohlédnu na Miloše – škodolibě se usmívá. Však ono ho to přejde.

"Majore, i vy, milí žáci," máchnu rukou k přítomným, "dobrý den."

Dešifranti zareptají. Oslovení *milí žáci* jim nevoní. Mají smůlu.

Miloš ukáže na staršího prošedivělého muže v zadní lavici. "Tady pan docent Mach je věhlasný grafolog, udělá nám ambulantní rozbor Hornychova deníku, jak sis přála."

"To mě samotnou zajímá." Odnesu sešítek do zadních lavic a vrátím se za katedru. Vezmu do ruky laserové ukazovátko a proženu jeho červené světlo po stropě. Zakloním hlavu, otevřu pusku a zatvářím se úmyslně přihloupě. Pak si jako omylem posvítím do očí.

"Áááá!" řeknu s typicky nosovým přízvukem a chytnu se za postižené oko. Praštím ukazovátkem o stůl. "Svině lejzr!" – Inspektor Clouseau by byl na mě hrdý.

Dešifranti propuknou v hurónský smích a doslova vypadávají z lavic. I já se zaculím a mrknu na Miloše, co on. Dělá ksichty, snaží se zůstat důstojný a nesmát se. Moc mu to nejde. "Tak už začni," řekne a znovu s ním zalomcuje záchvat smíchu.

"Pánové, když jsme odlehčili napjatou atmo, můžu se vám představit. Jsem Milerová. Milerová Dagmar."

Ze sálu zabrbhlají něco ve smyslu, že je to těší, ale nezajímá, nebo tak, a já ihned spustím:

"Jak jsem už řekla panu majorovi eŠ, dospěla jsem k názoru, že Hornych–Tleskač napsal svůj deník za jediný večer."

Vzadu se přihlásí pan docent grafolog. Copak chceš paní učitelce, Jaroušku? Hned ho posunkem ruky vyvolám.

"Jakou metodu jste použila při svém rozboru, paní doktorko?" zeptá se mě dočista naivně.

"Metodu třetí obecné," vmetu mu do drze tváře.

"Pardon?"

"Pane docente, ve třetí třídě jsem seděla v lavici vedle hochy, který úhledně psal. Dočista jako Hornych. Měl krásné kulaté písmo, jenže když psal dlouho, jeho písmo ztrácelo na kráse, pokládalo se na stranu, a za čas takřka leželo na linkách. Písmena už nebyla kulatá, nýbrž na placičku. Podívejte." Zasunu do slotu disk s prezentací a promítnu na stěnu srovnání Hornychova písma.

"Vidíte? Začátek, střed a konec deníku. Kulaté písmo, plošší, a nakonec zcela ležaté. Faktem je, že Hornych z nějakého důvodu střídal plnicí pera. Jinou metodu jsem nepoužila, vše je na první pohled zřejmé, a proto mě dost udivuje, že si toho nikdo z expertů nevšiml. Ani v šedesátých letech, ani teď."

"Děkuji." Pan docent se dál už radši neptá a zakusuje se do práce.

"Tak," řeknu a pohlédnu na dešifranty. Pobledli chlapani, už si nejsou tak jistí.

"A pánové, co obsah deníku? Nepad vám do oka jeho nesmyslný obsah? Proč by si proboha Hornych vedl deník tímhle blbečkovským stylem? *20. 3. 1966 – příchod do práce v 8:30 – odchod z práce v 17:30*? Vždyť to nemá žádný smysl psát si to! To jste si ani tohohle nevšimli?"

Přihlásí se mladší muž, takový anarchistický týpek. "Všechno?"

"Nikoli," zacukruju. "To byl pouze šokující začátek. Teď přijde na řadu otřesné pokračování."

"Co jsme tedy v deníku přehlédli?" dotírá anarchistka.

"Všechno. Jste příliš chytrí, vzdělaní a přemýšliví," zašimrám je pod bradou. "Zkrátka odborníci. A na svou práci pohlížíte příliš odborným zrakem."

"No a?"

"Chyba," opáčím cynicky. "Hornych byl strojař, laik, člověče! Neznal šifry, a i kdyby znal, nepoužil by je. K čemu by mu bylo RSA a kvantování, když by je kamarád Pepíček, kterému byla zpráva určena, nedokázal rozluštit?"

"To je jasné," kývne anarchista.

"No právě: všila jsem se do Hornychovy kůže a zkoukla deník coby prostý amatér. Bylo nepochybné, že sdělení pro Josefa Válka bude krátké a nepříliš důvtipně zašifrované. Vyškrtala jsem tedy z deníku všechny všední dni."

"Proč to?" ozve se pán středních let.

"Z jednoduchého důvodu, pane kolego: všedních dní je moc. Pak přišly na řadu víkendy; všechny, kdy byl Hornych doma a nikam nešel, ty také musely pryč, také jich bylo přespříliš. Až už zbyly jen soboty a neděle, kdy Hornych z domova někam odešel. Našla jsem si v kalendáři, kolikátý týden to byl a odečetla číslo do celkového počtu týdnů v příslušném roce."

"Ale proč?!"

"Protože to jinak nedávalo smysl. Zbyla mi tato řada čísel, pánové," posvítím na stěnu laserem. "Tu jsem rozdělila po čtyřech. Proč, ptáte se? Protože se tu opakují stejná čtyřciferná čísla. Ta byla vyřazena, zbylou skupinu jsem rozdělila po třech a znovu seškrtala. Konečné číslo bylo přepůleno a tady ho máte."

"Zeměpisné souřadnice!" vzkřikne jeden z mým bystrých žáků.

"Taktak, pánové, zeměpisné souřadnice. Přesně: kóta 902, vrch Sedlo u Albrechtic."

Ve třídě je ticho jak v kostele. Znovu to počítají a ověřují. Pak se zvedne jeden z mužů v první lavici, starý pán, co vypadá jak profesor matematiky. Smutně se ke mně přišourá a podá mi ruku.

"Odvedla jste skvělou práci, paní doktorko," řekne a třídu pak opustí. Po něm následují i další dešifranti. Většina z nich mě nějakým způsobem, byť jen kývnutím hlavy, poplácá po zádech.

Jako poslední odchází pan docent Mach – grafolog. "Ještě se na to přesněji podívám, ale nevyklučuji, že máte pravdu, paní kolegyně. Hornych nejspíš opravdu napsal svůj deník naráz."

"Tak ti pěkně děkuju," vyjede na mě Miloš, když zůstaneme sami. "Udělalala jsi z nás pěkný pitomce. A já doufal, že se na tvůj úkor dobře pobavíme."

"Říkala jsem ti, že mi jdou křížovky. To mě ani nepochválíš?"

"Ale jo. Jasné, že jo. Podcenil jsem tě. Mrzí mě to."

"A za odměnu?" usměju se.

"Za odměnu na tom děláš se mnou."

"Fakt?"

"Fakt, *paní doktorko*. Hned zítra spolu pojedeme na kótu 902."

"Hm?! To jo slovo do pranice, Miloši."

*****

Ředitel VIÚ Tilman zůstal stát přede dveřmi s nápisem "Kryptologická laboratoř". Přitáhl si uzel na kravatě a s upjatým výrazem ve tváři vstoupil dovnitř.

"Pane generále..." vyskočil jeden ze zaměstnanců ze židle a po něm vstávali i další.

"Pohov, pokračujte v práci," řekl Tilman s pohledem upřeným na dveře vedoucího odboru.

"Velitel není u sebe, je mimo objekt," zahlásil kdosi.

Tilman se zastavil. "Aha. Dobře." Krátce na svého podřízeného pohlédl a pak sjel očima na jeho stůl.

"Co se dělo v zasedačce?"

"Generále, nic, co by se týkalo naší momentální práce."

"A konkrétně?"

"Major Šíma z oddělení analýz svolal kryptology... jedna ženská objevila šifru v Hornychově deníku."

"Jaká ženská?"

"Nevím, o koho jde. Nějaká Milerová."

"Jo tak, Milerová, no jistě, už vím," řekl Tilman, jako by ji znal. "Děkuju. Pokračujte v práci." Opustil kryptologickou laboratoř a spěšně zamířil do své kanceláře. Zde zvedl telefon: "Operační? V budově se vyskytla nějaká Milerová. Chci o ní vědět všechno. Hned! Co je tohle za otázky, nadporučíku, nedostal jste rozkaz?! No proto. A postupujte mimořádně diskrétně." Tilman zavěsil.

Během necelé půlhodiny seděl za svým stole, před sebou list papíru nadepsaný jménem »Milerová Dagmar«.

Tilman sáhl do kapsy pro mobil a dlouze stiskl číslo tři.

"Virginia Spal," ozvalo se na druhém konci.

"Gin? – Tilman. – Něco se děje. Někdo prý rozšifroval Hornychův deník."

"Ale ne?! Vždyť jste v něm nic nenašli."

"Souhlasí, nenašli."

"Ale někdo jiný teď našel."

"Asi ano. Bohužel. Je to tak."

"Tak rychle zjistí co a jak, ať nás nepředběhnou."

"O to se právě snažím."

"Jméno?"

"Jaké jméno, Gin?"

"Tilmane, nedělej ze mě blbce! Jméno toho člověka! Nebo ti mám připomenout tvou složku v mém trezoru?!"

"Není nutné. – Jméno zní Milerová."

"Kdo je ksakru Milerová?!"

"To nevím, Gin."

"Šéf vojenských informací nezná své podřízené?"

"Není to má podřízená, nýbrž externistka majora Šímy. Milerová Dagmar – atraktivní blondýna, pětadvacet, zkušená, namyšlená, suverénní. Prý měla zajímavou produkci poté, co předvedla komické číslo s laserem. Bez dalších detailů. Mí lidi už na ní pracují. Dám ti vědět."

*****

Úterý ráno: frčíme s Milošem na Šumavu cestou necestou, v pět v Dejvicích, v Brně před šestou. Já se na místě spolujezdce pořád vrtím a obracím. Zastavujeme u pumpy a poté se za jízdy otáčím ještě víc.

"Co furt máš, Deny?" ptá se nervózně můj kamarád major.

"Někdo nás sleduje. Aspoň myslím."

"Co blbneš? Proč by to ten někdo dělal?"

"To nevím, pořád se za náma drží černý audi. U pumpy stáli taky. Teda vedle na odpočívadle. Byli to určitě ti samí."

"Kravina."

"...pomyslel si Henderson," dodávám cynicky.

"Ne. Říkám já."

"Jak myslíš, Milošku. Ať nás klidně sledují, mně osobně to nevadí."

"Hm... a co holky?"

"Jaký holky?"

"No tvý. Máš někoho?"

"Ženskou? Ne, zrovna ne."

"Zrovna?"

"Zrovna půl roku."

"To mě překvapuje," od volantu nato Miloš.

"Mám jednu vyhlídnutou."

"No prosím."

"Žluťanda. Snad Korejka. Dělá v malém stánku u krčský nemocnice – butik s dámským prádlem."

"No fajn. A dál?"

"Dál nic. Brzo ji sbalím. Má krutý výraz, Milošku, a hlas jako struhadlo. Kdybys viděl, jak je k ženám agresivní! Tedy... pozitivně agresivní. Ta holka vypadá jak... jak vojanda z vietkongu. No a já budu amická seržantka, kterou ona zajme."

"Hohó, máš hezký představy."

"Že jo."

Auto zastaví a oba se vydávají pěšky do vrchu. V rukou minohledačky, neboli detektory kovu, a Miloš má ještě další záhadné aparáty v ruksaku na zádech. Mně tíží jen bouchačka, roztomilé to devítimilimetrové jericho, kamarádka z nejméně pěti let.

Dlužno říct, že kóta 902, pitomý šumavský vrch Sedlo, je kopec vysoký jak prase. Když se konečně vybábráme nahoru, nezbude i mně, trénované džudistce, kecnout si vedle majora Šímy na pozadí a vydýchat to. Přitom oba civíme do křoví, antož vršek Sedla je celý zarostlý, takže pohled na malebnou krajinu se nekoná, aneb adieu vysněné české panoráma Italiáno.

"Kde začnem?" zeptám se po chvíli.

Pokrčí rameny. "Ty se motej v okruhu tří metrů v centru, Deny, a já udělám větší kruh kolem tebe."

"Okay."

Projíždíme detektory uschlou travu na samém vršku kopce a ve sluchátkách pořád to stejné pískání. Občas narazím na kámen či strom a hlasitě zasakruju.

Pěkná otr–otr tohle hledání, jsem z něho celá una–una. A též mám dojem, že tady najdeme jedno velké, kulové... 13–12. Sáhnu do bundy pro žvejdu, ale nemůžu balíček najít, je zamotaný do kapesníku, a tak vytáhnu všechno v jedné kupě. Při tom mi spadne pětikačka na zem. Vychutnávám třešňovou žvýkačku a slídím očima po mé valutové minci. Ne a ne ji najít. Jsem to ale husa! Vždyť mám detektor kovu!

Náhle pětikorunu spatřím, zaleskne se proti světlu. Sehnu se pro ni a těsně vedle ní položím čidlo detektoru. Teprve když mám minci v kapse, dojde mi to: *detektor kovu ležel vedle kovové mince, a ve sluchátkách nic, jen písk, písk!*

Číhnu Milošovi na záda, vytasím jericho a dám ho pod detektor. Ani fň, paní nadlesní! Schovám zbraň a znovu kouknu na Miloše. Ten slizký tchoř! Dal mi rozbitý detektor, abych náhodou něco nenašla! Prý děláš na tom se mnou! Ten všivák! Pak věřte kamarádovi! To, co tu Horných zakopal, prostě nemám najít. Móc hezký!

Nedám vůbec nic znát a poctivě hledám rozbitým detektorem přes tři hodiny. Pak si znovu sedám na zem.

"Nic tu není, Miloši."

"Zdá se. Taky nic nemám. Vyjma starý rezavý kramle."

Za další půlhodinu mlčky odjíždíme. Tvářím se zklamaně, což opravdu jsem. Fakt jsem Milošovi věřila, nečekala bych od něho takový podraz. Ačkoliv... major vojenských informací... co jiného bych od něho měla čekat?

"V týdnu sem ještě někoho pošlu," vykládá ten had, "aby projeli terén něčím citlivějším. Je to ale nejspíš ztráta času."

"Hm."

"Co tamto audí?"

"Jaký audí?"

"To černý. Co nás podle tebe sledovalo."

"Už ho nevidím. Asi se mi něco zdálo."

"Nebo koukáš moc často na bondovky."

"Nebo."

*****

Mířím k nemocnici Krč a přemýšlím, kde tam zaparkuju. Jezdí tudy spousta autobusů, takže jediná šance je zastavit až úplně nahoře v autobusovém zálivu. Nebo že bych to píchla na nemocniční parking? Mmm... nechce se mi.

Pokusím se najet do začátku zálivu, zrovna když za mnou přijíždí čeesád'ácký modrák. Vychutná si mě. *Tlačí* mě před sebou až do své zastávky. Zatracenej pabl, tady stát nemůžu! Vyjedu ze zálivu, spadnu ke Frutě, otočím se kolem pumpy, a zpátky nahoru. Tentokrát stavím na nemocničním parkovišti a všechny autobusy mi můžou políbit... 13-12.

Bližím se ke stánkům u autobusových zastávek a už zdálky slyším její chraplavý hlas. *Proč vrána krákorá do uší tomu, kdo přišel, aby se mstil a zabíjel?* Pardon, to sem nepatří.

Motám se kolem butiků, jinak velké to kulaté plechovky, a prohlížím si příšerné zboží, co tu vystavují; spodní dámské prádlo po dvaceti korunách za kus.

Pihatá Korejka s krutým výrazem a havraním hlasem si mě brzy všimne. "Có vam mohú nabídnut?" zakráká.

Beru do ruky jednu z podprsenek. "Tohle. Můžu si to vyzkoušet v té vaší piksle?" ukážu na butik.

"Jééé, nééé! Tam je muj manžel!"

"Tak si ji vezmu bez zkoušení."

Věnuje mi přátelský, krutý pohled SOS. "Dobrrrže sté vybrr-rála."

Když mi zboží podává, vypálím na ni. "Šla byste se mnou na večeři?"

Chraplavě se rozesměje, neboť to zřejmě považuje za tuzemský vtip, který nepochopila.

"Půjdete?"

"Ja...?"

"Půjdete? Zvu vás, platím. Jmenuju se Deny. A ty?"

"Ja? Kim." Rozhlíží se kolem, jestli nespatří skrytou kameru. "Tóó... ja..."

"Dnes večer, platí?"

Její krutá tvář je vyvedena z konceptu. "Dnéés...?"

"No jo."

"Ták dóbrrrže. Ale... já... muj manžel...?"

"*Kimirsen* at' jede domů a kouká se na fotbal. Chci říct na sumo."

"Prrry Kim-irrrr-šen!" Její smích by přeřízl i stoletý dub.

"Přijedu pro vás, jo? V sedm tady?"

"Nééé šem... u naš do Libúši, prrřed trrrh. V ó-šm."

"V osm ve *vítejte se u nás?* Tak jo, platí."

"Vítejtée še ú nas!" zasměje se, ale situaci a mé pozvání ještě nepochopila.

*****

Čekám v libušské *Šanghaji* a ani moc nedoufám, že se Kim objeví. Přijde pět minut po osmé a do mého auta se jí moc nechce. Myslela, že povečeříme v orientálním restaurantu v Masospolu, označeném vývěsní tabulí s půvabným nápisem *Vítejte se u nás*. Tam zas nechci já. Nebudu ji svádět před číšníkem.

"Pojedeme ke mně," oznamuju.

Nejistě souhlasí.

Zavezu ji k sobě na Jižňák a před naším výtahem samosebou nezapomeneme potkat maminku s dcerou, obě jako dvě sestry. Sestra dcera se po mně ohlédne zrovna v momentě, kdy se já ohlédnu po ní. Trochu trapné, Kim to možná zaznamenala, jenže našťestí zatím neví, která bije, takže je jí to fuk.

Po večeři a dvou sklenkách červeného ze sebe Kim vychraplá otázku, proč že jsem ji jako pozvala.

"Kvůli sexu," řeknu přímo.

"Tó...?"

"Žádný tó, prostě se mi líbíš."

Tváří se docela nechápavě.

"Jsi děsně sexy, Kim, jak jsi krutá."

"Krrrrúta?"

Krúta jsi taky, pokud s've svých pětatřiceti neslyšela o lesbách. "Jsem lesba, Kim! Víš, doufám, co to je?!"

Pořád na mě kouká jak dcera krále Nabuchonodoróza. "Ty lešba?"

"Jo. A ty mě teď přefikneš!"

Zčervená a rozesměje se. Vstanu a políbím ji. Její pihy jsou náhle o odstín červenější. Sundám si svetr a pak i podprsenku koupenou právě u ní. "No?" zeptám se. "Líbí?"

Vezmu její ruku a dám si ji na prsa. Políbím ji na krk. Potom otevřu šatník, abych z něj vyndala dva kalhotové pásky. Shazuju džíny a stojím před ní docela na Evu. "Svaž mi ruce za záda!" přikážu.

Je rudá jak školačka.

"Svaž mi ruce za záda, sakra! Jsem Yankee, seržantka, tvůj zajatec!"

Nakonec to přece jen udělá.

"Mrskni se mnou vo postel! Jsi vietnamská partyzánka, musíš mě vyslechnout!"

Strčí do mě a já spadnu zády na gauč. Stojí a kouká.

"Ježíš, Kim, nečum a udělej něco! Vraž mi pod nehet bambusovou třísku, nebo mě aspoň zmrskej tím druhým páskem!" Odjakživa nesnáším sadomaso, jenže s touhle žluťandou je to jiné. Holt nikdy neříkej nikdy...

Párkrát mě pleskne páskem a já se rozeřvu. Ani ne tak bolestí jako vzrušením.

Zahodí pásek na zem. "Mně nelíbí! Néé bíť! Nechcéé nikdó bíť!"

"Okay, nechme to, tohle byl stejně houby vietkong. Pojď sem a rozvaž mě."

Rozvazovat mě neměla. Doslova z ní servu šatečky, abych ji poté objala stehny. Při polibcích reaguje nejdřív vlažně, teprve když jí nacpu hlavu mezi nohy, začne být vzrušená. Chrčivě zavzdychá a sevře můj obličej stehny. Šplhám po jejím bříse vzhůru. Políbím ji vlhkými rty na ústa a strčím si její malou ruku do klína.

"Krákrá..." řekne tiše Kim a zakousne se mi do ramene.

*****

Musím se co nejdřív vypravit na Sedlo, než se to udělá můj proradný kamarád Miloš. K pátrání po Hornychově *pokladu* potřebuju nějaký funkční detektor kovu, třeba i jednoduchý.

Nejdřív prohrabu sklep, kde nacházím prastarou tátovu knížečku o tranzistorech, takový elektronický slabikář z dob, kdy polovodiče platily za úžasný technický objev. (V té samé době se psalo jedno nehezké slovo s tvrdým "Y" po "T"). S knížkou pak navštívím Slávka, svého dobrého kamaráda z gymplu; je povoláním zvukař, jinak slaboproudý inža.

Hledí na mě s nejistotou v oku a když mu v knížce ukážu plánek velmi primitivní minohledačky, kroutí hlavou a tváří se, jako bych se zbláznila.

"Poslyš, tohle že mám spájet?"

"Prosila bych. Pro tebe to bude hračka, je tam jen pár součástek. Zaplatím ti je. A práci taky."

"*Spájet pájkou a cinem?!*" pokračuje v divení můj bývalý spolužák. "No neblbni mě. A tady to?! To jako myslíš, že budu shánět na smetáku lakovanéj drát a vinout cívku?! Heleď, holka, kde to žiješ? Nespíš v kruzích? Nejsi ty o padesát let pozadu?"

"To nevím... snad... a co bych teda měla... podle tebe..."

"Bože, Deny, dnes běžně prodávají super detektory, nač vyrábět takovouhle parádu? Stejně by v terénu nechodila."

"Prodávají, říkáš?"

"No jasně. – Jeden můj kámoš má kšeft s militárijema. A v sortimentu i detektory kovu."

"Nezeptal by ses ho?"

"Samolitr, jasně."

"Deset papírů za jednodušeji, dvacet za kvalitní," hlásí mi za chvíli Slávek.

"Tolik peněz nedám."

Můj přítel dvě minuty vyjednává, pak zakrývá rukou sluchátko. "Že sem to já, je ochoten půjčit ti jeden jeho vlastní krám, drahýho Fishera, za dva hadry."

Zatleskám rukama a vlepím mu radostně pusku na tvář. "Beru, tohle už беру!"

*****

Na Sedlo se vypravím v noci, jistota je jistota. Vezmu to na Šumavu pěkně vlakem, jak zbloudilá turistka.

Nahoře na kótě 902 je sice tma jako v kdesi, ale nakonec se tu přece jen jakž takž rozkukám, a můžu tudíž začít luxovat terén funkčním detektorem. Po slabé čtvrthodince zaslechnu divné zvuky. Nikoliv ve sluchátku, nýbrž v mlázi. Odložím detektor k silnému smrku a po čtyřech se plížím k mlázi. Doufám, že je to třeba liška, divočáka zrovna potkat netoužím.

Liška to nebude, je to velké, takže asi hejkal. Lezu pomalu po kolenou, bouchačku v pacce a jak se tvor přiblíží, rýpnu do něj hlavní. "Ani hnout!" řeknu ostře, ale do ucha mi zazní zvučné "Ruce vzhůru!". Na nose mám napasovanou starou vojandu s lahvičkami ráže 7.62.

Miloš! Ten had!

"Schovej to!" houknu na něho.

"Až po tobě!"

Oba zastrčíme zbraně do pouzder.

"Co tu děláš?!" ozve se.

"Co asi, podrazáku?! Dals mi rozbitou minohledáčku. Myslel sis, že si toho nevšimnu, co?!"

"Nebyla rozbitá, jen vypnutá. Ale převezlas mě, žes to zjistila."

"Jen mi nelichoť! Pročs mě podved? Chtěls najít Hornychovy věci sám?"

"No jasně. Zlato na Sierra Madre."

"Dobře, starý kamaráde, ale to bych ti teď měla silným úderem mačety utnout Dobsovu hlavu!"

"Okay, promiň. Překvapilas mě, jsi lepší, než jsem myslel. Nedala ses odstavit, a tudíž na Hornychovi děláš definitivně se mnou."

"Nevěřím ti, tohle s'uš jednou říkal."

"Teď to myslím vážně. A dokážu ti to."

To believe, or not to believe, that is the question... "Okay, Miloši, беру tě za slovo."

"Dobře, Deny, posledně jsem něco našel, houkalo mi to do sluchátek jako blázen. Je to někde támhle vlevo. Teď to ale najít nemůžu. Musíš mi pomoci."

"Tak tys to našel a nic s'mi neřek..."

"Přesně tak."

S mým Fisherem jde vše jak po másle, během půlhodinky to máme. Polní lopatkou pak ryjeme drážkou v udusané zemi, až se před námi objeví nepravidelná, dvacet čísel dlouhá olověná trubka se zrezavělými víčky na obou koncích. Původně byla do něčeho zabalená, ale to něco se po letech strávených ve vlhké půdě dočista rozpadlo.

Sundáme z trubky víčka a s hrůzou zjišťujeme, že je prázdná. "Někdo byl rychlejší," povídá smutně Miloš.

Posvítím do trubky baterkou. "Něco tam je. Tedy něco je vyraženého do kovu."

"Vážně? Ukaž!" zasápe se po trubce Miloš. "No jó! Velký písmena! A1!"

"A1? To jsem někde četla v Hornychově spisu!"

"Přesně tak. Heleď, dnes to tu balíme a zítra příd' ke mně do práce, mrkneme na to. Jo, chceš vzít do Prahy nebo jsi tu autem?"

"Jsem tu vlakem."

"Fajn. Takže tě do Prahy samosebou vezmu."

*****

"Á jedna, Á jedna... kde to jen bylo?" huhlá na druhý den v kanceláři major Šíma.

"Počkej, najdu to, viděla jsem to někde v půlce Hornychova spisu," skočím po složce s označením Projekt »Jan Tleskač« a papíry hned lítaj vzduchem. Za chvíli to mám. "Koukej, Miloši, tady – intimní vztahy s A1, nemá tu jméno – viz *extremistické skupiny*."

"Áha," řekne kamarád major a usedne k počítači. Já samozřejmě s ním. "Extrem... extrém... jukneme do databáze..."

Za chvíli mi předčítá:

"A1 – Virginia Spal, nar. 1926 v Londýně, otec Phillipe Boothe, diplomat, reg. spolupracovník OSS.

V. Spal – pobyt v ČSR od 1933, od patnácti let v odboji, druhá velitelka ženské partyzánské skupiny Artemidy, založ. v r. 1942. Podezřelá, že původní velení udala gestapu, aby se sama zmocnila majetku skupiny. Neprokováno.

Virginia Spal zajata květen 1944 pražskou jednotkou SS v Brdských lesích, uprchla.

Skupina Artemidy, poznávací znamení zlaté kříže s jedním až třinácti rubíny, pod velením V.Spala – aktivní účast na odboji po celou dobu války + významný podíl na květnovém povstání, spec. v Praze. Kontakty s Vlasovci – neprokováno.

Skupina Artemis po roce 1945 rozpuštěna, 1965 formálně obnovena jako ženská org. pod hlavičkou NF, zrušena o dva roky později.

V. Spal v letech 1969–73 sledována jako protirežimně zaměřená feministka, styky s nesoc. zahraničím, časté cesty na Západ, obvykle nezdokumentované.

V. Spal – důvěrník StB 1985–88, držitelka propůjčeného bytu, zahraniční odbor."

Tiše si hvízdnu. "Pane jo, ta teda má něco za sebou!"

Kamarád Miloš na mě mrkne. "Na to vem jed. – Zajdi za ní. Tedy jestli ještě žije."

"Můžu? Jako tvůj člověk?"

"No jasně. Už pro tebe tisknu legitku. Ještě ji zatavím do plastu, tak. Na!"

"Hezký!" Podívám se zálibně na průkaz externistky ministerstva obrany a na Miloše, zda je dojatý jako já. Není, nevdává. "Díky! – Jo, a jak zjistím, kde ta Spalová bydlí a jestli ještě žije?"

"Zeptej se sousedů. – To byl vtip. Sedni ke kompu a koukni do registru obyvatel. Počkej, napoprvé ti ukážu, jak se to dělá."

"Hele! Tady!" Miloš zapíchne ukazovák do monitoru. "Je jí pětasedmdesát a bydlí v Hodkovičkách – bezva čtvrt'."

"To teda jo. Takže, Milošku, já za ní pofrčím a zeptám se, jestli ty Hornychovy věci nemá."

"Udělej to, Deny, a jestli je má, pokus se s ní dohodnout, ale opatrně, třeba vůbec neví, na čem Hornych dělal. Anebo víš co? V nejhorším mi s ní domluv schůzku. Umíš si představit, co by to bylo za hit, kdybychom objevili Hornychův antigravitační motor?!"

"Radši nedomýšlet. A ty myslíš, že by o tom Spalová nemusela vědět? Když s Hornychem žila?"

"Zeptej se jí."

"Rozkaz, majore, zeptám."

*****

Je to moc pěkný rodinný dům nedaleko základky v Jitřní ulici. Na ceduli u dveří do zahrady si přečtu několik jmen, mezi jinými tu stojí i hezky česky *Virginia Spal*. Za pár chvil mi přijde otevřít egyptská bohyně; je jí ke dvaceti, rovná jak břízka, útlý pas, široká ramena, hrdý pohled...

"Dobrý den," vykoktám. "Jsem Milerová, mohla bych mluvit s paní Spal?"

"Pojďte dál," vybědne mě ten tmavovlasý zázrak.

"Děkuju." Zaznamenám na jejím krku zlatý kříž se dvěma rubíny. "Děkuju, Artemido číslo dvě."

Cukne sebou. "Artemidy už neexistují. Pokud tedy nemyslíte mou punkovou skupinu."

"Neexistují?"

"Ne. – Běžte tudy do pokoje," ukáže na dveře, před kterými stojí podsaditá amazonka a netváří se vůbec vlídně.

"Dejte mi vaši zbraň," houkne na mě ta ohýbačka kolejnič.

"No jasně, zbraň já půjčuju každému *Emilovi* na počkání." Přistoupím k ní a nejdřív jí zkroutím ruku. Pak jí podrazím nohy, až sebou buchne. Karate je holt svinstvo. Tedy... chci říct *judo* a *o-soto-gari* speciálně. Na okamžik jí přiložím hlaveň na tvář. "Tady máš mou zbraň." Překročím ji a vstoupím do pokoje.

"Dobrý den, jsem Milerová. Myslím, že jsem vám pochroumala ohýbačku kolejnič, co stála přede dveřmi."

"Máte dobrý výcvik," zadívá se na mě pronikavě modrýma očima. Její pohled je tak tvrdý, že by porýpal i karbid bóru.

"Jsem prvotřídní judistka," pochlubím se. "A instruktorka žákyň."

Povalená strážkyně pokladu je už v pokoji a stěžuje si na mé metody. "Praštila se mnou, Gin!"

"Tvá chyba, Pavlo," zazní ostrý hlas od stolu.

Postižená odchází ovázat si bebí a já si dobře prohlížím paní domu. Je přesně taková, jak jsem si ji představovala. Drsná, suchá, věčná, nebezpečná, chytrá, neokázalá. I ve svých pětasedmdesáti dokáže bezpochyby stisknout kohoutek, pokud je třeba.

"Jak se má major Šíma, slečno Milerová?" Rána pod pás hned v úvodu. Je holt dobře informovaná. Neodpovím. Udělám k ní dva kroky a ukážu na noviny ležící na stole. "Přestala byste na mě mířit?" Ruku zpod novin nevyndá. "Ani náhodou, zlato, přišla jste ke mně na návštěvu se zbraní, takže musíte nést přiměřené důsledky."

"Jmenuju se Deny, nebo Dáša, jak chcete, ale rozhodně ne *zlato*, a zbraň teď pomalu vyndám. – Mimochodem, máte tu rám, že o mé zbraní víte?"

"Máme."

Položím pistoli na stůl a ona vyndá tu svou. "Jericho?" zeptá se mě zaujatě.

"Jericho. A vy máte berettu nerez, jak vidím."

"Ano."

"Výřez v závěru... není to menší slabina téhle zbraně?"

Zvedne obočí. "Zajímáte se o pistole?"

"No jistě. A vy?"

"Samozřejmě, kdo jiný, když ne já? Mám tu celou sbírku. Chcete ji vidět?"

"Velmi ráda."

Její sbírka je velkolepá, má tu skoro všechno desertem počínaje a sigsauerem konče. Nechybí dokonce škorpión.

"No tedy... paní Spal!"

"Gin. Odjakživa mi všichni říkají *Džín*. Na *paní* já neslyším."

"Pardon. – Klobouk dolů, Gin, muselo vás to stát majlant."

Vyjmenuju pár pistolových značek, abych se blýskla a na mou hostitelku to udělá velký dojem. Též jí chci zalichotit:

"Myslela jsem, že ženy jako vy se dají vidět už jen ve starých amerických filmech. Při vaší odbojové minulosti, honičky s SS a tak, jste musela prožít pěkně dobrodružný život."

Nenuceně se pousměje. "To se vsaďte. Tak dobrodružný, až mi to zničilo srdce."

"Vypadáte zdravě."

"Nenechte se zmýlit. – Deny, jste říkala?"

"Deny." Ukážu na pozlacenou pistoli. "Tuhle ten government má věnování, že?"

"Ano. A támhle ten taky."

"Mhm..."

"Chcete vědět, kdo mi je dal?"

"Proč ne?"

"Tak pojd'te."

Vrátíme se do obývacího pokoje a ona ukáže na plakety na zdi.

Když si ji přečtu, málem upadnu. "To není možný...!"

"Ale je. Vy ho znáte?"

"Jeffa Coopera? Nejrychlejšího střelce? Aby ne."

"To jste mě překvapila. Jeff mě naučil střílet."

Zavrtím hlavou. "Nevím, co říct... Jo, a to druhé věnování?"

Ukáže na druhou plaketu.

"*Richard Helms své drahé přítelkyni,*" přečtu si a jdu opět do kolen. "Toho jste taky znala??!!"

"Víc než to. Byli jsme přátelé. A taky kolegové. Dělal jsem pro něho."

"Panebože, to je k nevíře...! Dostala jste mě, Gin. Jsem takhle maličká, mé sebevědomí je úplně pryč."

Usměje se. "Sklenku skotské?"

"Přijde vhod."

Naleje mi, ale sobě jen slzu. "Musíte prominout, mé srdce není z nejsilnějších. Mimochodem, i když jsem o vás ledacos zaslechla, třeba to, že jste chytrá, neřekli mi, že jste také zajímavý člověk. Víte... má dcera a vnučka nebyly Artemidy. Neměly proto vlohy. Moc mě to mrzelo. Vy byste se Artemidou mohla stát. Od minuty."

"Kompliment od vás, Gin, od válečné veteránky, mě neobvykle těší."

"Ano? – Takže skončíme s lichotkami a přejdeme k věci, co říkáte? Má vaše návštěva u mě nějaký důvod?"

"Má."

"A souvisí ten důvod s tím, že jste rozluštila Hornychův deník?"

"Přesně tak. Máte skvělé informace."

"To je má specialita."

"Zřejmě. – Podle Hornychova deníku jsme se dostali na jistý kopec na Šumavě – Sedlo. Tam jsme vykopali trubku, kde bylo vyraženo lakonické A1. A to jste vy."

"Hmm... Takže jste nabyli přesvědčení, že Hornych schoval svůj vynález u mě."

"No ano. Žila jste s ním přece."

"Nejen to. Měli jsme spolu dokonce dceru, ta už zemřela. Ale Hornychovy věci, kufrík s dokumentací, tady není. Myslíte, že kdybych ho měla, budu trčet v Hodkovičkách a ne dejme tomu na Sunsetu?"

"Chápu. Ale proč tedy vzkaz A1?"

"Hornych tehdy zpanikařil. Ztratil nervy a dělal hlouposti, měl už všeho prostě pokrk. Různé organizace na něho tlačily, aby jim vynález prodal či přepustil. To on nechtěl. A nebyl ani schopen dál tenhle tlak snášet. Když se začalo mluvit o invazi Rusů, rozhodl se ode všeho utéct, předat vynález do opatrování svému nejbližšímu kolegovi a odjet na čas do ciziny. Jeho kufrík s dokumenty u mě skutečně byl. Celé tři dny. Pak si Hornych zřejmě uvědomil, že pokud do země vpadne Varšavská smlouva, což se později stalo, půjdou hledat ke mně jako první, tak si ho zas odnesl. A další den se zabil."

Přikývnu. "Toť vše?"

"Vše."

"Nemyslíte, že někdo Hornycha oddělal a kufrík mu vzal? "

Zavrtí hlavou. "Těžko. Na hradě Kašperk, kde spadl z věže, jsem byla, nic se tam nenašlo a Hornych tam prý přišel sám. Kdyby jeho vynález někdo sebral, ať už kdokoliv, dávno by ta věc vyplavala. Ono to totiž skutečně fungovalo."

"Vy jste viděla jeho vynález za chodu?!"

"No jistě. Ta kulatá plošina, velký kovový šálek, visela dva metry nad zemí. Hornych ji dokončil až v pětadvaceti letech. Myslím, že mu hodně pomohly dokumenty, které ukradl nacistům. Údajně patřily Teslovi."

"Cože? Nikolovi Teslovi?! To jako stlačení času a tak?!"

"Co já vím. Hornych říkal, že jsou k tomu třeba duté dráty a obrácené siločáry magnetu. Dokola

toho krámu měl benzinové motory jako u vrtule letadla, dělalo to strašný kravál, ale lítalo to."

"A nebyla to jenom nějaká turbína?"

"Kdepak. Hornych říkal, že antimagnety vysílají protigravitační vlnu. Klouzalo to ve vzduchu jako po ledě."

"Hmm... zajímavé... Takže děkuji za info, Artemido číslo jedna." Kývnu hlavou k jejímu křížku s jedním drahým kamenem. "Mimochodem, viděla jsem číslo dvě, pouštěla mě do domu. Je to nádherná dívka. Vaše příbuzná?"

"Antonie? Tedy Fia? Ano má pravnučka. Bohužel, víc než zbraně ji zajímá basová kytara. Skládá a zpívá. Mají klub *Artemis* nahoře na Pivohradech v podzemí jednoho parku. Hrají tam s kapelou. Samosebou za mé peníze."

"Ta vaše... Antonie... nevíte, jestli má kluka?"

"Proč se ptáte?"

"No... kdyby ne..."

Povytáhne obočí. "V životě jsem potkala mnoho žen. Byly mezi nimi celé spousty leseb, ale nikdy se mi nepovedlo stát se jednou z nich. Prostě to nešlo, i když jsem chtěla. Jediný člověk, kterého jsem kdy milovala byl muž. Hornych. – A Toničky se musíte zeptat sama. Zajděte si do klubu *Artemis 42* v Holečkových sadech, *Rébovka* se tomu parku lidově říká, tam ji každý večer najdete. Měla byste vědět, že do toho klubu nemají přístup muži."

"Ale? Děkuju za radu, tam se zcela jistě podívám." Zvednu se.

Hostitelka zůstane sedět. "Chtěla byste se stát jednou z nás? Artemidou? Nosit náš rubínový kříž?"

"Velmi ráda."

"To se dá zařídit, kříže i hodnosti rozdělují já. Osobně. Ovšem, musela byste se vynasnažit a poskytovat nám příslušné služby. Například informace z vašeho úřadu."

"Áha..." Odtial'to vietor fúka!

Vstane, aby otevřela zásuvku u sekretáře. Náhle má v ruce hrst eur. Pěkný balík.

"Dostala byste zapláceno. A můžete začít hned. Tyhle peníze budou vaše a kříž se... dejme tomu... šesti kameny, když mi řeknete jméno vašeho šéfa."

"Majora Šímu přeci znáte, sama jste ho předtím jmenovala."

"Nejde o pana Šímu. Myslím jméno vašeho skutečného šéfa. Na tuzemskou externistku na volné noze jste až příliš zkušená a znalá. Myslím, že jste se k Šímovi do VIÚ jen vetřela, že ve skutečnosti děláte pro Rusy."

"Já?!"

"Nebo pro někoho jiného, to už vyjde nastejno. Chci vědět pro koho a proč jdete po mně."

Zavrtím hlavou. "To všechno je nesmysl. Jde mi jen a jen o Hornychův vynález."

"No právě." Vezme další hrst bankovek a položí je přede mě. "A teď?"

"Je mi líto."

Uklidí peníze a zavře zásuvku. "Tak si vás holt proklepnu jinak."

Pokrčím rameny. "V tom vám nemůžu zabránit. Ostatně, kříž se šesti kameny bych stejně nebrala. Oceňuji sama sebe nejmíň na čtyřku." Podám jí ruku. "Ještě jednou díky za vaši nabídku i za informace o Hornychovi. Ráda jsem vás poznala."

"Potěšení bylo i na mé straně, aspoň doufám. Jistě se ještě uvidíme." Její pohled už není tak studený jako při mém příchodu, ale stejně bych se s ní nechtěla dostat do křížku, ani při jejích letech.

"Vyprovodím vás," řekne.

"Díky. – Mimochodem, měli by vám někde v centru postavit pomník. Bronzovou sochu."

"Myslíte?"

"No ano. Při vašich odbojových zásluhách... Nebo vám aspoň věnovat ulici, ty dnes pojmenovávají po kdekterém troubovi a na opravdu zasloužilé se pak nedostane."

"Děláte si legraci?"

"Vůbec ne, Gin, myslím to upřímně."

"Tedy šimrat lidi pod bradou jste se naučila skvěle. Skoro bych uvěřila, že to myslíte vážně."

*****

Výtah u nás v baráku zas nejede, a tak si to hasím pěkně po schodech. V patře opět potkám maminku s dcerou, obě jako dvě sestry.

"Dobrý den."

"Dobrý den."

"Dobrý den."

Koukaj na mě, jakoby něco chtěly. Že by pozvání na večeři, hm...? "Slečno," povídá sestra maminka.

"Ano?"

"Hledala vás vaše známá."

"Známá?"

"Ta Číňanka," vmísí se do hovoru sestra dcera.

Zelený pohled eS–Ó–éeS... eS–Ó–eS! Nebo jak to bylo v té písničce. Sestra dcera, asi šestnáct, má pohled nevinného andílka.

"Kim je Korejka," usměju se na ni.

"Aha. Nechala u nás texasky. Máme vám je dát."

"Díky za ochotu."

"Hned je přinesu." Rozběhne se napřed k bytu.

"Ehm... hezké počasí, že?" začnu trapný rozhovor s její maminkou. *Tento rok bola jar miernejšia. – Hej, o veľa miernejšia.*

"Máte pravdu, celkem teplo..."

Že nám ta konverzačka jde!

Sestra dcera se vrací s balíkem džínsů. Světlé vlásky, poctivý, skoro charakterní pohled... Ještě se začnu červenat.

"Tady," podává mi kalhoty a opět přidává zelený pohled SOS.

Jedny kalhoty z balíku oddělím. "Ty jsou pro vás, chcete?" zacukruju.

"Nenene!" protestuje sestra maminka. "To nemůžeme přijmout. – Pojď, Jano," chytne sestru dceru za ruku a zatáhne jí do bytu. "Nashledanou." To platilo mně a zaznělo to přes zavřené dveře.

Jmenuje se Jana... Janička... vlasy jak zlatý květ lotosu... rozehrála by každého... to by se to splývalo! Možná líp než s Dorjee Naljorma.

Přečtu si vizitku na jejich dveřích. *Dolejšová*, stojí na ní. Maminka s dcerou, pořád spolu, jako dvě sestry... Kdepak asi trčí starý Dolejš??

*****

Přišel čas, abych se vypravila za Fiou. Docela ráda si poslechnu její punkovou kapelu. Když procházím Rébovkou, rozlehlým to pražským novorenesančním Fontainebleau, zamířím vlevo podél řady laviček a zděného nízkého plotu k bývalému volejbalovému hřišti. Vzpomínám na všechno, co jsem tu jako holka prožila. Bydleli jsme tehdy s rodiči a bráchou jen pár ulic odtud a tenhle krásný park s rododendrony jsem navštěvovala jedno období snad každý den. Můj děda si dokonce pamatoval, že tu kdysi stála zoologická zahrada... Na lavičkách tu sedávali o víkendech pořád ti samí lidé, všichni jsme se znali, běhávala tu Doriska, cizokrajná tmavovlasá dívenka, snad Italka, snad Mexičanka... jezdil tu na kole František, kluk z bohaté rodiny, na svůj věk velký, rozšafný a překrmený, moc se s námi obyčejnými dětmi nebavil, jeho maminka byla herečkou... Sedával tu i starý pan Páv od nás z domu... jednou mi daroval zvláštní malý míček z duhově zelené pěnové gumy... stal se mou relikvií, taková zdánlivě nepotřebná blbůstka... Míček jsem samosebou později ztratila, ostatně jako spoustu dalších věcí, na nichž mi v životě záleželo...

Klub *Artemis 42* v podzemí bývalého domu pionýrů v Holečkových sadech je pěkná dupárna. A těch holek! Většina z nich vypadá, jako by sem odběhly z vyučování, připadám si mezi nimi se svými pětadvaceti jako stařena. Na pódiu vríská neopunková kapela a sotva odrostlý dav na parketu poskakuje a vlní se.

O přestávce, až mi přestane zvonit v uších z toho příšerného bengálu, se vypravím dozadu do podzemního labyrintu chodeb, které kdysi dávno nechal vystavět coby únik ze své honosné vily sám hrabě Röbbbe. Traduje se, že chodby vedou do kostela na Nižehradě a některé až na Pavlov. Hledám místnost, kde se kapela Artemid restauruje a nacházím ji dost lehko, už podle hlasů. Muzikantky se restaurují zřejmě důkladně, protože pach z konopí prosakuje daleko za dveře. Sundávám sáčko a vstupuji efektně s pistolovým pouzdem v podpaží. "Čauky."

"Ahoj," hlesne překvapeně Fia.

Mimo její kapelu se tu vyskytují i dvě hezky upravené a pěstěné necelé třicítky, zjevně ochotné vyspat se za příznivých okolností s kýmkoliv, ženská, chlap, všeco fuk, padni jak padni, ber kde ber.

"Za tu mařenu, co tu hulíte, vás jednou zatknou," zažertuju blbě.

Ohýbačka kolejnic se rozkašle a začne típat jointa. Obě pěstěné skorotřícítky se horempádem nahnou ke dveřím. "Nashle."

"Apríl," nerozesměju se. "Papá, dámy, uvidíme se později!"

"Byly tu obchodně!" čílí se Fia po jejich odchodu.

"Co jsou zač?"

"Z obecního úřadu."

"Dodávají informace?"

Mlčí.

"Takže dodávají." Rozvalím se v křesle a v ten moment se ozve zaklepání na dveře. "Dál!" houknu drze. Artemidy na mě koukaj, jako bych spadla z višně.

Do dveří vstoupí tři holčičky, za jejichž zletilost bych ruku do ohně rozhodně nedala. Za triem se krčí ještě jedna 9.A v modrém svetříku. "My bychom... prosily o autogram," zapípá trio.

"Holky," oslovím je. "Dostanete autogram, až mi přinesete ukázat občanky."

Trio holčiček se dá na zběsilý útěk.

"Proč mi odháníš fanyanky?" zlobí se zase Fia.

"To byl jen vtip, nepochopily ho. Copak tu dneska nemá nikdo smysl pro humor?"

"Děkuju pěkně! Cos mi vlastně chtěla?"

"Promluvit si, Fio."

"Po koncertě."

Zvednu se líně z křesla. "Okay. Dám si zatím drink."

Když procházím chodbami zpět k sálu, objeví se přede mnou modrý útlučkový svetřík z 9.A. "Donesla jsem vám tu občanku. Minulý týden mi bylo šestnáct."

"To jste nemusela," podívám se na ni. Je chuděrka úplně poctivá. A ten pomněnkový pohled...! SOS!

Kolem nás se hrou Artemidy do sálu. "To sis vybrala kámošku! Nic blbějšího s'v sále nenašla?"

Tolik Fia, Artemida číslo dvě.

Překvapeně se za ní podívám.

"Proč to říkala?" obracím se na pomněnkové oči.

Vzdychne. "Nemá mě ráda."

"Ale proč?!"

"Nechci pomlouvat."

"A když si dáš se mnou kolu, pomluvíš ji?"

"Já nevím..."

"Jak se jmenuješ?"

"Marie," přiznává nešťastně.

"Takže Maruška. A já jsem Deny. Nebo Dáša."

"Jste policajtky?"

"Ne. Brutální Nikita."

Rozesměje se, a jak hezky! "Opravdu?"

"Dělám na Obraně."

"Fakt??"

"Fakt. – Jdem na tu kolu?"

"Jdem."

Za chvílku se konečně rozpovídá. "Fia mě nesnáší od doby, co jsem jí utekla z mejdanu. Každý večer po koncertě si Artemidy zahrajou na Tatu. Seberou pět šest holek a naloží je do vířivky tam vzadu u sauny. Fia s holkama z kapely si je pak jednu po druhé berou... ehm... do postele. Mně se tohle normálně nelíbilo, a tak jsem odtamtud zdrhla. Od té doby mi nemůžou přijít na méno."

Tohle mě vezme za flígr. "To jako že s nima Fia... to?"

"Hm. Byla skoro s každou, co je tady v sále."

"Noné?! A já ji chtěla sbalit!" Vezmu Marušku za ruku. "Myslela jsem, že je fajn holka, a ne promiskuitní mrcha. Až tohle řeknu Gin, zavře jim to tu."

"Kdo je Gin?"

"Prababička Fii, která tenhle podnik platí."

"Ta stará mafiánka?"

"Ty ji znáš?"

"Jen z doslechu. A vy?"

"Znám ji. – Pojd' tancovat," vyzvu Marušku a hned odhopsáme směrem k pódiu. Jen ať mě s ní Fia vidí!

Po koncertě zavezu modrá očka domů. Jelikož je pátek, rodiče jsou pochopitelně na chatě, brášku nevyjímaje. Na kávu se mi moc nechce, vím, jak kávy obvykle končí, ale nakonec se dám přemluvit. Přestože to neplatí vždycky, ujistím Marušku, že na prvním randeti ze zásady s nikým nespím, a tak skončíme po kafi, pár nevinných pusách a po chvílce hlazení pod jednou dekou v obývacíku na gauči, stulené k sobě jako dvě koťata. Je to skoro hezčí, než kdybychom se za téhle situace pokoušely o sex.

Ráno se Maruška usmívá; konečně zažila noc, po které od ní odchází žena. Taková noc se nezapomíná, byť byla napůl platonická. Zdalipak se budou usmívat i její rodiče, až se to jednou dozvědí...?

*****

Po nemastném, nudném víkendů, prožitém doma spolu s mojí britkou Mackem, se vypravím do VIÚ. Miloš je nevrlý, nechce o Hornychovi ani slyšet, že prý jde o plýtvání časem a služebními penězi, blablalba, tralala, a hodlá projekt »Jan Tleskač« definitivně uložit do archivu. Po delší řeči se mi kamaráda majora podaří přemluvit, aby mi spis na pár dní naposledy zapůjčil. Je z toho radostí bez sebe.

*****

"Tilman u aparátu."

"Virginia Spal."

"Zdravím."

"Máš něco o Milerové?"

"Nic. Zdá se, že je čistá."

"Byla u mě. Nemyslím, že je čistá."

"Gin... já...!"

"Tilmane, nenuť mě k protiakcím. Musíš o ní něco zjistit."

"Není co, věř mi."

"Ne-vě-řím. Zmáčkni ji."

"Co?"

"Vem Milerovou pod krkem. Aby zazpívala."

"Tohle není náš styl, Gin. Nejsme Cosa nostra."

"Tilmane, mám otevřít trezor a vzít z něho tvou složku?"

"Ne, nedělej to. Skřípne Milerovou, ale na tvém místě bych si od toho moc nesliboval. Podle mě je čistá."

"Nejdřív ji skřípni, Tilmane, a pak se uvidí."

*****

Odpoledne se vracím podél Vltavy z plavečáku pěšky domů. Hasím si to pěkně podél Vltavy a vzpomínám, jak jsme sem před lety chodívali krmit racky. Byla to skvělá zábava. Bílí opeřenci s charakteristickým hlasem na nás nalétávali, chytali kousky pečiva ve vzduchu, dělali virtuózní obraty, padali za drobkou střemhlav dolů k vodní hladině a byli jedním slovem neúnavní.

Černé audi, ke kterému se pomalu blížím, mi padne do oka hned, jak ho spatřím. Jo, podobné nás onehdy s Milošem sledovalo část cesty na šumavské Sedlo. Audi tam tak divně stojí... neprůhledné okénko dokořán... Asi by bylo lepší přejít na druhý chodník. Nakonec nepřejdu, jestli jdou po mně, objeví se později zas, tak nač setkání odkládat? Když z okénka audiny vylétne ruka v rukavici, aby mě zachytila, čekám to, a stačím díky tomu uhnout. Vyskočím na kapotu, překulím se přes střechu vozu a nebýt toho, že mi z druhého okénka jeden z hajzlíků nastříkal sprej do očí, zdrhla bych jim. Ten sprej je pěkná síla, zrovna jako když kopne kůň. Skoro upadnu a osádka vozu mě bez potíží vtěsná na zadní sedadla.

"Jestli jste mi poškodili zrak, tak uvidíte!"

Jsou tři. Řidič s černými brýlemi přes půl ksichtu, falešným vousem z půjčovny a s molierovskou parukou. Oba frajeři, co mě drží na zadním sedadle, mají na hlavách kukly. Jako první samosebou neopomenuli sebrat mi pistoli a mobil.

"Co mi chcete, kurva?"

"Jen klid, puso."

"Neříkej mi puso, teplouši!"

"Od lesby to sedí," povídá řidič.

"Řeknete mi, vy idioti, co po mně chcete?!"

"Nic moc. Jen nám povíš, kdo tě platí."

"Že byste tohle nevěděli?"

"Nejde nám o toho sračku z Vojenských informací, toho známe, to nejni ten pravej."

"Je to ten pravej, do hajzlu, žádnéj jinej sračka není!"

"Hele, buď budeš rozumná, nebo si tě podáme. Zajedem do lesa a jeden po druhým tě přefiknem."

"Za prvý, vod teploušů to přežiju, a za druhý, jsem HIV plus, takže přeju bezva zábavu."

"Vemem tě přes gumu."

Uchechtnu se. "Když chceš riskovat, že rupne, prosím..."

Muž po mé pravici si zapálí. "Co dybych ti tít cigáro vo voko?"

"Típni. Vo to pravý. Je totiž ze skla."

"Okay," ztratí trpělivost řidič. "Jedeme na most."

Most je daleko a jak se zdá na dobře vybraném, opuštěném to místě. Nikde nikdo. Dva chlapi mě čapnou za nohy a vysadí na zábradlí. Dolů na silnici to mám zhruba patnáct metrů svislého vrhu $gt^2/2$.

"Tak naposledy; kdo tě platí?"

"Trhni si."

"Jak chceš." Šoupnou mě přes zábradlí a zavěsí hlavou dolů. Dva z nich mě při tom drží za kotníky. I přes to mám pořád dojem, že mi nechtějí ublížit. To už mohli dávno udělat.

"Kdo tě platí?!"

"Vyser si voko."

Pustí jednu mou nohu a já se rozkývnu jak kyvadlo pendlovek. Jestli mě shodí dolů, tak jsem na placku. Začnu kmitat rukama jako při rozcvičce. Upažit–rozpažit, a hlasitě si počítám. "Raz – dva – tři – raz – dva – tři."

"Hele, ta kráva cvičí!" slyším nepříliš šťastný hlas zhůry.

Někdo další ho překřikne. "Bacha! Zahlíd jsem támhle auto, rychle pryč!"

Vytáhnou mě přes zábradlí a velmi opatrně položí na zem. Pak se rozběhnou k audi. Moje vybitá pistole a mobil se povalují opodál. Mobil nevypli, halt maj smůlu, panáčkové. Sáhnu po něm a cvak, cvak. Číslo jejich auta mám tutově.

Černé audi se rozjede, odbočí a zamíří na silnici pod mostem. Seberu kus obrubníku, co tu leží, a zamírím.

Bác ho! Šutr bouchne únoscům do střechy, až to zaduní.

Ozve se zaskřípění brzd a osádka vozu vyskáče ven. Pech, že si mezitím sundali kukly a falešné vousky. Cvak, cvak, a mám je všechny v mobilu.

"Ty krávo! Zničilas nám kapotu!"

Vůbec si chlapi neuvědomili, že je můžu poznat. "Dobře vám tak, pitomci!"

"Blbá lesbo, to si odskáčeš!" zahrozí na mě řidič.

"Bléééé!!!" vyplážnu na něho hlasitě jazyk. "Až po tobě, balet'áku!"

Audi se opět rozjíždí. Usedám na zem a беру mobil.

"Tohles nemusel, Miloši!" skučím na kamaráda majora vyčítavě.

"Oč jde? Co se stalo?!"

On fakt nic neví! Takže, kdo za tím je? Virginia Spal?

"Posílám pro tebe policejní auto s lékařem," hlásí do mobilu Miloš. Asi v tom opravdu nejede, jeho hlas zní velmi ustaraně.

V kanclu na VIÚ mě posadí do svého křesla a uchopí za ramena. "Jsi okay? Tak mluv."

"Jsem okay. Mimochodem," sáhnu pro mobil, "mám jejich espézetku a obličejky taky. Rozflákla jsem jim střechu audiny a oni vylezli bez masek."

"Vyfotilas je?!"

"Nojo."

"Ty seš číslo, Deny," zasměje se Miloš. "Tak tys je vyblejskla!"

V laborce nám fotky zvětší, vyretušují a vytisknou.

"Hele," ukazuje technik od počítače. "Tohle je přece firemní auto, stává dole."

"Vidím, vidím," nato Miloš.

Technik zapíchne prst do další fotky. "A tendle kluk, Venda Brázda, ředitelův šofér!"

"Já ho poznal," odsekne Miloš. "A zbylí dva Slavík a Rašek z operačního. Díky."

"Kam mě táhneš?" ptám se za chvíli našťvaného Miloše. "Za Tilmanem, za ředitelem."

Když mu rozloží fotky s jeho šoférem na stůl, Tilman zbledne. Vzápětí se rozzáří a napřáhne ke mně pravici.

"Gratuluji, slečno Milerová, obstála jste ve zkoušce na jedničku. Víte, pracovat pro naši organizaci, byť v roli externisty, nemůže každý. Je nutné nové zaměstnance důkladně prověřovat. Musíme vědět, jak zareagují v mezních situacích. Ještě jednou zdůrazňuji, že jste po všech stránkách obstála, blahopřeji vám, teď jste plnoprávnou členkou našeho úřadu." Znovu mi podává ruku ten kluzký úhoř.

Miloš zarytě mlčí, ostatně, co by na tohle mohl říct? Nic, jen tu ukrutnou šaškárnu nemůže dost dobře strávit.

Tilman zvedne telefon. "Pošlete sem mého šoféra. Nepočkáá!! HNEEED!!!" Pokouší se usmívat, ale moc mu to nejde.

Máme se s Milošem k odchodu a ve dveřích se se šofírkem střetnem.

"Ahoj, Vendo," řeknu mu. "Dlouho jsme se neviděli." Na jeho tvář nikdy nezapomenu. Ten úlek! Ta

hrůza v očích, když mě poznal! "Kde máš fousky a paruku?" zeptám se ho ještě.

Po zavření dveří k nám do chodby zaznívá příšerný Tilmanův řev: "Ty KRETÉÉNE, BLBČE, HOVADO!! Proč ses nechal VYFOTIT?!!!"

*****

Když vcházím do vily k Virginii Spal, snažím se vypadat klidně. Tonička–Fia mě doprovází přes zahradu do domu. Nepromluví na ni ani slovo.

V přízemí vily stojí paní domu a vedle ní ohýbačka kolejnic, jinak též těžkotonážní bubnice kapely klubu osamělých srdcí seržantek Artemid.

Jak mě uzří, zamíří ke mně.

"Ty – se ke mně nepřibližuj!" povídám a mám už dost vztek. Když je na krok ode mě, udeřím ji otevřenou dlaní do hrudi a současně za ni zakročím. Spadne přes mou nohu jak pytel mouru a zaheká.

Virginia Spal si bleskurychle sáhne dozadu za texaskový pásek.

"Nech tam tu bouchačku, Gin, nepřišla jsem tě ohrozit." Otočím se na vstávající bubnici. "Dokud jsem poblíž, zůstaň ležet!" Nějak jsme si s touhle děvou nepadly do oka.

"A ty," otočím se na Fiu, "ty vysvětlí Gin, jak to, že hulíte v klubu konopí!"

"To není pravda!"

"Nekecej, včera jsem vás chytla!"

"Toničko??!" Hlas paní domu zazní hrozivě.

"To bylo mimořádně, babi!"

"Neříkej mi *babi*, Artemido dvě!!"

"Promiň, Gin, už se to nestane."

"Jestli ano, zavřu vám klub! A to hned!"

"A omluv se Marušce!" prisolím si já.

Ozve se pohrdlivé "Tss!"

"Žádný c! Když to neuděláš, už s tebou v životě nepromluví!"

"O koho jde?" zeptá se Gin.

"O jednu slušnou šestnáctku, která se jako jediná z mnoha tuctů fanynek nenechala přelíz... odmítla s Fiou vyspat. A kvůli tomu jí teď holky z kapely veřejně nadávají."

"Toničko, je mi z vás zle," konstatuje Artemida číslo jedna s odporem. "Dáš to laskavě do pořádku!"

"Ano, Gin."

Holky z kapely se po prohraném zápase odšourají a my s paní domu se odebereme do obýváku.

"Nějak mi uniká realita doby," stěžuje si chmurně Gin, když usedá.

"Není divu. Mimochodem, sympatický je, jak jste neustále připravena tasit. *Seit bereit, immer bereit*. To se mi fakt líbí."

"Hm... vy to ještě chápete, ale dnešní holky? Ty už ne. Jsou k ničemu."

"*Jejich babičky byly stokrát chytřejší...*" dopovím oblíbenou průpovídku kapitána Quinta.

"To je nějaký citát?"

"Z jednoho starého filmu, ale platí pořád."

"Žádná z holek z kapely není skutečná Artemida."

"Jenom vy, Gin."

"Nejen já, ale i ty. – Tykáme si?" navrhone.

"My dvě, a tykat si? Proč ne, pro mě to bude velká čest."

Hostitelka nalije dvě sklenky. "*Ballantines?*"

"Skotskou kdykoliv."

"Tak prosím."

"Gin? Už sis mě dostatečně proklepla?"

"Částečně."

"Co máš na Tilmana, že ti tak zobe z ruky?"

"Kdo je Tilman?" zeptá se s předstíraným zájmem.

Rozesměju se. "Ale no tak, Gin! Tilman na mě poslal ty tři blbečky, co mě pověsili za nohy z mostu. Vyblejskla jsem je. A Tilman sebou málem sek, když fotky uviděl." Rozepnu kabelu a hodím obrázky na stůl.

Hostitelka zavrtí hlavou. "To jsou ale fušéri!"

"Vlastně s'je na mě poslala přes Tilmana ty."

Přikývne. "Vlastně jo."

"Proto ta pistolka za opaskem! Bála ses –"

"Nebála!" přeruší mě ostře. "Jen jsem nevěděla, jak zareaguješ. Takže pro jistotu."

"Promiň, *bála ses* mi uklouzlo, nechtěla jsem tě urazit. – Co teda máš na Tilmana?"

"Staré hříchy."

"Hodí se, co?"

"Občas."

Napiju se. "To jsem se blbě ukecla. Když ses nebála *totenkopfü*, určitě se nelekneš ani mě. Jo, četla jsem ve tvém spisu, že tě za války zajali."

Z tohoto tématu není vůbec nadšená. "Jo, zajali. Má chyba."

"Nedokážu si představit, co ta banda hrdlořežů mohla udělat zajatému veliteli partyzánek."

"Představit si to nezkoušej, na to nemáš dost zvrhlé myšlení." Odmlčí se a já vidím, že o tomhle opravdu nechce mluvit. Přesto se ještě zeptám: "Jak se ti podařilo utéct?"

Nadechne se. "Chytit mě ve městě, byla bych bez šancí. V terénu šance byla. Prokousla jsem strážnému krk."

"Dobrý bože...!" Zakryju si na okamžik tvář a pokouším si tu situaci představit.

Gin opět mlčí.

Vstanu a podám jí ruku. Pak si opět sednu. Sleduje mě bez emocí tvrdým pohledem svých studených očí. Neříká nic a asi je fakt, že se skuteční hrdinové neradi chlubí.

Dívám se na ni s obdivem.

"Zvláštní je," povídá za chvíli, "že jsi první, kdo se mě na tohle ptá. Ani má dcera, o vnučce a pravnučce ani nemluvě, se o mou minulost nikdy nezajímaly. Proč nejsi moje příbuzná? Předala bych ti velení Artemid, hodíš se pro to. Moje síť má tři sta členek, sahá i do zahraničí. Copak mohu nechat velení nějaké baskytaristce? I když je má pravnučka?"

Je ke mně najednou vstřícná, zřejmě si uvědomuje, že můj vztah k ní je upřímný.

"Když mi Artemidy nabídneš, Gin, vezmu je."

"Musím to promyslet."

"Jistě."

"Ještě skotskou?"

"Ráda. – Jo, Gin, proč jsem vlastně přišla. Můj šéf Šíma chce poslat projekt »Jan Tleskač« k ledu. Čiliže; musíme to vyřešit, než mi ten ďábel napaří jinou práci. Proto jsem si projekt znovu vypůjčila a prostudovala. Mohu ti položit pár otázek?"

"Schiess los," řekne klidně a já se její perfektní němčině rozesměju.

"Okay."

Sáhne po mobilu. "Antonie? – Dvě kávy." Otočí se na mě. "Můžeš začít."

"Za prvé, zajímal se Hornych o staré hrady, památky a tak?"

"Ani v nejmenším. Poslyš, ty si opravdu myslíš, že to po tolika letech jde vyřešit?"

"Možná. – Za druhé, nosil u sebe Hornych plnicí pero, arch nepopsaného papíru, zápalky a svíčku?"

"Občas pero. To další nikdy."

"Mhm..."

Do místnosti vstupuje po lehkém zaklepání Fia se dvěma šálky na tácku. Když před nás servíruje kávu, loupne po mně očima. Vyhnu se jejímu pohledu. Trochu dotčeně odchází.

Sáhnu do kabely a podám paní domu trubku, kterou jsme s Milošem vykopali na Sedle. "Myslím si, že Hornych, poté, co od tebe kufřík s vynálezem odnesl, hodlal ho uložit na jiné bezpečné místo a pak tuhle trubku znovu vykopat, aby do ní vložil papír se vzkazem pro Josefa Válka. Trubku by z obou stran uzavřel víčky a protože víčka netěsnila, hodlal je zakapat voskem ze svíčky."

Chvilí uvažuje. "To by bylo možné. Já původně myslela, že jel na Šumavu do nějaké jeskyně, aby tam kufřík schoval, ale tvé vysvětlení svíčky a sirek zní logičtěji."

"Taky si myslím. – Hornych vzkaz do trubky už neuložil, nestih to, ale z toho plyne, že na hradě Kašperk musel kufřík ještě mít."

"Jak to?"

"Proč by se tam jinak vláčel? Hornych hrady nemiloval, jaks právě řekla, a kdyby už kufřík neměl, tedy, někde ho předtím schoval, frčel by obratem na nedaleké Sedlo, aby tam zakopal vzkaz pro kolegu Válka."

Přikyvuje. "Na tom něco je."

"Přesně tak, Gin. Proč tedy jel Hornych na Kašperk? Já vidím jediný důvod; v té době kufřík ještě měl a hledal pro něj úkryt. Čili: kufřík musel skončit na Kašperku."

"Nesmysl, prolezla jsem to tam tehdy, nic se tam nedá schovat, je to zřícenina."

"Znám ji, a velmi dobře," nato já. "Pakliže tam kufřík nebyl, musel ho Hornychovi někdo vzít."

Gin zavrtí hlavou. "Přijela jsem tam druhý den po jeho smrti. Pokladní z hradu mě ujistila, že Hornych přišel na hrad sám. Měla jsem kontakty na policii, ta tehdy zajistila všechny Hornychovy věci z místa nehody. Kufřík mezi nimi nebyl."

Sáhnou opět do kabely. "A právě tady, Gin, je zakopaný pes. Seznam Hornychových věcí mám z jeho spisu. Na seznamu něco chybí, je tu rozpor, kterého si nikdo nevšiml. Ani ty."

Sleduje mě velmi pozorně. Pak nahlédne do seznamu. Čte si v něm a špulí rty do malého kolečka.

"Vzdávám to," řekne po chvíli. "Nevím, co tu chybí."

"Já ale jo. Chybí tu vstupenka."

Překvapeně vzhledne. "Vstupenka?!"

"No jistě. Policie ji v Hornychových kapsách nenašla. A já se tě ptám, jak to, když je na hradě pokladna, jak to, že Hornych neměl vstupenku?"

"Třeba ji zahodil."

"Samosebou, velmi pravděpodobné, koupil si vstupenku a hned ji zahodil. Potom spad z věže. Ba ne, Gin, vstupenku nezahodil, nikdo by to neudělal, strčil by ji do kapsy pro případ, že ji po něm někdo bude chtít. Pak by na ni v klidu zapomněl a po třech nedělích by ji v kapse náhodou objevil. Takhle to přece bývá. Ledaže odešel z hradu, někdo ho zabil a jeho mrtvolu odnesl zpátky na hrad. Mezitím moh vstupenku opravdu vyhodit. Ale on podle všeho z hradu neodešel, pokladní by si toho musela všimnout. A tak se tě znovu ptám, jak to, že Hornych chodil po hradě bez vstupenky?"

Kývne hlavou. "Zajímavá otázka, Deny, něco tu opravdu nehraje. Té vstupenky jsem si nevšimla, prostě mě to tehdy vůbec nenapadlo. A policii zřejmě taky ne."

Vyskočím ze židle. "Musím mluvit s tou ženskou z pokladny. Jedu na Kašperk."

Paní domu se zatváří, jako bych spadla z Mesiaca. "Deny, neblázni, uteklo pětatřicet let, ta ženská tam už dávno nebude!"

"Třeba bude, třeba ne, někde být musí. Nebo někdo, kdo o tom něco ví. Jedu na Kašperk."

"Jsi blázen."

"Možná. Ale ten kufřík tam je, tvrdím já. Jedeš se mnou?"

"Jsi neuvěřitelná, Deny. Prý s'cvičila, když tě pověsili z mostu." Přikývnu a Gin se pousměje. "K nevíře! Jako bych viděla samu sebe, když jsem bývala mladá. Líbíš se mi. I tvá kuráž a nasazení. Jedu s tebou."

"Okay." Napřáhnu ruku a čekám. Gin neví, co má udělat.

"Musíš mě přes ni plesknout, part'áku," poučím ji.

Vteřinu přemýšlí, zda to není vtíp. Poté s úsměvem na rtech zatne zuby. "Plesknu tě přes ruku moc ráda. – Part'áku." Sáhnou pro mobil. "Antonie? Vyříd' své matce, že jsem odjela na Šumavu. – Co?! – Jo, teď večer. – Teď, anebo jindy, co na tom sejde."

*****

Rozhodly jsme se frčet pajerem patřícím Gin hlavně proto, že jde o teréňák. Gin si stěžuje na srdce a rozhodně se nehodlá do táhlého kopce na hrad Kašperk vláčet po svých. S tím se dá jen souhlasit,

kopec je to pravdu hnusný. Co se řízení vozu týče, střídáme se s Gin po hodině. Za tmy, zhruba po třech hodinách jízdy, zdoláváme město Kašperské Hory. Nejrozumnější věcí, na níž jsme se dohodly, je přenocovat ve městě a na hrad vyrazit až dopoledne. Vláčet se pajerem v noci do lesa a spát tu v něm – dále, od hradu dále – se možná zdá být romantické, ovšem v reálu jde o pěknou blbost, co kdyby se stalo neštěstí nenadálé? Navíc, nejsme přece oddíl skautek.

*****

Ubytování v *Grand hotelu* v Kašperských Horách, jakožto turisticky atraktivním místě, není zrovna nejlevnější. Každá vypláznem za jedinou noc dva a půl tácu jen to hvízdne. Navíc si dopřejeme vydatnou večeři, za kterou bych se já v Praze stravovala celý týden. Po večeři se svou společnicí při kávě v ceně sto korun za šálek diskutuji ve vkusném salóncu pro třicet lidí na téma Horných.

"Říkalas, že Kašperk znáš? Odkud?" vyzvídá Gin.

"Znám ho moc dobře, jezdili jsme tam s partou na vandry."

"Už před lety?" Asi mi stále nedůvěřuje.

"Na střední škole, už je to skoro deset let. V Anníně, v kempu, teda v podstatě pod Kašperkem, jsem měla svou první holku. No měla... zkrátka... parta u ohně, kytary, *The house of the rising sun*, opékané buřty, svařený ananasový punč a po něm líbačka ve stanu, po líbačce facka jako dům... znáš to... Mně bylo šestnáct, jí ani ne patnáct... uff, prostě horor."

"Opravdu?" Mám dojem, že si myslí, že zkusím odbočit od tématu. Nezkouším. "Poslyš, Gin, odkud to vlastně Horných na hradě spadl? Ve spisech píšou, že z věže, ale nepíšou už ze které, na hradě jsou celkem dvě."

"Nespadl z věže, nýbrž z okna rozpadlého paláce vlevo od vchodu. Asi deset metrů nad zemí. Ke všemu pod oknem byla hluboká díra do skály, nejmíň dalších deset metrů, prý odtamtud Hornýcha tahali jeřábem."

"Jistě, vím, kde to tam je. To ale znamená, že spadl z *odsouzencova skoku!*"

"Z jakého skoku?"

"Víš, Gin, předtím než hrad před pár lety opravili, nebyl tam arkýř. Ze zdi paláce trčely těsně pod oknem dva kamenné pilíře. Místní pověst praví, že krutý hradní pán, když někoho odsoudil na smrt, dal mu na vybranou; buď ihned setnout, anebo přeskočit z jednoho pilíře na druhý. Pokud odsouzenec spadl, zemřel rozmlácený napadrt' dole ve skále v té propasti pod oknem. Pokud nespadl a na pilíři se udržel, mohl odejít domů. Věř mi, nebyl to snadný úkol, a pro Hornýcha skoro nemožný, vím o čem mluvím, Gin, na tom pilíři jsem totiž stála."

"Zajímavé."

"Ano. A podle toho, co říkáš, to vypadá, že si Horných zkusil právě tenhle odsouzencův skok."

"To ale nedává smysl."

"Přesně tak, Gin, nedává."

*****

Druhý den se vydáváme časně na cestu. Vyjíždíme přece jen trochu brzy, a tak se rozhodnu ukázat své spolujezdkyni Turnerovu chatu a divošku řeku Vydru. Když Gin spatří krpál vedoucí na Turnerovku a zákaz vjezdu, udělá čelem vzad a rozhodne se prohlídku zrušit. Obracím vůz a zamírím ke hradu.

"Když jsem tu byla s partou naposled, snídali jsme v Kašperkách v soboru ráno u kostela mlíko a rohlíky. Pak začal zvonit zvon. Ptali jsme se místních, co že zvoní, když není celá hodina. Řekli nám, že je to za kluka, co měl předešlý den osmnáctiny a uchlastal se."

"Ty máš ale historky po ránu!"

"Promiň. Jo, jednou jsme na Opolenci trhali houby kosou, tolik jich bylo."

Rozesměje se.

"Fakt. A jednou v noci nás Otava odplavila i se stanama. - Další prázdniny jsem dělala erární strašidlo v kostnici na Mouřenci. Hýbala jsem náhrobním kamenem, aby hodně klapal. Mouřenec je

nad Annínem, kus tam, co mají ve svahu koupaliště."

"Koupaliště ve svahu? Neříkej?"

"Jo a nejen to! Blízko je i pstruhárna, maj tam automatický tlakový krmičky, když spíš blízko pod širákem, každé ráno tě vzbudí jejich hlasité hekání. *Bhe! – Bhe!*, divný specifický zvuk, jakoby v okolí kašlal nějaký obr nebo veleještěr."

Zavrtí hlavou. "Poslyš, nesloužil tvůj praděd v první světové u jistého nadporučíka?"

"Sloužil. Jaks to, Gin, poznala?" Směju se a cítím, že si obě rozumíme, jsme si sympatické víc a víc. Snad nám to i vydrží..."

Na hrad Kašperk je rovněž zákaz vjezdu, ale objedu ho lesem. Pajero se udatně šplhá vzhůru a mně je jasné, že tenhle kopec by má spolujezdkyně s churavým srdcem zdolávala jednak těžko, a pokud vůbec, tak půl dne.

Zajedu až k zámecké bráně, přejedu ji a zaparkuju. Za chvíli naše kroky zaduní na padacím mostě.

Hrad je opravený, dokonce i jedna věž, kde jsou ty časy, co tu pracovali ve svém volném čase jen dva zedníci. "Šest set let staré cihly," ukážu ke hradu. "Když je shodíš z věže, nerozbijou se, zůstanou celé."

Gin povytáhne obočí.

V pokladně sedí mladá žena, u které si kupujeme dvě vstupenky. Projdeme volným krokem hrad, věže samosebou vynecháme, Gin se tam nechce drápat, a na odchodu se vracíme k pokladní.

"Hledáme vaši předchůdkyni. Prodávala tu vstupenky v osmašedesátém."

"Co? Tak dávno?"

"Vzpomenete si, kdo tu tehdy pracoval?"

"Pokusím se."

Chvíli čekáme. "Nevzpomenu si, ale zavolám své známé na obecnák, ta to bude vědět."

Mrkneme s Gin na sebe.

Přidrží si sluchátko ramenem a přerovnává papíry na stole. "Menclová, je tam někde Vlasta?"

Pokladní netrpělivě klepe prsty volné ruky do stolku. "Vlasto? Jarmila. Potřebuju vědět, kdo seděl tady v pokladně v osmašedesátém. Nebyla to náhodou stará Zárubová? – Jo, počkám. – – Byla?!"

Tak moc děkuju. Ahoj." Otočí se na nás. "Zárubová."

"Jste moc laskavá, a kde bychom tu paní našly?"

"Je mi moc líto, před třemi lety zemřela."

"Ach..." To je teda rána...

"Moc vám děkujeme," povídá Gin a chce odejít.

Znovu nacpu obličej do okénka pokladny. "A její muž?"

"Záruba? Ten tu pracoval s ní."

"Cože?" skoro vykřiknu a i Gin, která se mezitím vrátila, vytřeští oči.

"Jo, byli tu oba. On dělal kastelána a občas tu i zedničil."

"Žije?"

"Myslím, že jo. Bydlí v Kašperkách."

"Kde?" zašeptám. Probůh, pomyslím si, ale nevyslovím to.

"Ulice za kostelem... nevím, jak se jmenuje. Pořád dozadu. Záruba bydlí až na samém konci."

"DĚKUJEME!" dala bych té holce pusku na čelo a nejen tam. "Moc jste nám pomohla!"

Gin mi v pajeru věnuje obdivný pohled. "Ty se nikdy nevzdáváš, co?"

"Ne. Mám totiž dobrý nos. Já ten Hornychův kufřík prostě cítím. Někde tu je. Musí tu být!"

Usměje se. "Chtěla bych mít tvou jistou. – Líbíš se mi!"

Od staré bojovnice беру tahle slova jako obrovský kompliment. "Ty mně taky, Gin."

*****

Zárubův ušmudlaný, neudržovaný domek v příslušné ulici skutečně stojí. Ještě aby tu byl i jeho

majitel.

Není. Dům se zdá být prázdný. Usedneme do pajera a čekáme. Pořád nic, pořád nic, Záruba asi někam odjel. Zajdeme si na oběd a pozdě odpoledne i na večeri. Když se po sedmé hodině večerní vrátíme, okna konečně svítí.

Zvoníme, ale Záruba se nechce objevit. Pouze pootevře okno a houkne na nás: "Já nic nekupuju. Nic nechci, ani pojistku. A peníze v domě žádný nemám."

Zkusím to úředně. "Milerová, vyšetřovatelka z ministerstva obrany, mohly bychom si s vámi, pane Zárubo, pohovořit? Jen krátce, nezdržíme vás."

"Vy jste od vojáků?"

"Ano."

"A co mi chcete?"

"Tahle paní vedle mě je žena toho pána, co se u vás na hradě v osmašedesátém zabil."

"Ajejejeje...!" zaskuhrá a zmizí z okna. Za chvíli se s nešťastným výrazem před námi objeví. Strčím mu průkaz do tváře.

"Tak to jste vy..." osloví Gin. "Tolik mě to mrzí... tolik jsem si jeho smrt tehdy vyčítal... Tušil jsem, že sem někdo jednou takhle přijde... že se ten případ znovu začne otevírat... Mám z toho strach a špatné svědomí, ten pán se totiž tehdy zabil kvůli mně."

"To snad ne."

"Ba jo. Pojd'te dál, dámy, všechno vám povím..."

V chalupě je binec jak v tanku. Nevětráno, zatuchlý vzduch.

Usedáme ke stolu.

Záruba se tváří stále nešťastněji. "Tak vy jste paní od tamtoho pána..."

"Hornycha," dopovím. Gin, vědoma si mých vyjednávacích schopností, mlčí.

"Tak, tak... Toho pána jsem tehdy potkal v Kašperkách v hospodě, bylo léto, vedro... on seděl u stolu, pil malinovku, měl šaty... zpocené čelo... byl hrozně neklidný..."

Vypravěč se smutně nadechne. "Sed jsem si k němu a on mi řekl, že je Pražák. Že byl na chatě orýt záhony, vedle stolu měl položenou plnou lopatku..."

"A dál?"

"Objednal jsem nám guláš a pivo. Pak další, a nakonec láhev vína. Trochu jsme se oba opili a já mu vyprávěl o hradu..."

Příkývnu. "Vyprávěl jste mu o té pověsti, že? O odsouzencově skoku."

"Jak to víte? – Ano, bohužel, vyprávěl... Ten pán se po víně moc rozveselil a říkal, že tohle místo, ty dva kameny, kde se skákalo, musí vidět."

"Tak jste ho vzal na hrad."

"Vzal. Na mašině. To jsem neměl dělat, před tím jsme dost pili... Kdyby se to tehdy dozvěděla policie... přišel bych o papíry."

"Dnes už je to promlčené, pane Zárubo. Co bylo dál?"

"Na hradě na mě hned spustila má žena, tehdy seděla v pokladně, mlela něco o německých turistech, co měli přijet a já toho pána nechal jít do hradu samotného. V paláci bylo tehdy lešení, dostat se na *skok* nebylo těžký... áhjo...! Pak jsme zaslechli výkřik a ránu, to jak ten pán prorazil prkna, co kryly díru do skály..." Záruba si otřel oči. "Tolik mě to mrzí, paní..."

"A ta lopatka?" zeptám se. Víím, že na policejním seznamu nebyla.

"Uložili jsme ji ve zmatku do pokladny."

"Proč jste ji nedali policii?"

"Ani nevím... Bál jsem se. Musel bych policii říct, že jsem toho pána defakto opil a přivezl na hrad. A nechal ho tam opilý chodit. Mohli by mi jeho smrt dávat za vinu, byl jsem za hrad zodpovědný! Navíc jsem řádl s alkoholem..."

Vyměníme si s Gin významný pohled. Teď už konečně Hornychovu návštěvu na Kašperku chápeme.

"Ještě k té lopatce, pane Zárubo."

Podívá se na mě provinile. "Řekli jsme si se ženou... že kdyby se o ni někdo přihlásil, že mu ji

dáme. Nikdo se ale po lopatce neptal... Tak jsem ji po čase zanes domů a dal na půdu..."

"Je tady?"

"Ano. Dám vám ji."

Opět si s Gin vyměním pohled. Svítí jí oči.

Vyškrábeme se za starým pánem na půdu. Jestli je v jeho bytě zmatek a nepořádek, tady je jedním slovem bordel. Jak po požáru nebo po bitvě. Věci leží bez ladu a skladu jedna přes druhou a jediná možnost, jak tohle celé uklidit je vyházet všechno na dvůr, nanosit zpátky a srovnat.

"Promiňte, dámy, ale co žena umřela, neuklízelo se tu..." Toho bychom si samy nevšimly!

Stařík se dlouhé minuty přehrabuje věcmi.

"Jste si jistý, že tu ta lopatka bude?"

"Bajo, bude. I s kufříkem."

"S jakým kufříkem?!"

"No ten pán měl tehdy i malej kufřík, převázanej motouzem, prej že veze z chaty špinavý prádlo, říkal..."

None??!! Gin vedle mě úplně nadskočí.

Konečně jsou obě věci na světě a my za pár chvil nasedáme do pajera s Hornychovou lopatkou i s jeho slavným kufříkem.

"Dokázalas to, gratuluju ti," osloví mě od volantu Gin. "A děkuju."

*****

Sedíme mlčky ve voze, Gin řídí a já pozoruje setmělou krajinu. Skoro nemůžu uvěřit, že jsme byly úspěšné.

"Mělo by se to oslavit."

"To ano," přisvědčím.

Když si všimnu světelného ukazatele, zarazím se. "Jedeš blbě, Gin, Praha je opačným směrem."

"Jedu správně."

"Počkej!"

Když se na mě podívá, spatřím to. Její studený pohled! Vždyť ona má jiný plán nežli já!

"Co chceš udělat?" zeptám se věčně.

"Co asi?! Vypadnout z tohohle srabu. Teď konečně můžu! Mám, co potřebuju, Deny, a až to prodám, koupím mé rodině vilu v L.A. Nebo aspoň v Jižní Francii."

"Gin! Dělán na Hornychovi pod majorem Šimou a jen díky němu! Nemůžu jednoduše –!"

"Neblázni!" vykřikne. "Kašli na něj! Vypadneme do Rakouska a já se s tebou o prachy rozdělím! Já půl, ty půl! Každýmu jinýmu bych nakašlala, tobě ale ne! Bez tebe bych Hornykův kufr nikdy nenašla!"

"Gin! Já nemůžu za téhle situace odjet! Musím nejdřív informovat Šimu a až pak –"

"Nebud' idiot, Deny, jsi přece chytrá holka! Když o kufru řekneš Šimovi, seberou nám ho! A napakuje se někdo jinej! Vypadneme z republiky!"

"Chceš Hornykův antigravitač strelit Amíkům, vid'?"

"No a co? Víš vůbec, kolik mi slíbili, když ho najdu??!!"

"A hledalas ho pětatřicet let."

"Jo, a když ho teď mám, už ho nepustím. Patří mi!! Dělalas jsem pro Hornycha všechno, co chtěl!!"

"A on na tebe kašlal."

"Jistěže jo! Měli jsme spolu dceru a na tu on taky kašlal! Zajímala ho jediné jeho práce, byl blázen a fanatik! A když neměl prachy, a to bylo často, co myslíš, přišel, ať je seženu!! Kvůli němu jsme s Artemidami přepadaly peněžní transporty! Aby on měl dost na svůj blběj, podělanej výzkum!! Po tom všem mám na jeho vynález jako jediná právo!"

"To nepopírám."

"Deny! Rozdělíme se!"

Zavrtím hlavou. "Ne za téhle situace. Nemůžu odsud zdrhnout. Měla bys to otočit a jet na Prahu."

"Tvé poslední slovo?"

"Jo."

"Jsi hloupá husa. Škoda... nikdy jsem neměla dobrou partáčku... a nebudu ji mít ani teď."

"Co tím chceš říct? Že mě jednoduše odpráskneš a zahrabeš na skládce?"

"Dobrý nápad." S jednou rukou na volantu mi píchne pistolový tlumič do tváře. "Přesně to udělám."

"Tušila jsem zradu..."

"Houby s'tušila! Dostalas na vybranou a rozhodla ses sama!"

Je to tvrd'as, když nic nepodniknu, zabije mě. Pistoli se nepokouším vyndat, nestihla bych to. Náhle uchopím tlumič, co mi cpe do ucha, a vychýlím ho ze směru. Buch-buch! Gin dvakrát vystřelí a kulky opustí vůz skrz jeho střechu. Buch-buch-buch! Další díry v kapotě. Taháme se o zbraň. Má v rukou neuvěřitelnou sílu, ta baba. Podaří se mi nacpat prst pod kohout a druhou rukou vyhodit zásobník z její pistole. Zapadne mezi sedačky. Pak zatáhnu za závěr a náboj z hlavně vylétne vyhazovacím otvorem. Strhnu řidiče volant, její pajero sjede na louku a já se vykulím ven. Zdrhám po louce. Je to břeh Otavy. Mokrý tráva mi smáčí džínsy. V roztřesené ruce držím své drahé, rotačně vykované jericho.

Krčím se na okraji řídkého křoviska a snažím se přimět oči, aby v té prokleté tmě něco zahlédly. Nevidím skoro nic nejen díky tmě, ale i pro mlžný opar, který se plazí po okolí. Od řeky táhne poměrně hnusný chlad.

Slyším bouchnout dveře od vozu. Co tam ta zatracená baba dělá?

Fffuúúúúú! Hvízdne mi to nad hlavou. Co to sakra bylo?! - Fffuúúúúú! - Fffuúúúúú!

Jaúú!! Už vím, co to bylo! Právě mě škrábla kulka na paži a druhá na rameni! Ta zpropadená Artemida po mně střílí!

Přitisknu se k zemi. Jak mě mohla sakra vidět? A trefit? Ledaže má pušku s nočním viděním, dioptrou a tlumičem hluku. Sakra, to je možný!

Ffuúúú!

Kruci, už mě má zas na mušce, asi změnila úhel! Kulka mi doslova ofoukla tvář.

Jsem úplně připláclá k zemi.

Jaúú! Ted' mi to škrtilo o lýtko! Do hajzlu prkennýho, nač čekám?! Až mě ta baba uloví?!

Odplazím se o kus dál a zakleknou.

Dach, dach, dach! Triple shot z mé pistole a z pajera lítá sklo. Najednou Gin spatřím. S rukama před sebou - asi v nich má pušku - běží ke mně.

Sakra, co teď? Přece ji nezabiju! To nemůžu! Jenže ona mě jo!

Zamírím jí pod nohy, kousek vedle ní. - Dach! - Pořád kluše.

Dach, dach!! Dvě rány a padá.

Scheisse, jak to? Nemohla jsem ji přece zasáhnout!

Na louce je klid. Žádný pohyb. Slyším a cítím jen řeku.

"Gin! Vzdej se!"

Žádná odpověď. Je to riziko, ale nešť, začnu se plížít mokrou bahnitou travou směrem k ní.

Žádný pohyb ani zvuk. Už jsem těsně u ní. Leží na břiše, luxusní odstřelovačka s dlouhým tlumičem se válí nedaleko.

"Gin! Ani se nehni!"

Tiše zaskuhrá.

Zřejmě se hnout nemůže. "Kams to koupila?"

"Srdce..." ozve se tiše.

"Do háje, jak to?! Mířila jsem dolů!"

"Srdce... Nevydrželo..."

Skloním se k ní a nadzvednu ji. "Nezasáhla jsem tě?"

"Ne... to mé srdce..."

Opřu ji o kapotu pajera. Sotva dýchá. "Vyhrálas..." zašeptá. "Kufr je tvůj..."

"Ne, Gin! Konec boje! Kde máš prášky?"

"Na tohle prášky nestačí... se mnou je ámen..."

"Blbost!" Beru mobil a zavolám sanitku. Pokouším se jim vysvětlit, kdeže jsme. Není to zrovna snadné. Tvrdím, že zřejmě na břehu Otavy těsně za Rejštejnem. Ve skutečnosti jsme mnohem dál ve směru na Srní, někde poblíž Čeňkovy pily.

"Sanita už jede." Zhrouťím se vedle ní. "O kufru nikomu neřeknu. A až se uzdravíš, znovu si o celé věci promluvíme."

"Seber kufr a běž..."

"Ani náhodou, Gin, nejsem krysa."

"Klidně buď. Pomohlas mi... a já tě chtěla zabít..."

"To je mi fuk. Máš na Hornychův vynález nárok, chápu tě."

Sanitka nás hledá třičtvrtě hodiny. Gin je čím dál hůř. Když ji doktor konečně prohlédne, vypadá ustaraně. Stranou se ho zeptám na prognózu. Krčí rameny, říká "špatné, špatné," a ukazuje vzhůru. Asi že to ví jen bůh.

Gin je už v sanitce a já se chystám nastoupit za ní.

"Ne," říká tiše. "Jed' domů... odvez odtud auto..." Pak si s námahou stáhne z krku kříž s jedním velkým rubínem. Podá mi ho. "Od teď jsi číslo jedna ty..."

Jsem dojatá. "Jak si přeješ."

"Ještě mou... tašku..."

Běžím pro ni do pajera.

"Vysyp ji..." šeptá mi Gin. "Tenhle papír... a klíč... peníze Artemid... seznamy, osobní... složky... všechno je v bance... bezpečnostní schránka..."

"Postarám se o to." Stisknu jí ruku. Sakra, parťáčko, muselo to skončit takhle?! Nechci před sanitáky slabošsky poplakávat, ale nemám k tomu daleko.

Sanita se chystá k odjezdu. Než se definitivně přibouchnou její zadní dveře, pacientka se ještě pokusí na nosítkách nadzvednout. "Drž Artemidy zkrátka, Deny..." Její sípavý hlas není skoro slyšet.

"Spolehni se, Gin, nenechám je vydechnout. Držím ti palce a přeju hodně sil. Neboj, zvládlas horší věci, zvládneš i tohle. Uvidíme se," říkám, ale nejsem si vůbec jistá.

*****

Pomalou, s hořkými pocity v duši, jedu rozstříleným teréňákem směrem ku Praze. Vedle mě na sedačce není má parťáčka, místo ní se tu povaluje Hornychův kufřík s jeho prokletým vynálezem. A já? Na krku rubínový kříž Artemidy číslo jedna a spolu s ním celou tuhle organizaci. K čemu ji vlastně Gin vybudovala? Odpověď je jasná: k hledání Hornychova vynálezu a ke shánění a prodeji informací, vydírání nevyjímaje.

Co asi obsahuje ona bezpečnostní schránka v bance? Jistě i kompromitující složku generála Tilmána a s ním i mnoha dalších lidí. Kolik peněz v bezpečnostní schránce může být...? A rockový klub *Artemis*? Pokud Gin zemře, co si s tím vším bez ní počnu? Jasně je, že Artemidy nesmí zaniknout. Budou existovat pod mým vedením dál, třeba i s jiným programem. S jakým, vůbec netuším. Vím jen, že se musím stát důstojnou nástupkyní bývalé **A1**, což nebude snadné, ženy jako ona se už celá léta nerodí... Nikdy nebudu tak dobrá ani tak tvrdá jako ona, můžu se o to jenom pokoušet...

Na přední sklo vozu dopadají kapky deště. Zapnu stěrače a pootevřu okénko, abych se ve voze nezalkla vedrem. Přivírám topení a pouštím fukary na přední sklo. Na křižovatce odbočím vlevo; světelný ukazatel hlásí *Praha 120 km*. Díky dešti přestávám vidět na cestu. Přepínám na dálková světla.

Zranění na ruce a noze pálí jako čert. Zasměju se tomu, copak já, mně je hej, těch pár škrábanců, ale co Gin? Jak té se teď daří? Chybí mi... bude mi chybět. Přidávám plyn a dlouze se za ni modlím.

/Fair Spanish Ladies/

"Čau, Kim!"

"Cauky, Deny!"

"Čau!"

"Cau, cau!"

"Čau!"

Co krok to pusa. Vyprovázím Kim od svých dveří k výtahu, který pro změnu zas jednou funguje.

"Kdy tě uvidím, krutá korejská krásko?" zeptám se své přítelkyně a přimáčknu ji tělem na kovové výtahové dveře.

"Tý... požád bý jén chtěěla... tamtó!" povídá Kim svou typickou češtinou.

"*Tamtó* já mám nejradši a hlavně s tebou! Copak ty ne?"

"Jášně, jóó," ještě víc zešíkmi své kruté oči a na její pihovaté tváři zazáří smyslný úsměv. "Za – vó – lam těě."

"Jen zavolej, nic se neostýchej, lala," zanotuju si nahlas. "Budu čekat!" Další pusa jako hrom.

"Tý požád jen mašo. Mašo ale nény, češ ťaj?" Kouzelně zašíšlá známou průpovídku, co jsem ji naučila, a symbolicky mě od sebe odstrčí.

"Žádný čaj," povídám a znovu ji obejmu. "Viš, že miluju maso. A korejský zvlášť."

"Kojejšky mašo nééééenyyyy!" Její naléhavé zakrácání musí být slyšet i před barákem.

Výtah je konečně tady. Cvaknou dveře, panty letí, a z vedlejšího bytu, od Dolejšů, vycházejí kvapem matka s dcerou, obě jako dvě sestry.

Scheisse, zrovna teď, tak brzo po ránu! Achjé, že na ně mám štěstí!

Padá několik vzájemně rozpačitých *dobrých dní*, při nichž se pokouším odlepit od své korejské milenky. Paní Dolejšová, jinak též sestra matka, hledí na mě s chladným a odtažitým pohoršením, sestra dcera, blondýnka, zelenooký pohled SOS, útlá šestnáct sedmnáctka s veselým zájmem.

Než se dveře výtahu uzavrou, mávnu pokud možno střízlivě na Kim. Pak konečně domů. Páni! To zas byla noc! Když jsme se spolu seznámily, držela se má pihatá šikmookost dost zpátky, teď je z ní ale úplná postýlková dračice.

*****

Mobil beru v polospánku a dost nerada.

"Ty, Miloši?!"

"Já, Deny. Budiček. Koukej naklusat."

"No Miloši? Teďka?! Nespala jsem celou noc, měla jsem dámskou návštěvu, jestli chápeš."

"Co bych nechápal. Pořád ten Pchjongjang? "

"Pořád."

Zafuní. "Tak jo. Přijď ve čtyry vodpoledne ke mně kanclu."

"Rozkaz, majore! A díky za laskavost. Dobrou noc."

"Dobrou...? Jak pro koho!"

Svého kamaráda a šéfa majora Šíma prostě zbožňuju.

*****

"Raduj se, Deny," halasí na mě už ode dveří tenhle náčelník analytického odboru VIÚ – jinak též Vojenského informačního úřadu. "Posílám tě do Mnichova."

"Nastálo?" kousavě nato já.

Poněkud nezvykle se zašklebí. "Nastálo bys chtěla...! Tady ti to už nevoní, Artemido číslo jedna?"

Vezme do prstů můj rubínový kříž. "V Mnichově nepůjde vůbec o nic. Pojedeš tam skoro jako turistka. Jen předáš na určené adrese balíček."

"Balíček tabáku z Cogolin?"

"Přestaň blbnout, Deny! Chtělaš být externistkou VIÚ, tak jsi. Ale nečekej, prosím tě, že ti, přestože jsme kámoši, budu všechno do detailu vykládat. To nemůžu, ani kdybych chtěl."

"Pardon, šéfe. – Mimochodem, kde skončil Hornychův kufr?"

"To přece víš; odevzdal jsem ho řediteli Tilmanovi."

"Jo, tos mi už říkal. A komu ho odevzdal Tilman?"

"Neptal jsem se."

"Hmm... takže jste ho definitivně zašmelili za moře, co?"

Miloš pokrčí rameny. "A má být?"

"Vlastně je to fuk, Gin chtěla Hornychův vynález beztak prodat unce Samovi."

"Tak vidíš, určené věci se vždycky dostanou na určená místa. Jen to chce svůj čas. Koneckonců, co by si tak malý státek jako my počal s antigravitačním motorem, že?"

"Mhm," zavrčím. Dívám se na svého šéfa – kamaráda majora Miloše Šimu – a jeho výraz se mi ani trochu nelíbí. Ani jeho Mnichov. Nedokážu to vysvětlit, jen mám prostě divný pocit. Jako turistka... předáš balíček... pim, pim... o nic nejde... No... uvidíme... *Vzhůru do Mnichova!*, řek by šéf inspektor Clouseau a vešel by do skříně. Skříně já vynechám, místo ní zajdu domů zapakovat pár švestek na cestu. Zejména mp3 přehrávač neradno zapomenout!

*****

Po příletu do Mnichova na udanou adresu nijak nespěchám. Když zdolávám frekventovanou *Frauenstraße*, trochu se jejímu názvu zasměju, přestože myslím na něco úplně jiného. Na *Reichenbachplatz* zpomalím chůzi a vyndám mobil.

"Minga am Apparat," zahlásím svému externímu šéfovi.

"To jsou mi vtípky!" huláká Miloš. "Já tě poznal po hlase! Proč se mi sakra hlásíš jako Minga, Deny?!"

"To je přece Mnichov. V bavorském dialektu. Ty to nevíš?"

"Ne, k čemu by mi to bylo? – Tak už jsi tam... A proč mi voláš, co po mně chceš? Abych si dal nohu za krk?"

Milej kluk, že? I já jsem milá.

"Chci ti říct bezva fór. Inzerát: *Koupím viagru. Zn: malý byt*. Haha, sranda, co? – Hele, Miloši, pročs mě sem poslal, ale pravdu!"

"To byl Tilmanův nápad."

Ach so...?! "Ředitelův?"

"Jo. – A jestli nemáš nic jinýho..."

"Nemám. – Dík za info."

"Nemáš zač."

Tak do Branibor mě uvrtal sám ředitel VIÚ generálporučík Tilman. Fíha! Ale proč? Milošův hlas byl opět divný. Něco tu nesedí.

Mobil v mé kapse se náhle rozvibruje, až to zabřinká. Smska! Odeslaná přes internet. *Bud' opatrná*, stojí v ní.

Určitě Miloš. Ale oč jde? Co mi tu vlastně hrozí? A od koho?

Zamyšlená usedám do křesílka před kavárnou *Moses*. Číšník se ne a ne objevit, zato během minuty se zvedne jeden z přítomných osamělých a uhlazených, by si přisedl. Jojo, samota tíží...

"Tag, Fräulein. – Gestatten Sie –"

Je jako med, panáček, jeho parfém voní z dáli a hnedle by se mi chtěl představit.

"Hi!" vyprsknu na něho, jako bychom byli staří známí.

"Ahm... Kennen wir uns?"

Bože! Jako v té písni: *Tirili, irgendwie, tirilo, kenn ich Sie von irgendwo*. Nene, tohle já dobře znám, ani náhodou, to není nic pro mě, pro lesbu čisté krve.

"I don't understand," odpovídám zcela vážně a s výrazným oxfordem.

"London?"

"Aye aye, sir," odseknu temně a zvednu se. Pryč odtud.

*****

Určený dům přede mnou. Baaderstraße 556. No a jsme tu; já i tajemný balíček. Dám si kabelu s balíčkem do podpaží, ale dovnitř se mi nechce, jenže musím, takže to neodkládám.

Ve třetím patře mi otevře rampasák, celý v černé kůži.

"Ein Paket für Herrn Lube," povídám lhostejně.

"Kommen Sie."

Ta slušnost! Dovnitř se mi zas vůbec nechce, jenže ve zvláštních případech? Co počít... Dveře zaklapnou, rampasák ukáže, kudy že mám jít, a galantně mě pustí napřed. Tahle slušnostní procedura má jediný důvod, aby mi moh bez potíží přiložit revolver k zátylku. Leckdo by asi řekl, že taková slušnost stojí za 13-12.

Lehce zašilhám přes ramínko. Nójo, ráže jak na hrochy.

"Immer mit der Ruhe," povídám té kožené osobě.

"Stehenbleiben!" zavelí.

Zůstanu poslušně stát.

Jsme v holé místnosti, v níž je pouze omlácený stůl a podobně vyhlížející židle.

Ukážu na to neutěšené nouveau rukou. "Hm, ein schöner Raum."

Neodpoví a nepohne se.

Ke všemu se tu objeví další dva jeho kolegové hromotluci. Pěkně mě prošácnou a vůbec si při tom neberou servítky. Kam sáhnou, tam sáhnou, jednu chvíli to dokonce – hihi – zalechtá.

Seberou mi mobil i kabelu, ale donesený balíček je, zdá se, vůbec nezajímá, a nechají ho tudíž ležet na zemi.

Teď už jsem v obraze, proto byl Miloš tak nejistý! On dobře věděl, že jde o boudu, a zřejmě mě do ní musel chca nechca poslat.

"Na? Gefunden?" zeptám se kožeňáků. "Was wollt ihr eigentlich von mir?" zeptám se docela zbytečně.

Neřeknou ani slovo a nehostinnou místnost opustí.

S významným pohledem se zadívám na dveře; teprve teď přijde někdo důležitý, tyhle tři er-ejči byli jen sluhové – gorily – ozbrojený předvoj.

Taky jo, dveře se znovu otvírají a vchází... malá, hnědá, tváře divé... bane, velká, klidná a v černém; je to rána do vazy, paní nadlesní, když před sebou spatřím nedávno zesnulou Virginii Spal, bývalou to Artemidu číslo jedna, někdejší partnerku vynálezce Jana Hornycha.

Napřáhnu sepjaté ruce před sebe. "Odstup, satane!"

Nehne ani brvou. Zato pohne rukou. Nemá v ní kupodivu svou oblíbenou berettu, nýbrž devítku glock s plastovým rámem.

"Hrobové se otvírali," řeknu udiveně a chci jít Gin naproti.

"Ani se nehni!"

"To je mi přivítání, part'áku!"

"A cos čekala?!"

"Mmm... no, něco vřelejšího. – Jak se vede v záhrobí, Gin?"

"Poznámky o hrobech nejsou příliš etické."

"Že ne? A to je etické umřít si a své part'ačce, sestře v Artemis, se vůbec neozvat?!"

"Sedni si a žádné hlouposti."

"Jak si přeješ." Usednu a dám si ruce za záda jako poškolák. "A dál?"

Gin se vrátí ke dveřím, otevře je a sáhne do chodby. V její ruce se objeví velmi známá věc, totiž Hornyichův kufřík, který jsme před půlrokem společně objevily u vysloužilého kastelána v

Kašperských Horách.

Gin přejde ke mně, praští s kufrem o stůl a otevře ho. "Co je tohle?!" zazní její zlověstná otázka.

"Řekla bych, Gin, že starý noviny a pod nima ještě starší dámský bombardáky."

"Jo. – A kde jsou Hornychovy věci?!"

"Co já vim?"

"Nekecej! Jako jediná's měla ke kufru přístup! Kams to dala?! – A já ti uvěřila! Jsi pěkně vyčůraná, slečno Milerová, umíš se neuvěřitelně báječně přetvařovat." Přiloží mi zezadu pistoli k hlavě.

"No??! Kde je Hornychův vynález?!"

"Já nevím, Gin! Já ho nevzala, fakt! Kdyžs tehdy umřela, odnesla jsem kufr mému šéfovi, majorovi Šímovi!"

"Šíma je posera," zkonstatuje Virginia Spal tvrdě. "Ten kufr ani neotevřel a předal ho řediteli Tilmanovi."

"Ten zas tobě, že?"

"No jistě, a ani ten by z kufru nic nevzal, zničila bych ho za to a to on dobře ví."

"Gin! Jsi kompletně vedle! Já Hornychův vynález nemám!"

"Ne?! A proč bych ti měla věřit?!"

"Gin! Onehdy's mi řekla: *kdybych to měla, neseděla bych v Hodkovičkách, ale na Sunsetu!* A já ti teď povídám; nemyslíš, že kdybych ten antigrafiťák měla, nebyla bych v Mnichově, ale někde úplně jinde?!"

Chvilí mlčí. Zdá se, že jsem ji přece jen trochu zviklala.

Zdání klame.

"Dobře. Zavolám svou ochranku a ta si s tebou promluví." Zabouchá na dveře a do místnosti se nahrnou kožeňáci.

"Gin! Ztrácíš čas! Zbytečně mě necháš otloukat! Já to nevzala!"

"Moment mal," řekne tiše ke svým natěšeným gorilám a otočí se znovu na mě: "Aber WER kann das getan haben??" zařve v rozrušení německy.

"I weiß es ned, verdammt noch mal!! I war's ned!!" odpovídám podobným způsobem.

"Tak kdo?!"

"Je jen jediná možnost: Záruba – kastelán."

"Nesmysl!"

"Vůbec ne. Teda pokud máš jistotu, že to nevzal generál Tilman."

"Ten? Vůbec kufr neotevřel."

"Okay, tak tedy kastelán. Anebo někdo z jeho okolí."

Kouká na mě těma svýma studeně modrýma očima a přemýšlí.

"Gin, když mě pustíš, zajedu tam a donesu ti to. Dej mi tři dny."

Propíchně mě studeným modrým pohledem. "Chtěla jsem tě ještě dneska zabít." Kývne hlavou ke dveřím a tři její gorily se odporoučejí.

"Zabít? Mě?! Artemidu číslo jedna? Jedinou svou nástupkyni?"

"Jo."

"Gin! Já ti ten Hornychův motor přinesu třeba v zubech, i kdybych při tom měla vypustit duši. Jestli nás ten kastelánskej páprda tak blbě podfouk –"

"A co když mi prostě zdrhneš?"

"Gin! Jsme přece part'ačky! – Což jsi ještě zřejmě nepochopila."

Rezignuje a spustí ruku s glockem podél těla. "Proč já mám pro tebe takovou slabost..."

Vyskočím ze židle a ona proti mně napráhne ruku se zbraní. Pětasedmdesát let, při tom stále bojovnice tělem i duší. Pořád očekává útok. "Jsi obdivuhodná. Stále ve střehu." Teprve když ji obejmou a zmáčknou, pochopí.

Poplácá mě odtazítě po rameni. "Dobře, Deny – Artemido číslo jedna, přemluvilas mě, máš na to tři dny."

*****

Času není fakticky nazbyt, takže mě čeká pendl mezi Mnichovem a Kašperkama.

Když stojím před umolousanou chalupou starého Záruby, jinak bývalého kašperského kastelána z roku onoho, napadne mě neradostná myšlenka; vis maior. Co když jde o vis maiora? Co když se věci z Hornychova kufru ztratily nějak jinak, nebo někde jinde? Co pak? Tuhle myšlenky radši ihned zapudím. Raději nedomýšlet.

"Jo?" ozývá se z okna starý Záruba.

"To jsem znovu já," zacvrlikám. "Pamatujete se na mě?"

"Ale jo. – Copa chcete?"

"Mluvit s vámi."

V zahradě stojí auto, v šopě se svítí. Je tu ještě někdo další. To mi způsobilo skutečnou radost.

Záruba mě usadí v sednici do proutěného křesílka a sám zakotví na židli u stolu. Kouká nejistým pohledem a střídavě loupe okem i po kufříku, který stojí u mých nohou. Určitě ho dobře poznal. Dal ho mně a Gin před nedávnem.

Koukám na starého kastelána a uvažuju, odkud začít.

Když se odevřou dveře do sednice, neohlédnu se, nýbrž vytasím jericho a na milého návštěvníka zamírím, aniž bych na něj významněji pohlédla. Místo toho stále koukám na Zárubu. "Kdo je ten chlap?"

"Můj syn," vykoktá bývalý kastelán.

"Hej, vy," kývnu jerichem na syna. "Vlezte dovnitř a sednout!"

Okázale roztočím pistolku na ukazováku a pak jen tak mimoděk, skoro omylem, vystřelím do kredence. Sklo se vysype na podlahu.

Teda akustiku mají bezva, skoro jsem ohluchla.

Oba chlapi se chytanou za uši a ustrašeně na mě čuší.

"Takže..." řeknu významně a hodím kufřík před Zárubu. "Svou krádeží jste mně způsobili velké potíže, pánové, a nejen mně. Zeptám se vás jedinkrát, než vám zapálím chalupu. Kde – je – původní – obsah – kufru?! A neříkejte mi, že nevíte!"

Koukaj po sobě stále zděšeněji.

"Tak mu to řekni...!!" vyblekotá starý kastelán.

Jeho vypečený synátor se nadechne a hlasitě polkne: "Mysleli jsme –"

"Ten pán tehdy říkal... že veze prádlo z chaty..." přeruší ho starý Záruba.

"Horných vám lhal," přeruším zas já jeho.

"...a tak jsme tam dali prádlo," dopoví syn.

"Kde je původní obsah Hornychova kufru?!" ozvu se coby zlověstný přeskakující gramofon.

"Půjčili jsme ho našemu známému, aby ho prozkoumal. On dělá v ústavu –"

"Neříkejte mi, že to má někdo jiný!"

"Nene! Nemá, slečno! Vrátil nám to. Řek – že to k ničemu není..."

"H, h. – A kde to je?!"

"Skoč pro to, Kadlíku!" řekne Záruba a otočí se na mě. "Na půdě, na půdě."

"Běžte," kývnu na Kadla. "Ale jestli váš synátor zdrhne přes střechu, máte smůlu, lítáte v tom sám," prohlásím na celé kolo.

"On se vrátí."

"Ve vašem zájmu by měl."

Karlík je za chvíli zpátky se dvěma naditými aktovkami. Otevře je. "Jo, to bude ono. Je to všecko?!"

"Jo! Jo! Všecko!" dušují se Záruba i jeho syn jeden přes druhého. "Netušili jsme, že je to tak důležité, jinak... jinak..."

"No jasně," mávnu rukou a mám se k odchodu. "Hezký den, pánové, a díky za ochotnou spolupráci," pozdravím oba cynicky a pěkně nahlas prásknu dveřmi.

*****

Celou cestu ze Šumavy do Mnichova se pokouším zjistit, kdo mě sleduje, a zaboha na nikoho nemůžu přijít. Buď jsou koženáci od Gin tak dobře maskovaní, nebo... jinak bych skoro řekla, že mě nikdo nehlídá. Třeba Gin změkla a nikoho za mnou neposlala. Což v podstatě není možné. Nevěřím, že by mě bývalá Artemida číslo jedna nechala jít jen tak, obzvláště při míře nedůvěry, kterou ke mně zahořela.

Do Německa jedu opět vlakem, dost se nudím, a často přecházím do jídelního vozu, ani ne tak kvůli prohlídce přítomných dam, abych s některou z nich navázala zajímavý a ještě zajímavěji ukončený rozhovor, nýbrž ve snaze najít očko, patřící Gin. Jistě, je v tom i trochu soutěže, měla bych chuť říct jí, že její lidi nebyli dost opatrní, že jsem je cestou zahlédla, jenže oni mi k tomu zkrátka vůbec nedají příležitost.

Už je jasné, že nikoho neobjevím, možná se převlékli za průvodčí, nebo co já vím. Usedám do svého kupé a pouštím si do sluchátek svou nejoblíbenější kapelu, totiž *Jericho*. Ne, s mou polygonální pistolkou nemá tahle dáávno zaniklá hudební vzácnost krom jména nic společného.

Úvodní *Ethiopia* se doslova zapíchne do uší. Jde o melodickou vypalovačku, při níž inrockovský *Speed King* bledne závistí. Ve *Featherbed*, když si boostrovaná sólovka začne v pravém sluchadle pro sebe komentovat zpěv, je to, jako by jedné pouštěli do páteře příjemný elektrický proud.

*When I was lyin'
when I was cryin'
in my featherbed alone
in my featherbed alone
feel like I'm lies away from home.*

Paráda pokračuje melodicky laděným *Don't you let me down*, a při *Justin and Nova* jsem já osobně už kdesi vysoko v oblacích. A závěrečná? Tenhle nářez se neměl jmenovat *láskou*, nýbrž *Kill me with your music*, tak je celý tohle prastarý album kompletně úžasný. Asi bych ho neznala, jako spoustu dalších skvělých věcí, nebýt mého staršího bráchy.

Jak vidno, díky na CD naflákané mp3 hudbě se může i cesta do Mnichova s Hornychovým kufrem stát příjemnou záležitostí.

*****

Když později Gin spatří vynález svého bývalého v celé své kráse, poněkud zrozpačítí. Charakteristickým pohybem hlavy odežene své bodyguardy a mně naleje sklenku alkoholu. Několikrát, jako by pro sebe, kývne hlavou.

"Jo. – Jo. – Jo. Křivdila jsem ti. Má chyba."

Kopnu do sebe sklenku Grappa Fresca a málem se rozkašlu. Teda je to síla, po tomhle by zaštekal i arabský plnokrevník. "Nevadí, Gin. Vše odpuštěno. Opět sestry v Artemis."

"Vadí, vadí. Měla jsem ti věřit, od počátku's ke mně byla férová, jenže já myslela, že šlo o dobře připravenou fintu. Udělala jsem chybu." Podá mi ruku a trošku pátravě zkoumá můj pohled.

"V pořádku, Gin, nechme to. Jen dva dotazy; jak to, že mě nikdo nesledoval?"

"Sledovali tě."

"Nikoho jsem neviděla."

"Ani's nemohla. Dali jsme ti do mobilu lokalizátor a náš člověk se držel půl kilometru od tebe."

"Jo tak," zasměje se. "Teď už hňápu."

Gin usrkne grappy. "A druhý dotaz?"

"Jak to, žes tehdy umřela a přitom neumřela?"

"Přežila jsem náhodou, v nemocnici s tím asi vůbec nepočítali. A pak jsem zavolala Mr. Adomiana a řekla mu, že vím, kde je Hornychův kufr. Využila jsem situace k tomu, aby mi opatřil novou

totožnost, beztak jsem chtěla tam z toho... vypadnout. A Adomian vše zařídil. *Zemřela jsem* a odjela do Německa."

"Kdo je Mr. Adomian? Tvůj yankeeovský řídicí orgán?"

"Zajímavá formulace. Ano, Adomian je něco takového."

"Musel se svíjet radostí, kdyžs mu namísto Hornychova antigravitáku dala kufr se sbírkou čtyřicet let starých spodků." Rozchechtám se na celé kolo, ale Gin to tak vesele nehodnotí.

"Byla to jedna z největších blamáží, co jsem kdy zažila. Vůbec mě nenapadlo, že se do kufru nepodíváš ani ty, ani Šíma ani Tilman. A když jsem se podívala já, bylo už pozdě. A Adomian mě díky tomu odepsal. Řekl mi, jistěže nepřímo, že naše další spolupráce nebude možná."

"Tak to teď naprav a mistru Adomianovi brnkni."

"Netřeba," nato Gin. "Sedí ve vedlejším pokoji. Chtěl by tě poznat."

"No maucta! Až pozná mou anglinu, půjde do vývrtky."

"Nepozná ji," odvětí má spolustolující Calamity Jane klidně. "Spíš ty poznáš jeho češtinu, a není vůbec špatná."

"Ten *Ami go home* umí česky?!"

"Měl by tě slyšet!" Gin se rozesměje a zavrtí hlavou. "Deny, vůbec ses nezměnila, ty tvé strašné průpovědky!"

Drahý oblek, uhlazené úlisné chování, vosková tvář. To je nejlepší charakteristika muže, jehož Gin přivedla do svého budoáru.

"Mr. Adomian je jedním z emisarů, působících v Česku. A tohle je moje spolupracovnice Deny Milerová. Má největší zásluhu na tom, že tu teď před vámi leží Hornychův vynález."

Podám mu ruku. "Milerová."

Mistr Adomian na mě pohlíží trochu velkopansky, jako správný představitel jediné světové supervelmoci, ale vzápětí jeho voskově rozteklé a poté ztuhlé tváře znejistí. Nejsem standardně zařaditelná a s tím má náš host na chvíli problém. Je zvyklý potkávat dobře škatulkovatelné lidi, to já nejsem, nezapadám, v jeho třídícím strojků se na okamžik zaseknu.

Snažím se mu pomoci se zařazením své osoby a při pohledu do jeho očí si v duchu, v pomalém rytmu, stále, jako flašinet, opakuju: *lesba, lesba, lesba*. Snad to k němu space-time molitanem dorazí.

"Rád vás poznávám, slečno."

"Vaše čeština je skvělá, Mr. Adomiane. Brala bych umět anglicky jako vy česky." Kompliment potěší, obzvlášť, je-li upřímný.

"Děkuji. – Tak to jste vy, která vyřešila Hornychův případ."

"Ne já sama," ukážu na Gin. "Byla to kolektivní práce. A promiňte nám malé faux pas z předešlým kufrem, nebyla to chyba Gin, nýbrž jak to říct, měly jsem obě diferencované přístupy k celé věci a poněkud mezi námi... ehm... selhala komunikace."

Na voskové tváři se pozvedne obočí. "Slušná diplomatická formulace."

Jistě, není tak hloupý, aby tomu uvěřil, no ale aspoň že jsem Gin trochu podržela.

"Vyřešila jste případ *Hornych*, slečno Milerová, po téměř čtyřiceti letech. To je krásný úspěch. Mohla byste se nám hodit. Máme u nás pár nevyjasněných otázek. Kupříkladu *Lem Street*. Co říkáte? Nechcete se toho ujmout?"

Vosková tvář je zřejmě vtípálek. Formálně se usměju a ponechám otázku bez odpovědi. "Neplatí doufám, Mr. Adomiane, že u vás Gin skončila?" vypálím na něho přímo.

Vosková tvář se hlasitě nadechne. "Víte... nikoho nemine zasloužený odpočinek. Zdůrazňuji slovo *zasloužený*. Jak jsem ale už řekl, pro vás bych práci měl." Dovede být i neomaleny, ovšem velmi kulatě. "Bezpochyby se ještě uvidíme." Sáhne do kapsy a položí na stůl kreditní kartu. "Peníze poukážeme na příslušné konto hned, jak celý materiál prověříme." Zavře kufrík s Hornychovým vynálezem, vezme ho do voskové ruky a odporoučí se.

Po jeho odchodu ukáže Gin na express kreditku. "Polovina konta je tvá."

"Jo, jestli tam vůbec něco pošlou."

"Ale pošlou, Adomian je seriózní."

"Seriózní náfuca," povídám skepticky.

"Má být na co, je to velice vlivný muž, vlivný daleko víc, než si umíš představit."

*****

V Mnichově se mimo plán zdržím ještě dva dny. Všechno vypadá v pohodě, večer jdeme s Gin do divadla a naše dřívější, trochu neobvyklé přátelství založené na vzájemném respektu, začíná opět fungovat.

Druhý den je idyle konec, neb se znovu objevuje vlivný Mr. Adomian. Tentokrát se nenamáhá jít za námi, nýbrž vyžádá si nás do své okázalé limuzíny.

Sedíme obě na zadní sedačce luxusního mercedesu s neprůhlednými skly v očekávání věcí příštích. Vosková tvář Mr. Adomiana je dnes stažena nepříjemným napětím. "V Hornychových materiálech chybí celkový plán jeho vynálezu," oznámí a čeká na naši reakci.

Neřeknu nic. Gin také mlčí.

"Tohle je už třetí problém s tou samou věcí." Podívá se při tom na Gin a není těžké domyslet si, jak to myslí. "Hornych se prostě rozhodl hrát s námi, nebo líp řečeno se svým kolegou Josefem Válkem na schovávanou." Mr. Adomian zaloví v saku a podá nám zažloutlý list papíru. **Pepíčku, kompletní plán mého vynálezu najdeš. Honza**, stojí tu nejasně.

Vyměníme si s Gin pohled.

"A vy jste ho v kufru nenašli?" zeptám se.

"Ne."

"Tak jak by ho býval mohl najít Josef Válek?"

"Honza tehdy úplně zblblnul, jak se zdá, zřejmě ze strachu," vrtí hlavou jeho bývalá.

"To nám ovšem nepomůže," zkonstatuje s ledovým klidem Mr. Adomian. "Nemáme kdy řešit bůhvíjak dlouho lapálii z minulého století a hrát si na skrývačky s někým, kdo je už čtyřicet let po smrti. Takže dámy... je mi moc líto, bez plánu je nám Hornychův materiál k ničemu. Těšilo mě."

"Just five minutes!" zaprotestuju úmyslně českou angličtinou. "To je z vaší strany všechno?! A co peníze?!"

"Nebudou. Dodaly jste nekompletní materiál. Porušily jste opakovaně dohodu."

"To nemyslíte vážně," odvětlí Gin.

"Stálo nás to tolik sil!" připojím se já. "A kvůli blbosti nás teď pošlete k čertu?!"

Neochotně otevře přihrádky na palubní desce, aby z ní vyndal malou dřevěnou krabičku, ve které leží obyčejný dózický klíč. "Tohle jsme našli mezi Hornychovými věcmi. S cedulkou *důležité*. Dá se předpokládat, že to nějak souvisí s chybějícím plánem. My ale nemáme čas zabývat se tím. Takže dámy: pokud najdete příslušné dveře k tomuto klíči, jste obě znovu ve hře. V opačném případě... je mi líto. A teď mě omluvte, můj čas je drahý."

Vystoupíme z vozu a cítíme se jako dvě nedospělé stopařky, vyhozené na silnici nevrlým šoférem nákladáku. Copak já, já to přežiju, ale Gin? Při svých zásluhách a letech? Jí se podobné manýry mohou právem dotknout.

Vracíme se nahoru do bytu a usedáme ke stolu. Obě svorně a mlčky zíráme na krabičku s klíčem.

"Tak co?" řeknu pak. "Je to v talónu, že jo?"

Pokrčí rameny. "Kompletně," zhodnotí situaci má starší kolegyně.

Zeptám se jí: "Tobě ten klíč nic neříká? Vzpomínej, nevidělas ho u Hornycha někdy? Nebo u Válka?"

"Kdepak. Pamatovala bych si ho. Neviděla."

"Tak ty dveře holt budeme muset najít nějak jinak."

"A jak, prosím tě?"

"To nevím. Nejdřív odjedeme do Česka. Já se pak s klíčem vrtnu k Milošovi na VIÚ."

"Souhlasím. Vem si klíč a jeď do Prahy napřed. Já se tam objevím později. I když jsem se zařekla, že do tamté republiky už nevkročím."

"Přijedeš pod svým novým jménem?"

"Ano. – Jako turistka. – Virginia Lopéz." Vstane a napřáhne ke mně ruku. Vyskočím ze židle jak

perko a zatřepu jí pravicí. Levou rukou mě na okamžik obejmje. Překvapeně se na ni podívám a její pohled mi málem nažene slzy do očí. Ta stará válečná veteránka mi konečně důvěřuje! "Díky, Gin, a brzo se ukaž, ubytuju tě u sebe."

*****

K-k, k-k – – – k-k, k-k, dělají koleje v pravidelném rytmu, a já frčím domů bez Gin. Ze situace mám prapodivný pocit, ale jednomu jsem fakt ráda; že bývalá Artemida jedna žije. A abych se moc dlouho neradovala, zastihne mě ještě cestou zběsilý mobil od Kim. Má krutá korejská přítelkyně se mi hrozně ukvapeným stylem a nepřítliš česky snaží říct – zřejmě asi nemůže mluvit před manželem naplno – že musí oba odjet, prý jen načas a do Brna. U Krčské nemocnice nejdou kšefty, jak by měly, a tak se celá rodina o dvanácti asijských členech stěhuje na rok či na dva na Moravu.

Výskám od radosti a nabádám Kim, by se mi ozvala, ihned, jak se do Prahy vrátí.

Pihatá partyzánska z korejského vietkongu se dušuje, že se mi brzo ohlásí. Nebo prý jestli nechci do Brna s nimi. To je teda hit, co? Klidně by mě natřela na žluto, zabalila do jedné ze svých obrovských přepravních tašek a naložila na korbu.

Vybavím si svůj krátký, divoký vztah s ní. Pak si představím, jak dobře by se, při její kruté tváři, v rukou Kim vyjímal katana.

*Your cruel divice
your blood, like ice
one look could kill
my pain, your drill*

V rychlosti se rozloučíme a... Scheisse, jsem opět sama! No, není to poprvé.

*****

Hned po příjezdu do pozlacené stověžaté chvátám za Milošem do VIÚ.

"Potřebuju pomoc," oznamuju místo pozdravu.

Mávne rukou. "Já vím, Mr. Adomian."

Tím mě teda zaskočil. "Odkud znáš toho chlapa?!"

"Poslyš, Deny, ty si zřejmě myslíš, že jsem nějaký trouba, co?"

"Vůbec ne."

"Ne? Tak se tak hloupě neptej. V branži zná mistra Adomiana každé děcko. Už jen to, že jsi s ním seděla u stolu, je jak vyhrát zlatou olympijskou."

"Blbneš!"

"Ani v nejmenším. Mr. Adomian je poloviční pánbů."

"Tak? A já mu vynadala."

Ztuhnou mu rysy. "Co?! Tys –!"

"Jo, zprdla jsem ten voskovéj ksicht, protože mě nasr... naštvál mě, ten nafoukanej trouba!"

Major Šíma si zakryje oči rukou. "Žišmarjá, Deny??!! To je horší než vynadat doktoru Kissingerovi!! Tobě ta z mrtvých vstalá Spalová neřekla, kdo je mistr Adomian?"

"O Gin taky víš?! A odkud?!"

Neodpoví. "Adomian byl včera tady."

"Na VIÚ??!"

"Prdlajs na VIÚ! Co by zrovna tady, v blbečkově, dělal?! Na zamini byl! A odtamtud telefonoval sem do úřadu generálu Tilmanovi." Major Šíma vezme svou hlavu do dlaní. "A tys s Adomianem seděla u stolu a zprdla ho...! Panebože...! Štěstí, že z toho nebyl diplomatický incident...!"

Opouštím svého dazed and confused šéfa, abych se s tajemných Hornychoým klíčem vydala do laborky. Technici sice dnes nemají čas, ale přece jen něco; dají mi pár adres soudních znalců v

oboru starých dveří, zámků a tedy i klíčů.

*****

Další tři dny strávím různými pojížděkami a návštěvami ve snaze získat co nejvíc informací o Hornychově klíči a o dveřích, které by mohl snad odemknout. Chci mít všechno v kupě, ať tak nebo tak, než přijede Gin.

Rovněž telefonicky unavuju techniky z VIÚ, aby mi klíč pěkně proklepli. Moc se jim nechce, ale nakonec to za přispění na sváču vzdají; neb ode mě už chtějí mít konečně pokoj. Do toho všeho mumraje mi zavolá Miloš, jestli prý nechci práci. Výhledově za týden. Na plný úvazek. Kývnu na to, přestože nevím, oč půjde, a on, že se mi, až přijde čas, ozve.

Zrovna sypu své britce Mackovi do misky sušenky, když tu náhle někdo zvoní. Otevřu a jdu do vývrtky. Zelený pohled SOS! Sestra dcera od sousedů!

Koukám na ni jak na osmý div světa, maják na ostrově Faru hadr! *Baby girl you stay on my mind fulfil my fantasies...tralala...*

"Dobrý den," řekne ten útlý půvab. "Nemohla byste nám pomoci?"

"Copak?" Pokouším se vzpamatovat, ale jde to těžko; je tak nezkažená a hezká... A mladá. A štíhlá. A dívčí. A –

Koupily jsme si s maminkou dvd rekordér a on nám nefunguje."

"Ach...?"

"Kdybyste se chtěla podívat... Vy tomu určitě rozumíte..."

"Já...? No... dvd rekordér opravdu mám a taky jsem s ním měla potíže."

Jdeme obě vedle k Dolejšům a já cestou chytám dech.

Hm... hezký byteček, čistý, naklizený, voňavý... Jen ta rozdělaná krabice s nápisem *Philips* a odsunutý televizní stolek ho hyzdí.

"Co ten aparát dělá?" vyzvídám.

"Právě že nic, nejde, nemůžeme ho chytit na televizi."

"Nejde naladit? – Vy jste Jana, že?"

"Mhm."

Podám jí ruku. "Dáša. Nebo Deny. Jak chcete."

Trochu rozpačitě uchopí do prstů okraj svého růžového roláčku.

"Sluší vám," řeknu neutrálně.

"Ano?"

"Ano. – A máte to k televizi připojený jak?"

"Stejně, jak předtím video," nato zelenooký pohled SOS.

"Jo, už to vidím, běžnej souosák."

"Cože?"

"Todle bílý – koaxiál."

"Aha, jo."

"To je právě chyba. Dývýdýčka nemívají modulátory."

"Co to znamená?"

"Že to musíte připojit skartem nebo cinči. A televizi pak přepnout ovládacím na audio/video."

"Byla byste tak hodná, Deny, a udělala to?"

"No problem, Miss Praho. Mimochodem, když máte tak hezký svetřík, máte taky hezkou cinčovou šňůru?"

"Šňůru? Jak vypadá?"

"Trojkablík se žlutými, červenými a bílými konci."

Půvab sám zaklekne ke krabici a hledá v ní. "Je tu jen tohle černé."

"To černý s placatými konci je skart. A ten vy na telce nemáte. Jen z boku cinčovku. Víte co? Já doma jednu mám, z počítačové videokarty. Jsem dobrá duše, daruju vám ji."

"Jé, to jste hodná... Chcete dort? A kávu?"

"Proč ne? Až vám naladím ten rekordér... Jo, abych nezapomněla," ukáží na balíček dvd disků, "koupily jste špatný, tyhle jsou mínus, vy potřebujete plus."

"Ale ne...!"

"Okay, okay, dva tři ze svých vám můžu dát. A taky si radši poříd'te nějaký plus erwéčka, abyste mohly přepisovat. A nic si z toho nedělejte, já s dývýdým taky zápasila. Ten první mi chodil jen pět dní. Pak se natrvalo zakous a bylo po fíťkách."

Občerstvení po dobře vykonané práci... Rekordér funguje, a dokonce i nahrává. Na mé disky a mojí šňůrou, samosebou.

Sedíme s Janou u stolu, pijeme kávu a jíme dortík.

"Ještě jednou vám děkuju."

Mávnou rukou. "Nemáte zač. Co bych neudělala pro sousedku."

Podívá se na mě a já si všimnu, že se chce na něco zeptat. Váhá. Tak se zeptám já.

"Studujete?"

Zatřepe světlými vlásky. "Mhm. Gympl. Letos, tedy vlastně napřesrok, maturuju."

"Takže vám už bylo osmnáct?"

"Bude. Za měsíc, v listopadu."

None?! Vypadá tak na šestnáct. "Áha..."

Dolije mi kávu. "Už... jsem tu dlouho neviděla tu... vaši známou." Hodí po mně krátkým zvědavým pohledem SOS.

"Kim? Ta odjela s manželem do Brna."

"Ona je vdaná?! Myslela jsem, že –"

"Bohužel je vdaná, ale i tak se mnou spala." Proč to neříct přímo?

Zaculí se. "Já vím. Byly jste dost slyšet."

"Ale?!"

Trošku se začervená. "Mhm. Vedle v pokoji."

"No vidíte, tak mladá a hezká, víte, co jsem zač, a přesto si mě pozvete do bytu? Copak vás přede mnou nikdo nevaroval?"

Pořád se roztomile uculuje a její zelená očka jiskří. "Ale jo. Nejdřív paní správcová a hlavně pak maminka."

Přikývnu a pohlédnu jí dlouze do očí. "Vidíte, vidíte... *So allein schöne Frau? Mei, san Ihre Augen blau,*" parafrázuju známou píseň a mrknu Janě do očí. "Vlastně pardon; *grün*, ve vašem případě."

"Umíte německy?"

"Tu a tam. Něco mi asi zůstalo, byla jsem před pár dny v Mnichově."

"Fakt? To byste mě mohla učit něčeminu k matuře. A proč jste byla v Mnichově?"

"Pracovně."

"Co vlastně děláte?"

"Leccos, v podstatě jsem dost volná noha."

Vyprskne. "Kolik vám je?" dotaz je provázen nečekaným zájmem i hezkým pohledem.

"Čtvrt století a pár měsíců."

"To je zlato?" ukáže na můj kříž Artemidy číslo jedna.

Je zvědavá, co?

"Jo. Zlato a velký červený rubín. A nejen to; taky velká spousta starostí. Každý holt neseme nějaký ten svůj kříž."

Když do bytu vkročí paní Dolejšová, dočista zkamení.

"Dobrý den," pozdravím tu sochu z Velikonočních ostrovů. "Poslali mě z Kovoslužby, nešel vám rekordér."

"É...?"

"To byl vtip, paní Dolejšová. Vaše dcera tak dlouho volala o pomoc, až se mi jí zželelo. Aparát máte připojený k televizi a všechno je v pořádku. Včetně vaší dcery," dodám s ironickým úsměvem.

Otočím se na Janu: "Mělas říct: *mami, tohle je má opravářka rekordérů,*" a hlubokým hlasem dodám: "Osobo, já se vás ptám, jestli tudy nešly dvě děti?!"

Jana opět vyprskne, snad si ten starý film díky mému žvanění vybavila. Ovšem paní domu nemá na smích ani pomyšlení; je strachem bez sebe. Co se tu proboha mohlo díť, než přišla? Dospívající dcera na krku, lesba evropského formátu vedle ní... Já pořád v práci... z roboty jdu na robotu... Jestli tohle není psí život...

"Už jsem na odchodu a kdyby něco, stačí zavolat přes terasu a já hned přispěchám," tvrdím v chůzi.

"Á...? Ano... na shledanou..." Paní Dolejšová je úplně mimo a hned tak se asi nevzpamatá.

Zamávám a pošlu úsměv její dceři a pak už rychle domů. Tady teď vypukne nepříjemná diskuze: *přece jsem ti, Jano, říkala, že nemáš s tou divnou ženskou...* atd. atd.

*****

"Chceš si zahrát na detektiva?" úplně dětinsky se mě zeptá major Miloš Šíma.

"Řeks mi *za týden*, teďka nemám čas, hledám dveře ke klíči."

"Musela bys nastoupit hned."

"Dobře, dobře, a kam nastoupit?"

"Na jeden flek, co má v merku kriminálka."

"Boha, to nemaj svý lidi?"

"Zbytečný řeči, Deny. Jdeš do toho? Ano nebo jo?"

Tohle jeho rčení mi šlo na nervy už na fakultě. "Jóó, jasně že jó."

"Fajn. Takže pozítí v osm, Lahovice 3422, firma *Středočeské stavebniny Pavelka – velkoobchod*, přímo u Strakonický. Policie zjistila, že tamtudy protéká větší množství falešných eur, a to po delší dobu. Nasadili tam jednu důchodkyni, bývalou policajtku, ale teď se zas bojí, co by bylo, kdyby bylo, protože ta žena je už stará a nemusela by prý případné komplikace zvládnout."

"Hm! Zato já se můžu nechat otloukat penězoměncema, vid', ty dobráku."

Zavrtí hlavou. "Žádná přímá akce nebude, věř mi, jde jen o to zjistit, jak se tam ty prachy dostávají, toť vše. Budeš tam mít fajnovou kolegyni."

"Že to neudělaj sami poldové? A vůbec, když je to tak fajn, proč tam nezůstala ta stará fizlovna?"

Pokrčí rameny. "Zapomněl jsem se zeptat. – Ne, fakt jsi roztomilost sama, Deny, furt's chtěla ode mě práci a když ji teď máš –"

"Tak promiň."

"Mm. – Sháněli všademožně šikovnou dobrovolnici, tak jsem tě navrhl. Stejně nemáš co dělat a když to dobře dopadne, budeš mít další zářez na pažbě."

"Co můj Hornychův klíč?"

Mávne rukou. "To zvládneš obojí."

Tomu se to kecá, co?

*****

Na druhý den místo do laborky s klíčem jedu, jako kňuchta do kanclu, kde se nedělá nic jiného, než berou objednávky, zapisují do databáze, a jednou za měsíc se ze všeho uhněcá uzávěrka. Kudy teda jdou ta eura, ví jen bůh, protože veškeré finance jdou v téhle firmě bezhotovostně.

Příslušný velkoobchod je opravdu blízko Lahovického mostu a hlavně pak Strakonické magistrály, místa třikrát prokletého, po němž se každé ráno do hlavního města valí invaze motorizovaných post totalitních šilenců – zab se, rozbij, uhoř, zhebni, ale brzdy se nedotkneš – jako by hrozila přinejmenším mobilizace. Fakt nikomu nepřeju ten kravál a smrad, co tu je, prostě očistec.

Šéf *Středočeských stavebnin* pan Pavelka je docela správný podnikatel středních let, taková pěkně rozběhaná neposedná kravata v bílý košili, neustále telefonicky žádaná na deseti dalších místech. Mně se věnuje asi minutu, a dokonce se dozvídám, že mé papíry ku přijetí jsou všechny okay.

Normální záhada lamohlavu; kdo je za mě vyřídil, fakticky netuším, asi Miloš nebo poldové. Šéf záhy nevelkou přízemní budovu opouští, neb má další zástoje ve dalších dvou firmách. Zůstávám tedy sama s jedinou kolegyní, paní Evou, pohlednou, sympatickou to, tmavovlasou decentní pětatřicátnicí.

"Takže jsem přijata," začnu s ní rozhovor, "a začala bych i pracovat, když mi povíte, co a jak. Abych nezapomněla, jsem Milerová, Deny, nebo Dáša."

"Mrázová, těší mě," řekne upjatě.

"Máte i křestní?" zeptám se roztomile.

"Eva."

"Fajn. A s čím mám začít?"

"To já nevím, nejsem vaše šéfová. Tedy formálně ano, ale... Můžete si prohlédnout počítačový program, kam se zapisují zákaznická data. Později vám ukážu, jak se to dělá."

"Tak jo. Jsem docela ráda, že tu vedete lidi jako zákazníky a ne klienty. Být klientem je pro člověka hotová katastrofa. – Víte, paní Evo, čekala jsem tu u vás mumraj, hodně lidí, ale jak to vypadá..."

"Tohle je velkoobchod, slečno, tady se přijímají jen velké zakázky, a těch je málo. Například nejmenší množství cihel, co prodáváme, je tisíc. Betonu nabízíme přes firmu *TaRa* nejméně deset tun."

"Fíha! No dobře, ale nač tu teda pan šéf Pavelka potřebuje dvě pracovní síly, když to v pohodě zvládne jedna?"

"To nevím, asi nějaká podnikatelská finta. Jistě to nějaký význam má."

Prohlédnu si počítač i software, což je práce pro třetíáka na deset minut, a zas nemám co dělat.

"Jste vdaná, paní Evo?" zeptám se. Zbytečný dotaz, že?

"Ano. Mám sedmnáctiletého syna. Martina."

"Hmmm. Dost starostí, že? Škola... drogy... dívky..."

"Jistě, ale našťastí je to rozumný kluk."

Navzájem se oťukáváme a dopoledne pomalu, ale opravdu jen velmi pomalu utíká. *Hodina bývá někdy nekonečnou a potom odbíjí... downtown...*

Paní Eva je citlivá žena nerazantní povahy a já dost pochybuju, že by zrovna ona měla něco společného s falešnými eury, které tuto firemní pobočkou podle policie proudí.

Za celé dopoledne sem nepřišel jediný zákazník, naoko fajn, v reálu pěkná otrava. V poledne zajdu na šatnu pro tašku s obědem. "Dáte si se mnou lančmít s hořčicí?" zeptám se paní Evy.

Jejích deset dioptrií vykulí oči. "Já?"

"No ano. Máte chuť?"

"Já nevím..."

"Tak se neupejte, zvu vás. Mám tu i dvě plechovky piva."

Kouká na mě nevěřicně.

"Je tu mikrovlnka?" zeptám se.

"Bohužel není."

"Neva, vohřeju to na vařiči přímo v plechovce. – Byly by talíře a příbory?"

"Donesu je."

Papáme a chutná nám.

"Trochu jste mě svou pohostinností zaskočila," mrkne na mě paní Eva zpod brýlí.

"Pročpak?"

"Jste taková... bezprostřední. Mladé ženy vašeho věku, co tu byly před vámi, tedy před paní Horskou... moc jsem si s nimi nerozuměla. Dívaly se na mě jako na nějakou omšelou konkurentku."

"Se mnou nejsou potíže, já jedním narovinu. Jste příjemná a milá dáma, paní Evo, takže: proč nebýt přítelky?"

Plaše se usměje. "Ano..."

Můj mobil ležící na stole se rozehraje. Otočím se na paní Evu. "Promiňte, zajdu to vyřídít ven. – Ano?" houknu cestou ven do mobilu.

"Číslo pět," ozve se.

"Číslo jedna."

Venku je dost chladno a ze Strakonické doléhá před budovu nepříjemný dopravní lomoz.

"Mám problém. Nestihnu to."

"Co nestihnete, pětko?" zvýším hlas.

"Sehnat tamten materiál. Ředitel totiž odjel."

"Kdy to máte dodat?"

"Do prvního."

"Hm. Dávám vám čas do desátého. Víc ani den. Rozuměla jste, pětko?"

"Rozuměla, jedničko. Konec."

Vracím se k obědu. Jsem telefonátem Artemidy číslo pět trochu otrávená a je to na mně i vidět.

"Potíže?" zeptá se mě paní Eva.

"Nic, co by stálo za řeč."

Pokračujeme v obědu pitím oplechovaného piva s následnou kávou. Docela si spolu lebedíme, já osobně prožívám při obědě s touhle novou bezva kolegyní příjemné mrazení v zádech, podobné, jaké jsem mívala jako holka při návštěvách babičky v Říčanech.

Opět zvoní mobil a je po mrazení. Tentokrát ven nejdu.

"Jo? – Kdo?! – To jsem já. Osobně. – Ne. – Do kdy? Zkuste to stihnout, sedmičko. Je mi líto, v tomhle pádě vám nepomůžu, musíte si poradit. – Ano. Nashle."

Podívám se paní Evě do jejich hezkých hnědých očí. "Zdá se, že mi prostě chtějí pokazit oběd."

"To byl váš... ehm... přítel?"

"Přítel?! Ale kdež! Šlo o obchod."

"Vy máte něco..."

"Jo, něco mám." Narážím druhou plechovku a rozlívám los bíros do sklínek. "Pivo a kafčo... jde to vůbec k sobě?"

Když se mobil rozezní potřetí, ztrácím nervy.

"Teda ted' už se na to fakticky... 13-12!" vykřiknu překvapené paní Evě do tváře.

"Ano?!" zařvu do mobilu. "Wer? – I bins, Miler, Nummer eins. – – Sans alle verrückt geworden?! – Bitte?!! – Was heißt *es geht ned*?! Wollen Sie mich verarschen?! – – Das interessiert mich gar ned! – Hören Sie...! Sie... Pfeife, wir ham nen Deal! – – Ihr Problem! – Was?! – Ham se kein Geld vorher bekommen? Nein? Ja?! Na also! – – Nee, das kommt ned in Frage, nur ne Woche, oder Sie sind bei mir abgemeldet! – An schönen Tag noch!!" Praštím mobilem. "MIST!!"

Paní Eva na mě hledí ustrašeným pohledem. "Nic mi do toho není, jen... co to probůh bylo?"

Mávnu rukou. "Obchodní jednání. Velmi úspěšné, jak jste slyšela."

"Aha... německy, že?"

"Jo, bohužel."

"Mluvíte dobře."

"To se vám jen zdá. – Ještě kávu?" Po plechovce piva jsem lehounce přiopilá a hledím na svou vkusně oblečenou kolegyni víc, než je zdrávo. Opravdu pěkná ženská. Jedna z těch poctivých, co jsou doma setrvale pod pantoflem.

Odpoledne utíká podobně rychle jako dopoledne a když v pět skončí pracovní doba, jsem radostí bez sebe. Cestou domů pak mobiluju Milošovi; závěr z prvního dne je ten, že o falešných eurech vím stejně málo, jako když jsem ve velkoobchodu se stavebninami nepracovala. S penězokazci musí být v kontaktu pan šéf Pavelka, to je jediná možnost, problém spočívá v tom, že tohle podle Miloše policie už dávno ví. Zrovna jako ví, že v tom paní Eva s největší pravděpodobností nejede. Falešné bankovky pouští do oběhu a prodává pan Pavelka, ovšem jak se tyhle padělký do bezhotovostně fungující firmy dostávají, je právě záhada, kterou mám objasnit. Jak to udělám, nemám zatím tuchy.

*****

Doma mě zastihne mail techniků z VIÚ, kteří zjistili nějakou nesrovnalost v případě mého tajemného Hornychova klíče. Po stanovení specifické váhy jsou údajně v rozporu objem a celková hmotnost. Mám prý klíč přivést do laborky. – Fajn, ale kdy?

Abych toho nebylo málo, ozve se mi z Mnichova Gin, že do dvou dní přijede do tuzemska. Vysvětlím jí situaci a kde momentálně pracuju.

No, teď už zbývá akorát Janička od sousedů. S tou se střetnu na terase. Je posmutnělá, ustaraná a úpěnlivě mě prosí, bych ji zítra odvezla do školy, je to prý důležité. Zelený pohled SOS... kdo by mu odolal, že?

Ráno tedy ze všeho nejdřív zatelefonuju paní Evě do *Stavebnin*, že se zdržím. Pak před domem naložím Jani do pajera, které dřív patřilo Gin a které jsem si suverénně, jakožto majetek Artemid, přisvojila.

Vyrážíme ke škole a má navoněná, vymydlená spolujezdkyně vypadá poněkud pobledle. Skoro jak její bílý roláček.

Otáčím se na ni. "Copak?"

"Chytla jsem se s mámou."

"Snad ne kvůli mně?"

"Taky."

"Mhm. A jinak? Proč tak usilovně chtěla odvézt?"

"Musím s tebou mluvit."

"Tak spust'."

"Ne teď. Až pak. Večer, po škole."

"Okay. A oč jde?"

"Mám potíže."

"Aha.... Kluk?"

"E-e."

"Tak chlap?"

"Mm... ne."

"Bereš něco?"

"Neberu."

"Potřebuješ prachy?"

"Ani to ne. Až pak, jo?"

"Dobře."

"Půjčíš mi někdy tvůj svetr?"

"Co za svetr, jakej svetr?"

"Ten pepř a sůl."

"Jo ten... Poslyš, holky v tvém věku si obvykle půjčují svetry od svých tatíků. Kde ty máš vlastně tátu?"

Ušklíbne se. "Naši se rozvedli. Když mi bylo patnáct. Když to prasklo."

"Co prasklo?"

"Že mě táta jako malou fotil."

"Ale ne..."

"No jo. Máma našla pár zbylých fotek. Ale táta mě nezneužíval! Jenom fotil. Když mi bylo devět, a ne pro sebe, ty fotky někomu dával. Snad kamarádovi, snad je prodával, já nevím, a nezáleží mi na tom."

"Fotil tě nahou?"

"Hm. Jo. Ale nikdy se mě nedotk! Byl to dobrej táta! Řekla jsem to i u soudu a oni ho osvobodili."

"Hm, hm, hezké."

Stavím padesát metrů od školy a prohlížím si hejna studentů různého věku valící se ke vchodu.

"Doprovodíš mě?" řekne Jani k mému překvapení.

"To jako do třídy?"

"Ne, jen do přízemku. – Uděláš to pro mě?" Poslední věta zazněla naléhavě.

"Klidně. – Kde si chceš *pak* promluvit?"

"U tebe. – Půjčíš mi ten pepř a sůl svetr?"

"Bezevšeho, Jani."

"Tak jo. Díky za odvoz, já se pak ozvu." Stoupne si na špičky a dotkne se mé tváře svojí.

Nezmůžu se ani na *čau*. Uff! Co probůh znamená tahle demonstrace? Že by nějaká sázka? O čem chce se mnou Jani mluvit? A ještě ten svetr pepř a sůl... Co to všechno znamená? Zas jedna parádní záhada lupriska...

*****

"Váš klíč má o půl deka míň, než by měl podle specifické hmotnosti mít," zahlásí mi jeden z VIÚ techniků."

"Jo... a to znamená?"

"Že má v sobě výduť."

"Myslíte?"

"Jsem si jistý. Máte ten klíč u sebe? Jestli ano, můžeme ho prosvítit a uvidíme."

Hornychův klíč je fakt dutej jak bambus, podle techniků z laborky dovedně svařenej ze dvou částí! Když ho pak miniaturním laserem rozříznou, vyndají zevnitř svitek s několika políčky 8 mm normal filmu. Utíkám se vším celá radostná za Milošem, ale ten máchá rukama, jakože dobrý, dobrý, dělej na tom dál, beztak všechno skončí u mistra Adomiana, takže žádná křeč, né, a hlavně pracuj na těch stavebninách a všechno mi hned hlas.

"O Hornychově klíči taky?"

"Samosebou, už kvůli Adomianovi, jsme s ním na jedné lodi, jak víš. Když budeš cokoliv potřebovat, s důvěrou se obrať."

"Na Adomiana?" rýpnu si.

"Ale ne, přece na mě."

"Jo tak."

"A, Deny?"

"Hm?"

"Co je na tom filmu z klíče?"

"Zatím nevím, Miloši. Juknu na to pod lupou a dám ti echo, hm?"

Na jukání pod lupou nemám už čas, neb se musím řídit do Lahovic. Jo, ale jak? Zpočátku, když to mydlím z centra ke Strakonický, je jízda okay, cink, cink, ratata, ta moje stará kára, jenže u Barand'áku šmitec; klasika, v Malý Chuchli nehoda a fronta aut až k mostu. Scheisse!

Tak se tedy přískoky courám, co krok to *shit*, pěkně rychlostí 2 km/hod. Jestli já nemám smůlu, fakt už asi spáchám liposukci.

Do Lahovic nakonec dorazím, jenže s velkým zpožděním, s nervy nadranc a s přehřátým pajerem. Malér za pozdní příchod nemám, neb šéf je pryč, a paní Evě na tom nesejde. Zbytek pracovního dne se nic neudá, odpoledne přijde jeden zákazník pro metrčky cementu a po něm ještě jeden další.

K večeru se vydám na schůzku s Janou. Mám trochu strach pozvat ji k sobě, a tak skončíme v jednom malém nonstopu nedaleko našeho trvalého jižního bydliště.

Jana je tu přede mnou, sedí u rohového stolku, před ní sklenka koly, a pomrkává ke vchodu. Objednávám si u pultu kávu a usedám.

"Čauky. Tak co? Škola okay, nebo jako obvykle?"

Zůstane vážná. "Hmm, okay."

"A ty? Cos mi vlastně chtěla?"
Zelený pohled SOS je samá starost. "Potřebuju poradit."
"Proč ne máma?"
"Tohle s mámou nemůžu."
"Se mnou jo?"
"Jo."
"Tak už to vysyp."
Klopí zrak a váhá. "No... já..."
Doufám, že nezačne vykládat, že je lesba.
"Já... myslím, že jsem... Asi jsem lesba, Deny."
"No jistě, Jani. A já zas mistrně světa v letech na lyžích."
Pohlédne na mě dotčeně, pak plačtivě pokračuje. "Proč mě nenecháš domluvit a vysmíváš se mi?!"
"Tak jo. Mluv. Proč si to myslíš?"
"Nevšimla sis, že jsem furt s mámou? A doma?"
"Já nevím, neznám tě tak dlouho, jste u nás v baráku pár měsíců."
"Právě. Jsem furt s mámou, protože kamarádění s klukama ztroskotalo. Měla jsem už tři. A vždycky... ffff... prostě nic, skončilo to."
"Proč to skončilo?"
"Rozešli se se mnou. Nebyla se mnou sranda, prý. Nechtěla jsem chodit na mejdla a večírky, protože mi vadilo, když na mě sahalí."
"To vadí kdekomu. V tvých letech –"
"Nebud' jako máma!" zoufale vzkřikne Jana a několik hostů od baru se po nás otočí.
"Dobře, a dál?"
"Se školou chodíme hrát basket na Šumlovku. Je tam víc tělocvičen... hraje se tam i liga, házená... šatny jsou společný a litačkama je vidět do sprch."
Kopnu do sebe kávu, je studená, chtělo by to spíš bechera. "Neříkej mi, že tě zaujaly náhledy do sprch."
Kouše se do rtu a kývá hlavou. "Některý dospělý hráčky." Sklopí zrak a skoro zašeptá: "Mají tak... mmm... široký boky..."
"Boky! Podívej, Jani, kdybys byla lesba, jako třeba já, věděla bys to už dávno. Zabouchla by ses do spolužačky nebo do kantorky už na základce. Nečekala bys do osmnácti, až uvidíš boky kulatý jak džbáněk."
Krčí rameny. Je zklamaná.
Bodejť bych jí věřila! Bůhví, co vlastně cítí! Typický, najednou, když se vedle ní objevím, začne být lesbou. "V čem ti můžu pomoci?" Mluvím poněkud stroze.
"Chtěla bych si být jistá."
Jo! Tůůdle! "To mi chceš jako změřit šířku boků, či co?"
Se sklepenýma očima pomalu přikývne. Červená se jak pivoňka.
"To není dobrý nápad, Jani."
"Chm! Když nechceš..."
"Nejde o to, co chci, ale o to, co je správné."
"Správné?! A pomoci mi správné není?"
Opět pohoršené pohledy vedle sedících.
"Nejsem fabrika na lesby, Jani. Kterou ty nota bene nejspíš nejsi. Navíc, mám i jisté zásady, kupodivu. Koukni, kdybych tě potkala třeba v klubu *Artemis*, mezi holkama, sbalím tě jako první, to mi tedy věř, jsi totiž, aspoň pro mě, úplně snově hezká, ale takhle... promiň, ale od mámy tě tahat nebudu." Zvednu se. "Chci zůstat tvou kamarádkou, a to je vše. Čau. Doufám, že se nezlobíš."
Vrtí zklamaně hlavou. Bajo, zlobí se a beztak se i urazí, dřív nebo později.
Padám z nonstopu a jsem ráda, že to mám za sebou.

Fakt, že celá věc skončila, se ukázal být iluzorní. Po půl jedenácté v noci uslyším škrábání na dveře

od lodžie. *Kdopak to škrábe 2?*

Otevřu. Z venku do mého pokoje vklouzne Janička; přelezla nevysokou mezistěnu z jejich části terasy.

Pomoc! – Pomoc! křičím vdychu jak hraběnka Kocharovski.

"Půjčíš mi ten svetr pepř a sůl?" šeptá Jana.

Otevřu prádelník a hodím ho po ní. Položí ho na křeslo. Zvedne ruku.

"Mám ten metr."

"Jakej metr zas?"

"Na boky..."

Asi úplně zblblá. A já s ní. Kdyby ne, rovnou ji vyhodím. Místo toho se jako královna ze Sáby nechám měřit krejčovským metrem. Proporce asi odpovídají, protože když pak Janě pohlédnu do očí, je mi jasné, že odtud už neodejde.

Zhasnu, usednem mlčky na mou postel a chvíli to vypadá na romantické mlčení. Pak vypukne peklo na Zemi.

Celé to skončí za dvě hodiny, kdy se mi podaří přijít ke smyslům a rozsvítit lampu stojící na peřině. Klečíme nahé proti sobě na posteli, koukáme vyjeveně po sobě, udýchané, oči vypoulené, červené tváře, celé oslintané, pokousané, zeškrabané a zpatlané. Zkrátka jak po bitvě.

Hlasitě polknu. "Není ti nic, Jani? Jsi celá? Jsi okay?"

Je na tom úplně stejně jako já; vůbec neví, co se vlastně stalo. "Jo... jsem... A... už... už půjdu... kdyby máma... náhodou..."

"Ja-jasně. Já... musím převlíct tu zřízenou postel... A ty... měla by ses osprchovat než.... tó... než pudeš... radši."

Vyprovázím ji na terasu.

"Zapomněla sis můj svetr."

Je, zdá se, pořád ještě mimo. "Jakej svetr?"

"Pepř a sůl." Podám jí ho.

"Jo ten... dík."

Pomáhám jí zdolávat terasovou mezistěnu. "Dobrou, Jani."

"Dobrou, Deny..."

Ráno se cítím jak po džudistických přeborech; úplně domlácená. Musím říct, že jsem v postýlce zažila ledacos, ale včerejšek zatím ne. Ani s Kim. S Janou bych si, když už tak, představovala romantický večer s hleděním na hvězdnatou oblohu, nikoli divokou wrestlingovou rvačku. Musím přiznat, že se nám to oběma dokonale vymklo. Jak jsem už řekla; zažila jsem různé mejdany, ne všechny proběhly klidně. Vzpomínám na jeden divoký večírek v kasinu *Kormorán*, to je jeden z vltavských titaniků. Po něm následoval urputný tah s několika krupírkama. Panebože, to byla ostuda! Šlo nás pět šest holek sežraných dočista pod obraz pěšky ke mně domů, abychom skončili na Zlíchově u jedné z krupírek. Následovala další pitka a noc, po níž jsem si v těžké kocovině vybavovala akorát barevná tetování na zadcích příslušných dam. Byl to jeden z nejdivočejších rautů, kterým jsem kdy prošla, přesto včerejší noc s mladičkou Janou dokázala i tohle předčít.

Co dál? Milostný poměr se skoro maturantkou nebyl nikdy můj sen. Hm... třeba se to vyřeší samo. Jana se mi jistě začne vyhýbat. Každá hetera ráno lituje noci strávené s lesbou, neb z ní má velké výčitky. Tohle postihne bezpochyby i Janu. Ovšem, je ona vůbec hetera? Po včerejšku o tom dost pochybuju, sex se mnou ji dokonale pohltil... Jestli je hetera, nepřijde.

Není hetera. Zvoní u mě už v sedm. Tentokrát přichází dveřmi.

"Ahoj."

"Ahoj."

"Můžu dál?"

"Jo. – Kde máš mámu?"
"Dnes odešla do školy dřív."
"Mhm... Tak pojd'."
Zůstane stát v pozoru za dveřmi.
"Pohov." Můj vtíp působí trapně. "Promiň. – Kávu?"
Zavrtí hlavou. "Deny... ten včerejšek..."
"Ano?"
"Nechtělás doufám jen můj skalp?"
"Co – já?! Vždyť's přišla *ty* za mnou!"
"No jo, já jen –"
"Nečekala jsem tě, Jani, myslela jsem, že té noci budeš litovat."
"Nelituju jí. A ty?"
"Já už vůbec ne!"
"Tak se mnou chodíš, jo?"
"Já s tebou, Jani? A ty chceš?"
"Chci."
"Když chceš, tak jo. Jenže co tvá máma?"
"S tím bude problém. Časem jí to řeknu."
"Tak jo... zatím čau..."
"Ahoj."
Už už chce odejít, ale pak se rozeběhne a skočí mi na krk. Jsem sice prvoligová džudistka, ale tenhle chvat mě zaskočil. Padám na záda a Jana na mě. Při zápase se tomu říká *přibít někoho*. K zemi. Pěknej ďáblík tahle křehulka!
"Promiň, nechtěla jsem," pomáhá mi vstát.
"To nic." Pojedu holt do práce chromá, co počít.

*****

Úterý i středa v tahu a nic se neudálo.

Ve čtvrtek se stal zázrak, možná mají chuť kvést i skály, neb se mi konečně zdaří doplahočit se do Lahovic bez front a bez dopravní zácpy.

Zákazníci se pro beton tradičně nehrnou, a tak si s paní Evou ve velkoobchodu povídáme o všem možném. Zkouším se nějak nenápadně doptat, na něčí pravidelné návštěvy, nebo na cokoliv, co by mi pomohlo dobrat se cesty padělaných euro bankovek. Situace vypadá bíděně, krom občasných zákazníků sem nechodí dokonce ani pošta; tu vyzvedává samotná paní Eva v centru Prahy, jakožto poštovní box, takže za jedinou pravidelnost, co se tu jednou týdně – každý pátek – koná, se dá považovat dovážka zbraslavské pizzy.

Jsem z těchto informací celá nesvá, takhle se nikam nedostanu, dnes je už tě-tě-čtvrtek, zítra týden končí a já nemám sebemenší stopu.

V jedenáct dopoledne mi zavolá jedna z artemidích pěttek, zda mi může v poledne doručit zásilku. Vzápětí se ozývá Gin s tím, že míří ku Praze a že se u mě zastaví. No, z Lahovic bude mít jistě radost, kdo by neměl, že...?

Těsně před polednem narvu překvapené paní Evě na krk kříž se čtyřmi rubíny a sama si na sebe zavěším namísto jedničky dvojku.

Artemida pět je přesná. Úderem dvanácté vchází.

"Dobrý den, vezu vám to."

"Co kdybyste se nejdřív identifikovala?" To jsem nevlídná, co?

Návštěvnice, mimochodem dost hezká, mi ukáže kříž a poté i já jí ten svůj.

Kouknu na céděčka, co mi podává: "Je to všechno, pětko?" Jsem i nedůvěřivá.

"Je, dvojko."
"Okay, tady máte peníze."
"Díky." Radostně bere do štíhlých prstíků tlustou obálku. "Ozvete se mi?"
"Na to vezte jed, pětko."
Odchází a paní Eva přede mě hází zapůjčený kříž. "To mi budete muset vysvětlit, jinak –!"
"Jinak?" Můj hlas zazní nepříjemně.
Dá zpátečku. "Jinak si o vás budu muset myslet něco nehezkého."
"Podívejte, paní Evo, byla jste u předávky, no a? O nic nejde. Existuje skupina žen, které spolupracují. Jmenují se Artemidy. A jsou i na vaší straně."
Je dotčená, hlavně proto, že má strach, zda je všechno legální, vidím jí to na očích. "Proč jste mi dávala ten kříž?"
"Byla jste u předávky. Proto."
"A proč jste si nechala říkat *dvojko*? Normálně nosíte kříž s jedním kamenem, ne se dvěma!"
"Ano, i to má svůj důvod. Každá pětka nemusí vědět, že jedná s jedničkou."
"Vy to celé vedete?"
"Já to celé vedu."
"Nějaká špionáž, či co?"
"Jak se to vezme. Budu vám vděčná, pokud na celou věc zapomenete."
"Ff... to věřím. – Víte... můj šéf –"
"Váš šéf, paní Evo, je v hajzlu, pokud to nevíte. Říkat mu za téhle situace cokoliv by bylo dosti hloupé."
"Nenechala jste domluvit, Deny. Šéf si myslí, že jste z berňáku, že jdete po jeho daních."
"Šéf kecá, paní Evo. Jde po něm kriminálka. Kvůli padělání peněz. A půjde co nevidět do basy."
Tmavovlasá dáma zbledne jak stěna. "Tak jste přece od policie..."
"Nejsem polda. Dělán na Obráně, tohle jsem vzala jako bokovku."
"Vy jste u vojáků?!"
"Jo. – Mimochodem, polda byla ta důchodkyně, co tu dělala přede mnou."
"Paní Horská?!"
"Přesně ta."
"Bože...! Ale já s těmi bankovkami nemám nic společného!"
"Totéž si myslím i já."
"A co oni? Policie?"
"Prověřovali vás. Ale pokud vím, jste už mimo podezření."
Je pořád bledší.
"Dáte si panáka? Mám na šatně bechera."
"Dám..." zašeptá. "Chudák pan šéf..."
"Pavelka má smůlu, měl se držet stavebnin." Odcházím pro likér a vzápětí za mnou přibíhá paní Eva.
"Přišla vám návštěva, nějaká stará paní a s ní dva divní chlapi."
Vyskočím. "Všichni v černém?"
"Ano."
"Panebože, to bude Gin! Hlavně jí neříkejte *paní*, nesnáší to. Kdybyste ji naštvála, skončíte jak já, mě onehdy hnala v noci s puškou přes půl Šumavy."
"S puškou?!"
"Jo."
Naklušu do obchodu, kde teatrálně rozpráhnu ruce. "Gin! Ráda tě vidím!"
Má černý klobouk posazený na stranu, stříbrnou hůlčičku, o kterou se neopírá, a za sebou dva rampasáky v kůži. Levačkou mě krátce obejmě. "Deny! Ahoj."
Ukážu na svou kolegyni. "Tohle je paní Eva, Gin. Je okay."
Narychlo stahuju z kroužku klíče od bytu. "Budeš bydlet u mě, Gin, Prechtova 2020, Jižní Město. Udělej si pohodlí, večer dáme řeč."
"Máš něco o Hornychovi?" zeptá se věcně.

"Vsad' se, že jo, Gin, ale o tom až pak. Kdyby ses náhodou nudila, zapni si u mě doma počítač, právě jsem koupila zajímavé informace od jedné Artemidy." Podávám jí příslušná cédé.

Obchod je zas prázdný a paní Evě se evidentně ulevilo. "Když dovolíte, trochu se napiju té vaší becherovky. Dnes je toho na mě nějak moc." Postrčí si brýle a bere z mé ruky sklenku.

Věnuju jí přátelský úsměv, což mi nedá vůbec práci. "Dám si s vámi."

Paní Eva na mě kouká, srká likér, a pak řekne: "Ta stará paní –"

"Gin."

"Gin. – Po vás... snad nestřílela?"

"Ale jo, střílela." Vyhrnu si rukáv a ukážu jizvu po kulce. "Vidíte? A další mám na lýtku a ještě jednu na boku. Trochu jsme se tehdy nepohodly."

"Panebože...!"

"Nedivte se, paní Evo, Gin je nejen válečná veteránka, co nejde pro ránu daleko, ale taky kmotryně."

"Kmotryně?"

"Ano."

"Co to znamená?"

"Přece kmotryně, kmotr, jako byl John Torrio."

"Mafiánka?!"

"Jo. Tedy... kmotryně jsem teďka já, nastoupila jsem na její místo, ale ona je pořád tak nějak čestně na špici."

"Vy jste kmotr, Deny?!"

"Jo, něco takovýho. Velím třem stovkám Artemid. Docela slušná síť."

Hledí na mě s nábožným strachem, jako na předmět z nebe spadlý.

Odpoledne u bechera uteče nečekaně rychle. V lednici máme ještě zbytek vína, a tak s paní Evou, která se mě už vůbec nebojí, popijíme a povídáme a povídáme. Několikrát se mi rozehraje mobil, ale já hovory odmítám. Ať mi dnes všichni políbí... 13-12.

Po sedmé se konečně odhodláme rozejít. Paní Eva se upravuje a najednou zaúpí a chytá se za oko. Drže jí usedám rozkročmo na klín, to já ráda, a zkouším cípem kapesníku vydolovat z jejího oka zlobivou řasu.

"Deny?!" ozve se náhle plačtivě za mnou. "Co to tu děláš?!"

Seskakuju z paní Evy dvojitém překotem nazad. "Janičko?! Kde se tu bereš?!"

Má půvabná zelenoočka se štkáním opouští obchod.

"Šmarjá!!" zařvu do obličeje paní Evě a věnuju jí zdrcený pohled. Vzápětí vyběhám za Janou a zastavuju ji před obchodem tak, že před ní zaklekám. "Janičko!"

"Pusť mě!"

"Není to, jak si myslíš" Tahala jsem kolegyni z oka řasu!"

"Řasu! Jsi hnusná, Deny, tak hloupou výmluvu! Proto's té ženské seděla na klíně, vid'?! Proto z tebe táhne! Proto's nebrala telefon! A řeklas mi, že se mnou chodíš a pak se tu obíráš s nějakou –!"

"Jani! Neobírám! Nic s ní nemám! Pojd' jí tu řasu vytáhnout sama! Prosím! Dej mi šanci a věř mi, nelžu ti! Prosím!!" Klečím před ní jak králův mušketýr, jen kord u pasu mi chybí.

Popotáhne a podívá se dolů na mě. "Tak jo, ale jestli tam ta řasa nebude...!"

Dotáhnu ji k paní Evě. Stoupne si vedle ní a za mé asistence jí pohlédne do oka. "Je tam."

Uffffff...!! To se mi ulevilo! Přijít o tak skvostnou holku, sotva mi ji osud šťastnou náhodou přihrál, bych nechtěla. Nota bene kvůli hloupé řase!

Jana se nakloní a jazykem jednoduše paní Evě nežádoucí předmět z koutku oka vylízne. A je to.

"Děkuju."

"Není zač. – Jazykem je to nejlepší."

Hm, to je teda fakt. Pokouším se nechtěnému dvojsmyslu nezasmát, ale štíhlá oční ranhojička to zaregistruje a znovu se do mě pusť: "Proč mi nebrala telefon? Volala jsem ti aspoň dvacetkrát!"

"Janičko, promiň, promiň, už to neudělám. Pořád mi volaly Artemidy, byla tu i Gin a já –" Snažím

se k ní přilísat alespoň lítostivým pohledem. Zabírá to jen částečně.

"Volala jsem ti kvůli večeři, maminka upekla kachnu a já ji přemluvila, aby tě –"

Trapem se obracím na svou kolegyni: "Paní Evo, nashle, uvidíme se zítra."

Rychle odcházíme. Za chvíli usedám s Janou a s jedním a půl promile do pajera, abychom společně odjeli domů za maminkou paní Irenou, spapat tu dobře upečenou kachnu.

*****

Pátek. Jedu do práce a přemýšlím o včerejší večeři u Dolejšů. Paní Irena mě na kachnu sice pozvala, ale zřejmě až po těžké rozepři s Janou. Je mi jasné, že bez ní by se tahle večeře ve třech nikdy neuskutečnila, a aby naše vztahy neochladly, hodlám se sousedkám revanšovat sobotním obědem, u něhož nebude chybět Gin. Kdoví, třeba se nakonec všechny sprátelíme.

U velkoobchodu jsem dnes první, mou kolegyni zdržela dopravní nehoda autobusu MHD. Jojo, není nad plynulou dopravu.

"Jen se neomlouvejte," říkám paní Evě. "Včera já, dnes vy... s tímhle bordelem v dopravě, co tu nechala vrchnost dopustit, je s podivem, že ještě něco funguje."

"Máte pravdu."

"Snídala jste? Dáte si se mnou housky?"

Zavrtí čerstvě naondulovanou hlavou. "Nedám. Snídala jsem doma."

"Bezva účes."

"Ano?" Je trochu v rozpacích. "Ten jsem si dělala sama. Včera večer."

"Máte talent, měla jste být kadeřnicí."

Odkašle si a odbočí: "Včera jsem byla překvapena, jak na vás platí vaše mladší sestra, jak hezký vztah k ní máte. Já se sestrou jsme jako mladé byly pořád v sobě, pořád jsme se hádaly. Ale vy na ni jdete tak pěkně... *Janičko*... To je opravdu hezké, vaši rodiče z vás mají jistě radost."

Vzdychnu. "Áchjo... paní Evo, nerada vás při pátku zklamu, ale... no... Janička není má sestra."

"Jak to? Říkala přece, že vám maminka upekla kachnu. Tak je nevlastní?"

Zavrtím hlavou. "Ani to ne. Její máma není moje máma, paní Evo. Nelekněte se, ale Jana je moje holka, víte?"

"Jak *holka*?"

"Prostě holka, přítelkyně, chodíme spolu."

Čerstvě naondulované vlasy vstanou hrůzou. "Cože??!! Vy a to děvčátko –!"

"Paní Evo! To děvčátko je v maturitním ročníku a mně je pětadvacet, tak co se vám nezdá?!"

"Nic, nic, já jen... vypadá tak mladě, promiňte..."

"Okay, v pořádku."

"Vidíte... Zrovna jsem přemýšlela o vašem partnerovi. Říkala jsem si, že vedle tak radikální ženy musí být někdo –"

"Je mi líto, paní Evo. Odjakživa jsem lesba. Žádný strach, není to nakažlivé."

"Mně to vůbec, ehm... Deny... nevadí... Proto jste se včera tak zděsila, že?"

"Jo. Janička si myslela, že my dvě... jak jsem tu na vás seděla."

Posune si nervózně brýle. "Ano, ano, to mohlo být pro ni trapné."

Náš rozhovor přeruší kluk v bílém mundúru. V ruce třímá tři ploché krabice. "Dobrý den, dámy, jak se vede?"

"Dobře," odpoví mu moje starší kolegyně. "Dejte to tady na stůl. Kolik?"

"Bude to rovných sto osmdesát šest devadesát, prosím."

Dá mu dvě stovky. "Zbytek si nechte."

"Děkuji, madam, děkuji moc, a přeji hezký víkend." Odchází a před obchodem nasedá na nízkoobjemovou motorku.

"Víkendová pizza pro šéfa?" vyzvídám.

"Ano, tři balení, jako každý pátek. Odnesu mu to do kanceláře."

"Nezapomene to tady? Vždyť sem skoro nejezdí."

"Pizzu nezapomene nikdy. Přijede si pro ni, třeba i večer."

Má kolegyně bere z šuplíku klíč a odnáší tři ploché krabice do kanclu pana Pavelky.

Rozběhnu se za ní, něco mě totiž napadlo. "Paní Evo! Počkejte: Nezamykejte!" Vtrhnu k šéfovi a popadnu horní krabici. Otevřu ji.

"Deny?! Co to děláte?! To nesmíte!"

Bude to tutově ta poslední, dolní krabice. Otevřu ji a zpod pečeného koláče vytáhnu zavařený igelit s množstvím červených euro bankovek. "Koukejte, paní Evo, na tu pizzu! Jak se vám líbí?!" Strčím jí igelit s padělky pod nos.

Zakryje si ústa dlaní. "Panebože...! Tohle jsem netušila...!"

"Já vím. Pizza sem chodí každý týden, že?"

"Ano..."

"A s ní i tyhle peníze."

"Co teď se mnou bude?" zoufá si má kolegyně, když těžce dosedne na židli.

"To nevím, snad vás tu nechají, pokud to celé nezavřou. Promiňte, musím si zavolat." Beru mobil.

"Miloš? – Deny. – Už jsem na to přišla?"

"Na co zas?"

Jestli to není roztomilý člověk? "Přece na ty eura. Treba volat' žandárov, Miloši. Padělky chodí do velkoobchodu každý pátek v jenom ze tří balení pizzy pro šéfa Pavelku. – Jó, mám to tady před sebou, zrovna to dovezli, kluk na motorce, zbraslavská firma *Pizza Drive*. Prachy jsou v igelitu, je to pěkný balík. Pavelka si pro to má ještě dnes přijet. Můžou ho zhaftnout s prachama v ruce. – Ne, paní Eva o tom nic nevěděla, ručím za to."

Má zdrcená kolegyně snímá z očí brýle. "Děkuji vám. – Co teď asi bude...?"

Položím jí ruku na rameno. "Dobře to dopadne, uvidíte. A kdyby to tu přece jen zrušili, brkněte mi, něco vám seženu. Jako Artemidy máme široké možnosti. Někam vás posadíme, vy pro nás občas něco vyblejsknete nebo zkopírujete a budem všichni v lati."

"To bych asi neuměla."

"Zkusit to můžete."

"Dobře... kdybych přišla o místo, možná se vám ozvu..." Má slzy na krajíčku, jedna z jejích životních jistot se nečekaně zhroutila.

Šéf Pavelka dorazí v chvatu po čtvrté hodině. Vezme si z kanclu tři balení pizzy, otáčí se na podpatku, aby odjel domů. Zatknou ho, zrovna když nastupuje do svého auta. Hra je u konce... paní Eva smutně hledí z okna, jak jejího jinak hodného vedoucího nakládají do antonu.

Nepokouším se jí víc utěšovat, s tímhle se musí vyrovnat sama. Loučím se s ní, beru si číslo jejího mobilu, píšu jí své, přidávám dvě lehké pusy na obě roztomilé líce a ponechávám ji smutnému osudu.

*****

Sobotní oběd. Sedíme s Gin, paní Irenou a Janou u stolu v mém bytě. Přemýšlím, co za přemáhání to paní Ireně muselo dát, aby se ke mně i s dcerou vypravila.

Po chladném vzájemném oťukání rozlívám do misek držkovou polévku a po ní servíruju suši. Samosebou objednané ze specializované prodejny. Že je zvláštní kombinace držková a suši? Možná.

Zábava při obědě není zrovna v plném proudu, ale pevně doufám, že se to časem a hlavně pak po vypití láhve Chateau Villa Bell-Air zlepší.

Konverzaci zprvu udržuji v chodu pouze já a Gin, bez ohledu na oba naše mlčenlivé hosty. Prostě se bavíme, jako by tam ty dvě neseseděly.

"Co Hornychův klíč?" zeptá se mě Gin. "Už mi to o něm konečně prozradíš?"

"Teď už jo. Klíč patří k typizovaným dveřím vyráběným za Rakouska-Uherska. Šlo o tuctové dvoukřídlé dveře s velkými futry. Okrová překližka s černými ornamenty, velkými kaňkami. Byly prý tak nevkusné, že už je dnes bude sotvakdo mít. Při tom nešlo o dveře domovní, nýbrž vnitřní, spojující například dva pokoje."

"Jo tak."

"Vino?" zeptám se Gin.

"Později."

"Paní Ireno?"

"Až po jídle."

"Fajn. – Zpět ke dveřím: ze všech informací mi vyplynulo, že pokud se Hornych dočista nezbláznil, řešení problému s klíčem spočívá v klíči samotném. Nechala jsem ho tedy ladylí-ladylou proklepnout v laborce. Tam zjistili, že je o půl deka lehčí, než by měl být. Čiliže dutý. V dutině jsme našli ukrytý kamerový film – osmičku."

Gin se usměje. "Na tebe je neuvěřitelný spoleh, Deny. Našlas tam ten Hornychův plán?"

"No jasně, drahá Calamity Jane, a Mr. Adomianovi se protočí panenky, že dal klíč i s filmem jen tak z ruky. Navíc, na posledním políčku filmu nachází se přírodní scenérie, pěkně prosím. Počkej, přinesu ti zvětšeninu. Dámy prominou." Jsem velmi zaujatá problémem, a bonton tím holt poněkud trpí. Ve zvláštních případech... co počít...?

Má veteránská kolegyně si prohlíží políčko filmu z lesů, vod a strání a kroutí nad ním hlavou. "Nějaký rybník? A co znamená ta dvanáctka? Neříkej, žes zjistila, kde to je. Ačkoliv by ti to bylo podobné."

"Zjistila, Gin. Co znamená dvanáctka zatím nevím, snad hloubku, ale oběhla jsem pár stanic ochranářů přírody a film pak načetla na VIÚ do počítače. To proto, abych měla stoprocentní jistotu. Tu teď mám. Jde o jeden z cípů Černého jezera nedaleko Špičáku u Železné Rudy. Tvůj bývalý Hornych tam pravděpodobně ukryl svůj motor. Nebo možná něco jiného. Takže tam všechny čtyři zajedem, já mám od našeho úřadu vyřízené povolení k invazi do rezervace, jinak řečeno, všechno bude legální. V neděli frčíme, já vezmu bomby a neoprén a vydám se na dno jezera, hloubka bratru čtyřicet metrů, žádná míra. Mimochodem, zítra mám u Mánesa potápěčský kurz, tak mi držte palce, budu to potřebovat, Vltava nejní zrovna můj živel, a ještě ta zima... pěkná švajneraj... Pardon." Omluvím se, když se Jana po mé levici rozchechtá.

"Máme jet na Šumavu s vámi?" vystrašeně se ptá Irena.

"Mami, to bude skvělý!" obrací se na ni Jana.

"Správně, Miss Praho, bude," přidávám se k ní a tohle oslovení se její mamince vůbec nelíbí. Nebýt na návštěvě, určitě by i zaremcala.

*****

Stojím nedaleko Mánesa a prohlížím si zpěněný stovžatý patok. Je mi z něj silně nevolno. Tch...! Neděle a já tu trčím jako ten kolík a čekám na instruktora v potápění!

Fakt, že bych si měla v téhle studené ohavnosti smočít jediný prst mi doslova nahání hrůzu. Romantická vzpomínka na krmení racků s mými rodiči v dětství je dočista v tahu. Mám příšerný strach... tak studená, špinavá, hluboká voda... Naskakuje mi z ní husí kůže. Teda pokud ji nemám furt.

Pokouším se dodat si lhostejností odvahy, ale moc to nefunguje. Těžko říct, proč zrovna v hlavním městě trpím tak velkou hydrofobií.

Jéje! Po schůdkách sbíhá nákej chlap! Asi pětapadesát, menší, podsaditý, proplešlý, dobrosrdečná tvář prozrazující venkovský původ... Krucinál, jde ke mně! To bude von! Podvodní instruktor! Že já nevzala roha!

Zamírím k němu... ách jo, život je pes a já se musím topit... nebo jak je to v té prastaré písni...

"Pan Beran?"

"Ano. Vy jste ta slečna, co volala? Deny?"

"No jo, bohužel..."

"Chcete jít na to?"

"Jojo... Vlastně nechci, ale musím. Není tu někde nějaký ten... vlez do vody, abych se mohla osmělit?"

"Vlez do vody? Jak to myslíte? Víte, my potápěči většinou skáče." "

"Promiňte, pane Beran, ale do téhle srač... vody já neskočím, leda vlezu."

"Co jet na druhý břeh? Tam by se dalo."

"Dobrý nápad. Znáte to tam?"

"Znám, pojed'te za mnou."

Usedám do vozu. Akrobatická otočka do protisměru. *Wir sind die Coolsten, wenn wir cruisen, wenn wir durch die City düsen...* rapuju spolu s Masivními tóny a přehrávačem, přestože mi do zpěvu zrovna není.

Zdoláváme krok sun krok Jiráskův most, bychom se složitými manévry propracovali okolo Kampy až k ústí Čertovky, nedaleko za Karlův most. Nemít před sebou průvodce, jistě bych se v těch nešťastných jednosměrkách zamotala.

Přeneseme potápěčskou výstroj těsně k vodě. Břeh tu vypadá stejně hnusně jako naproti, jen klesá do říčního koryta té stoky plné splašků pomaleji.

"Nikdy jsem se nepotápěla. A nesnáším Vltavu. Bojím se jí. Dočista chorobně. Možná mě tam budete muset hodit."

"Prosím?!"

"Nic, nic. Ukažte mi, jak se pracuje s tím krámem, s bombou."

"Tohle je tlakoměr. Ukazuje celkový tlak v bombě a tohle je množství vzduchu, co jde do náustku."

"Aha. A tohle?"

"Špunty do uší. Ne každý je používá."

"Jo. – Pane Beran, půjčíte mi tohle všechno do pondělka? I s neoprénem?"

"Ale jistě, a ne draho. – Poslyšte, když máte tak málo zkušeností s vodou... kde se vůbec chcete potápět?"

"To vám bohužel nemůžu říct."

"Proč ne?"

"Musím něco vylovit."

"To chápu, ale... jak hluboko půjdete?"

"Nevím, ta voda má prý čtyřicet metrů."

"Zbláznila jste se?! Nemáte šanci! Najměte si někoho!"

"To nejde, musím sama."

"Utopíte se!"

"Toho se taky bojím."

"Vylovím vám to a zaplatíte mi jen benzín. Mám dlouholetou praxi, byl jsem všude, i pod ledem v Grónském moři."

"Jste hodný, pane Beran, jenže to nejde. Plním poslání, pochopte, musím sama."

Krouťí nade mnou hlavou, jako že jsem parádní cvok. "Tak si vemte neoprén a začneme."

"Dobře, zajdu se převlíct do auta. Můžu si nechat spodní prádlo?"

"Pod neoprén?!" zděsí se můj instruktor.

"To nic, jen jsem se tak ptala..." zahuhlám nešťastně. Nervy v kýblu, a to jsem ještě na břehu!

Jak ploská noha kráčí v potápěčských ploutvích a neoprénu od pajera k Vltavě; můj osud je zpečetěn. Už slyším vyřvávat prodejce: *Bléésk! – Bléééééééésk! – Véeé-černí Praa'aaaaaa! Úúúúútopila se ve Džbáánuuuu!!! Teda ...vééé Vltavěěěě!*

Buch! Buch! Buch! Tolik mé srdce.

Pan Beran na mě hledí s obavami. "Vy máte strach, že?"

"Hn. Strašný."

"Nechcete to radši nechat plavat?"

"Plavat?" zasměju se. "To nejde..."

"Jak myslíte. Když tak pro vás skočím, nebuďte tam dýl jak tři minuty. A pamatujte: když jdete z větší hloubky, musíte stoupat k hladině pomaleji než vaše vzduchové bubliny." Klekne si na břehu a ponoří do Vltavy teploměr.

"Aha. Jo. – Kolik stupňů?"

"Dvanáct. To znamená, že u dna ještě o něco míň."

"Bůh se mnou... taková ledárna!"

"Poslyšte, slečno... Deny... neurazte se... umíte doufám plavat?"

"Ale jo, snad jo, snad jsem to ještě nezapomněla... Víte... jsem džudistka, dobrá, obvykle se nebojím ani čerta, ale Vltavy? Pří-šer-ně..."

S vykulenýma očima mi podává větší pogumované hodinky. "Tohle si dejte na zápěstí, je to hloubkoměr. A lucernu k pasu. – Vlez bych tam s vámi, ale nevezal jsem druhý neoprén. – Buďte prosím opatrná."

"Pokusím se." Doploskám s ploutvemi na zabahněné šutry. Vltava tu smrdí jak doga.

Beru si potápěčské brýle.

"Nejdřív plivněte zevnitř na sklo a propláchněte je, jinak se vám opotí."

Chci to udělat, ale jde to blbě, mám vyschlo v ústech.

Čvachtám vpřed.

"Plavte šikmo vpravo!" slyším za sebou. "Ať vás neveme proud!"

Ss! Dobrá rada nad zlato...! Co by asi při pohledu na mě řekl starý mořský vlk Quint, kapitán lodi Orca? Určitě by mi s cynickým úsměvem zazpíval svou oblíbenou na znamení toho, že se už sotva kdy z vody vrátím:

*Farewell an' ado to you fair Spanish ladies
farewell an' ado you ladies of Spain
for we've received orders for to sail back to Boston
and so nevermore shall we see you again...*

Po pás, po prsa... pod vodou! Mám tak strašlivý strach, že vůbec nevnímám nízkou teplotu té špíny. Všude je ticho, slyším jen klokotavý zvuk bublin. Gluglugluglu... gluglugluglu... to samé, pořád dokola. Cítím, jak překonávám slabý říční proud. Dávám ruku k reflektoru u pasu, abych mrkla na hloubkoměr. Kurva, už dva metry!

Co jestli opravdu existují vodníci? Co když mě chytanou za nohu?! Třeba pan Vodička, jako v tom filmu... *Jak utopit Deny Milerovou?* Dost snadno. Určitě snáz než doktora Mráčka.

Úplně trop strachy plavu vpravo dolů. Nebo si aspoň myslím, že jde o příslušný směr, orientace je v tomhle podivném, mlžném světě složitá. Myslím, že mi co nevidět rupnou bubínky, ty špunty do uší jsem si měla vzít.

Modlím se a mrskám ploutvemi. Níž a níž. Pojednou narážím rukou na bahno. Bože, jsem na dně! Pět metrů dvacet! To je ale hloubka, paní nadlesní!

Do ruky mi padne nějaká věc, kus železné obruče. Zalomcuju s tím krámem a už plavu vzhůru. Rychle ven, ven, a rychle pryč! Ale dokázala jsem to! Byla jsem na dně!

Vyplavu o pár desítek metrů níž po proudu. Můj učitel stojí po kolena ve vodě a vyhlíží mě. Už pro mě asi chtěl skočit. "Tady! – Tady! – Sem! – Sem plavte! – Není vám nic? – Zvládnete to?" křičí a mává rukama.

Dolopotím se coby zednická tříška ke břehu. "Húúúhhh...! Já...! Fujtajxl, pane Beran...! Pět metrů dvacet...!" Hodím před něj zablácenou rezavou skruž. "Tohle bylo na dně... Húúúúh...!"

Plácá mě po neoprénu jak Horymír věrného Šemíka. "Dobrý, slečno! Moc dobrý! Skvělý! Výborný! Běžte se rychle převlíct! Ať nenastydnete!"

*****

Neděle; naše fem čtyřka jede terénním land cruiserem, patřícím Gin, na Šumavu. Ve vzdálenosti sto metrů za námi se drží fáro její bavorské ochranky, složené ze tří kožených, emocí prostých

chasníků.

Vůz řídím momentálně já, Gin sedí vedle mě, za námi Jana s maminkou paní Irenou. Mladší z obou žen mě občas pošťuchuje a já ji za to setrvale oslovuju *Miss Praho*.

Vyrazily jsme z domova ještě za tmy v naději, že u Černého jezera nebude moc turistů.

Po čase si s Gin vyměníme sedačky, já teď sedím teď na místě spolujezdce. Jana ukazuje paní Ireně mé světlé vlasy.

"Koukni, mami, jak se Denymu třepí konečky."

Musím se smát, jak paní Irena bere svou dceru za zápěstí a dává její ruku pryč od mé hlavy. "Proč říkáš *Denymu*, když je to žena!"

"Z legrace, mami."

"Tak to neříkej."

Otáčím se dozadu. "Jen mi tak říkej a můžeš mě i vískat, Miss Praho, budu ráda."

"Vidíš, mami? Denymu to nevadí."

"Ale mně jo! Tak to prosím neříkej!" Je nazlobená, a tak zaútočí: "Kde vlastně pracujete, Deny?"

"Mami! Říkala jsem ti, že dělá u map!"

"To je pravda," dodávám.

"Ale navštívit bychom vás tam nemohly, že?" pokračuje v útocích paní Irena.

"Myslím, že by to nebyl dobrý nápad."

"Tušila jsem, to. *V mapách*, říkáte...!" Teď, když mi to nandala, může významně mlčet.

Sáhnou do kapsy a strčím jí ministerský průkaz pod nos. "Stačí?"

"Zřejmě bude muset, že?"

Neodpovím. Nejde totiž o mou práci, nýbrž o důvěrnější kontakt s Janou. Kdyby paní Irena tušila, že jsme spolu spaly...!

"A ti chlapi, co jedou za námi?"

"Ty patříš mé partačce, paní Ireno. Je to její ochranka."

"Jsou zaplacení ještě na týden, tak jsem je vzala, proč je nevyužít, můžou se hodit," ozve se od volantu Gin.

Velhartice, Čachrov, Javorná, Železná Ruda. Odtud zamíříme na Špičák a kolem hotelu Rixi k Černému jezeru.

Předpoklad, že tu o víkendu kolem deváté ráno nebudou turisti, se nepotvrdil, takže volám do VIÚ Milošovi, že se výlov odkládá. Gin pak mobilem informuje svůj leather corps a všichni se svorně v konvoji vracíme do Rixiho s tím, že k jezeru vyrazíme další ráno, tedy v pondělí. Největší radost má pochopitelně Jana, antož se uleje ze školy. Paní Irena sice trochu mumlá, že musí vybrat den dovolené, ale nakonec se rozhodne nedělat potíže.

V hotelu drží svou dceru zkrátka, lépe řečeno nehne se od ní, a tím mi prakticky nedá šanci, abych se s ní setkala o samotě. Řeším to tak, že jdu s Gin a koženáky do baru a poté na partičku kulečnicku.

*****

Pondělí: stojíme na hrázi Černého jezera a prohlížíme si mlžný opar – *the mist of morning* – nad jeho hladinou. Zvláštní přírodní scenérie; tohle jezero je ze všech stran sevřeno strmými zalesněnými svahy, mimo jiné i Jezerní Horou. Je velmi hluboké a oba fakty způsobují zdání černé barvy, přestože *šelfové* mělčiny svědčí o tom, že voda je zde průzračně čistá. Černé jezero, ležící nedaleko Čertova, je větší a z výšky má tvar promáčklého trojúhelníku se zaoblenými rohy.

Vzpomínám na jednu místní pověst, která praví, že se tu o půlnoci při svitu Měsíce na vodní hladině zrcadlí coby *ghost riders in the water* kolona vozů, patřící nějakému válečnému Wehrmachtu.

Podají se nám s autem dobalancovat od hráze skoro až na příslušné místo, do zadního rohu černého vodního trojúhelníku. Auto strážců zůstalo někde skryto, Gin chce mít zřejmě po ruce pátou kolonu, čistě kdyby něco. Dávám jí za pravdu, v téhle pustině, pár metrů od čáry... kdo ví, co se může stát.

Paní Irena s Janou usedají na deku na zem do míst, kam svítí pichlavé říjnové sluníčko, já vytahuju potápěčské propriety ze zadní části vozu a nemůžu si nepovšimnout, co za kanóny to Gin v zavazadlovém prostoru má; stará bojovnice se nezapře.

"Bezva flinty," povídám jí.

"To se vsad'," ukazuje Gin. "I když jsou postarší, jako tahle tépégé."

"Jojo, není nad taktické precizní gvéry." Kouknu na pušku a divím se. "Celá hlaveň jeden velký tlumič, hm, zajímavý..."

Gin obejde auto, sundá bundu a pod její vestou spatřím zalesknout se škorpiónka.

"Kde máš svůj pévécé glock?" divím se.

"V palubce."

"Není to nepohodlné pořad tahat pistoli?" šklíbí se paní Irena.

"Jsem zvyklá. A tohle není pistole, nýbrž automat," odsekne Gin.

"Na pistolové sedmpětašedesátky," doplním zasvěceně. "A, paní Ireno: lepší je tisíckrát mít a nepotřebovat, než jednou potřebovat a nemít." Tolik stará střelecká pravda.

"Ta voda bude pěkně studená," ukáže na jezerní hladinu Jana.

"Půjdeš se vykoupat se mnou, Miss Praho?"

"Rači né."

Paní Irena vstane. "Neříkejte mé dceři *Miss Praho*, Deny, nepřejí si, abyste jí lichotila!"

"Tak promiňte, paní Ireno. A vám můžu lichotit?"

"Ne. A nechte toho, nebo se budu zlobit."

"Pardon." Stahuju ze sebe pistolové pouzdro.

Paní Irena opět usedá, kroutíc hlavou. "Vy to taky nosíte?"

"No jistě. Pravděpodobně z jezera vylovíme důležité dokumenty, kdoví, co na nich je, a kdoví, kdo se o ně může zajímat."

"To nemyslíte vážně?!" zeptá se s hrůzou v hlase.

"Ale myslím. Co jste čekala, že budeme lovit perlorodky?"

Jana vyprskne.

Ťuk! – Plesk!

Podívám se a Gin. "Slyšelas to?"

"Jo." Je příkrčená a oči jí svítí. Cítí ve vzduchu boj.

Ťuk! – Plesk!

"Koukej!" ukážu na oprýsknutou karoserii jejího land cruisera.

Ťuk! – Plesk!

Při *plesk* něco padá na zem. Shýbnu se. Diabolka. Poněkud zdeformovaná.

"Gin?" řeknu potichu. "Ňákej bastard po nás střílí vzduchovkou."

Přesuneme se za vůz.

"Dámy, zůstaňte sedět, kde jste, a dělejte jako by nic," instruuju paní Irenu s Janou. "Já si pro něho dojdu."

Úplně pomalu přejdu na kraj lesa, který mě za chvíli pohltí. Střelec musí být nedaleko, na vedlejším břehu. Pokusím se mu dostat do zad.

Lezu po čtyřech ve svahu, v padesátimetrové vzdálenosti od břehu.

Už ho vidím; vypadá jak myslivec, ale jen podle zelených kalhot, bundu má modrou. Připlížit se za něj není problém, je velmi zaujatý sledováním osádky našeho auta. Hm... pěkný triedr. Vzduchovku nechal opřenou o strom.

Aby si stačil prohlédnout mou pistoli, píchnu ho s ní do tváře. "Hneš se, a je po tobě!" povídám tiše.

"Zahod' kukr a ruce za hlavu. Po-ma-lu!" Volnou rukou беру vzduchovku. "Jdeme!"

Dovedu chlapa k našemu autu. "Na kolena a lehnout!"

Nechce se mu.

Gin mu vrazí hlaveň škorpióna do pupku. "Neslyšels?!"

Když si konečně klekne, do lehu na bříse mu už pomůžeme. "Ruce za záda!" Gin mu masíruje škorpiónem nos. "Pročs po nás střílel?"

"Jsem hajný!"

"Hajný?!" hulákám na okolní lesy. "A to střílíš schválně po lidech?! Copak nestačí ti, které trefíte omylem?"

Jana se hlasitě rozesměje, přestože jsem si tenhle výrok odněkud vypůjčila, sama nevím odkud, snad z Karáska 4.

Gin vypálí krátkou dávku nad hlavu. Hajný se doslova rozklepe.

"Nestřílejte...! Nechtěl jsem vás zasáhnout, jen vystrašit, abyste odjely!"

"Tak proč sem jednoduše nepřišel?!"

"Jo, to určitě. Jako tuhle. Byla tu parta rybářů, řek jsem jim pár slov a oni mě hodili do vody. – Víte vy vůbec, že jste na území státní rezervace?" Skoro to nezní jako výčitka.

Sáhnu do kapsy pro ministerské lejtstro. "Máme výjimku."

"Hh... To jsem netušil... Pustíte mě už...?"

"Zničil jste mi auto, pane, a jestli se tu ještě objevíte s tou špuntovkou, skončíte na dně jezera," vyhrožuje pobledlému hajnému Gin.

Pouštíme ho. Křečovitě se usměje, abychom si to náhodou nerozmyslely, a pádí pryč.

"S tím budou potíže," tipuju a беру mobil. "Miloši? Jsme na místě. Právě nás tu odstřeloval místní hajný. Trochu jsme ho vzaly pod krkem. Co? Ne, zatím dobrý, kdyby něco, ozvu se ti." Obracím se na svou parťáčku. "Když bude potřeba, přiletí."

"Mně se tu nelíbí, nemohly bychom s Janou odejít?" Hlas se paní Ireně trochu třese.

"Mami! Zůstaneme! Je to legrace!" přemlouvá ji Jana.

"Se zbraněmi není nikdy legrace, netušila jsem, že –"

Přece jen nakonec obě zůstanou.

Chvilí ještě diskutujem, pak prozkoumáme břeh a podle Hornychova filmu odhadujeme, kde se nachází dotyčné místo.

Pokračuju s přípravami k potápění, ale asi ne dost rychle, svačinku jsme si měly odpustit, neb v dáli, na hrázi Černého jezera začal podezřelý frkot.

Gin bere z auta puškohled. "Fízlové," zkonstatuje chmurně a Jana opět propuká v hurónský smích; evidentně se s námi dobře baví.

"A víte, kdo je přived? Náš pan hajný se vzduchovkou. Dokonce ji ještě má."

Jana vstane, aby se podívala. "Páni! To je jak ve filmu! A ti všichni jdou teď na nás! Mami, to bude bugr!"

Paní Irena se tváří nešťastně. A ještě víc, když si všimne, jak Gin montuje odstřelovačku.

"Co chcete... s tou... věcí... probůh dělat?"

"Bránit se, když nebude zbytí. Co jiného?" Sahá pro mobil a instruuje svou ochranku.

Otáčím se na Gin. "Pěkněj průšvih, co říkáš? Jestli nám vezmou Hornychův film, už ho taky nikdy nemusíme vidět."

Zarputile přikývne. "Nesmí nám ho vzít." Natáhne závěr pušky. Mrkne do dioptru. "Speciálové, mají kukly."

"Panebože...!" vzdychne paní Irena. "Neměly bychom se vzdát?"

Beru mobil a mačkám jedničku. "Miloši! Vem vrtulníky a přileť! A ňáký vojáky!" křičím. "Ten kretén hajný na nás zavolał zásahovku! Jo, ukázala jsem mu povolení, nebral ho vpotaz. Musíš sem přijet, jestli nám vezmou ten film –! Co? Co já vim, co maj v plánu, zatím se rojej."

Vyčuhujeme zpoza land cruisera a čekáme. Po pěti minutách se ozve hlas z tlampače.

"Mluví k vám kapitán Vystyd, náčelník speciální jednotky ministerstva vnitra! Okamžitě složte zbraně a přejděte po jednom k nám!"

Už je to tady! Varování v šarlatové!

"Kolik jich asi je?" zeptá se mě Jana.

Otáčím se na ni a záměrně zoufale říkám:

"*Budě jich něurekom tých vojakou, Espedito. A něodchádzajú. Prečo něodidú? Ja sa velmi bojím, syn muoj.*"

Miss Praha se po mém filmovém citátu svíjí smíchy jako had. I Gin se usmívá. Vrtí hlavou. "Ty toho nikdy nenecháš, vid'?"

Paní Irena se krčí za land cruiserem a ani nehlesá.

"Mluví k vám kapitán Vystyd!!" ozve se znovu "Okamžitě se vzdejte!!" Sledujeme ho puškohledy a vidíme, jak po spatření oranžového kolečka laserového zaměřovače na jeho tlampači, praští s touto pomůckou o zem, aby se on i celá jeho jednotka bleskurychle ukryli v lese.

"To byl někdo z tvých, Gin."

"Jo. Budou nad námi. To je jediný důvod, proč nás policajti ještě neobklíčili, zřejmě o mé ochrance vědí. Asi ji zahlédli termovizí a nechtějí riskovat."

"Tohle špatně skončí," zaskuhrá paní Irena, dokonale přilepená k zemi.

Vyměníme si s Gin napjatý pohled.

"Půjč mi ten ministerský papír!" řekne náhle rozhodným hlasem Jana.

"Neblázni!"

"Dělej! Někdo musí mít rozum, než si vy bojovníci navzájem ublížíte!"

Má pravdu! Podám jí Milošův papír. "Co chceš udělat?"

"Uvidíš. Vyjednávat. Mobil! Zavolej svého šéfa a ať počká na drátě!"

Poslechnu ji, sama nevím proč.

Miss Praha si svlékne bundu, pak i bílý rolák. Ten zvedne oběma rukama nad hlavu a vydá se směrem k policejní jednotce.

"Jano!! Zpátky!!" křičí za ní paní Irena.

Neposlechnu. Za chvíli už hovoří s několika černoooděnci. Po dalších pěti minutách zamíří zpět k nám.

"Dohodli se s tvým šéfem."

"Fakt?"

"Jo. Vystyd navrhuje příměří."

"Bezva, přijímáme."

Jana znovu zvedá svetr a mává jím. Následně vojáci ze zásahovky usedají na hrázi na zem. Gin balí pušku a odvolává z okolních strání svou ochranku složenou ze tří dobře vyzbrojených bavorských pleskačů do stehů.

"Děkujem, Jani, vyřešilas to za nás nad jiné rozumně."

"Co sis od toho slíbovala?" vyčítá mi Miss Praha vzápětí.

"Nemůžeš přece střílet na poldy?!"

"Janičko, to vím, jenže jsem se bála o Hornychův film! Mám ho u sebe! Je na něm plán antigravitačního motoru, který je určen Mr. Adomianovi. Co kdyby mi ho ti poldové vzali? Ztratí se a –"

"Blbost," říká Jana. Asi má pravdu, asi jsme to s Gin v bojovém duchu opravdu přepískly. Já osobně jsem se možná nezdravě předváděla. Před svou přítelkyní, její maminkou a koneckonců i před Gin.

Během půlhodiny se část poldů ze zásahovky přesune k nám. My jim nabídneme občerstvení a pak i bechera. Toho získává jako první kapitán Vystyd, pak lahvinka až do svého vyprázdnění koluje. Náhle jsme všichni kámoši, původní napjatá situace, jako by ani nebyla. Kolektivně všechno svedeme na myslivce, co po nás předtím střílel. Muž mávající vzduchovkou zřejmě zavčas zavěťřil nebezpečí a od Černého jezera po anglicku zmizel.

Diskutujeme s poldama, prohlížíme si navzájem zbraně, popíjíme a smějeme se. Škoda, že tu nehraje dechovka, možná bychom si i zatančili.

Asi za hodinu se ozve shůry lomoz, nad jezerem zakrouží několik helikoptér, z nichž na hráz slaní výsadková jednotka. Můj šéf Miloš, jeho šéf generál Tilman, a všudypřítomné veličenstvo Mr. Adomian, přijedou v okamžiku vozem vojenské inspekce. Asi se jim po laně nechtělo, a objednali si proto od místní posádky vůz na místo, kde se dá pohodlně přistát.

Po kratším rozhovoru se Vystydova zásahovka za velkého halasu odporoučí. Miloš pak navrhne,

abych prozkoumání jezerního dna přenechala výsadku sedmi vojenských profíků. Nelíbí se mi to a protestuju. Když žabím mužům vysvětlím, že jsem prošla potápěčským kurzem teprve včera, mají ze mě neskonale legraci. Hádám se s Milošem a pak i s Tilmanem do krve, aby mě nakonec oba kolektivně ukecali.

"Okay," kývnu, ale stejně nic nenajdete."

Předávám jim políčko Hornychova filmu a se dohadují, co asi znamená velká dvanáctka, která na něm je. Ptají se i mě.

"Nevím," odpovídám, i když jistou teorii samozřejmě mám. Tu jim pocho-pocho vykládat nebudu, chtěli se potápět, tak ať si chlapci poradí.

Mezitím, co žabí muži prohledávají dno Černého jezera, předávám Mr. Adomianovi film s plánem Hornychova vynálezu. Jistěže nezapomenu zdůraznit své zásluhy a též velký podíl Gin na vyřešení celé věci. Vosková tvář mistra Adomiana je napjatá, ukrývá film v kapse svrchníku, slibuje mně i Gin nejen peníze, ale i další práci. Je při tom nezvykle nervózní, a jakoby myslel na něco jiného, jako by se spíš než o Hornychův antigravitační motor zajímal o výlov jezera. Zvláštní, dnes je jeho voskový klid ten tam...

Potápěči se objevují jeden po druhém na hladině, ale pořád nic nenacházejí. Tři hodiny uplynuly. Miloš po mně začíná pokukovat, ovšem, já jen krčím rameny. Nepustili mě do vody, tak ať si trhnou. Kašlu na věc, najdou nenajdou, a věnuju se Janě. Snažím se mluvit i jednat s ní tak, aby její matka naše přátelství akceptovala. Tohle nebude lehké, dobře znám náтуру katolických heter, i moje vlastní máma byla a je taková. Nikdy nedokázala můj vztah k ženám přijmout a nikdy ho ani nepochopila, přestože se o to s mojí pomocí pokoušela.

Kupodivu ke mně přichází Mr. Adomian. Zdá se být stále napjatější.

Pohlédnu na něho. Uf, uf, co má na srdci *Vosková tvář*? "Ano?"

"Slečno... Milerová..."

"Prosím."

"Chci vás požádat... pokud potápěči nic nevyloví... budete tak laskava a podíváte se na dno sama? Kvůli mně? Slibuji vám –"

"Žádný strach, pokud to chlapi vzdají, půjdu do jezera já, počítám s tím, mám určitý plán. Nechci odtud odjet s prázdnou."

"Ano, ano, děkuji vám, jsem přesvědčen, vzhledem k vašim předešlým úspěchům... Velmi mi na tom záleží."

"Všimla jsem si."

"Ještě jednou vám děkuji." On se mi uklonil! Zlehka, ale přece!

"Ten pán je cizinec, že? Kdo je to?" ptá se mě paní Irena, když se tajemný emisar vzdálí.

"Strýček Sam osobně. Někdo stejně důležitý jako státní sekretář."

"Neříkejte?"

"Jo, věřte mi, nežertuju. "

Od tohoto okamžiku na mě paní Irena dívá o něco přátelštěji. Zřejmě vůbec netušila, k jak důležité věci se díky mně připlete. Ostatně, míru důležitosti celého výlovu jsem podcenila i já. Mr. Adomian tu vartuje, celý neklidný, takže se hraje opravdu vysoko.

Další hodina čekání. Potápěči to nakonec vzdávají. Usedají na břeh a funí. Paní Irena, zabalená do deky, je obchází s kelímky čaje.

Dívám se na partu vojenských potápěčů se škodolibým úsměvem. "Takže na to půjdu, kluci, já."

Šklebí se, prskají a mávají rukou. Vypadají pěkně vyplivnutě.

Ploutve, na záda bombu, zátěž k pasu, pim, pim, a významně i zlomyslně si na břehu Černého jezera zaparafrázuju: "*Eckstein, Eckstein, es muss gut versteckt sein.*"

Potápěči se jen kysele šklíbí.

Stlačeným vzduchem nafouknu nevelký gumový člun, co mám od pana Berana, a vezmu předem

odměřené lano a též cívku se slabou nylonovou strunou.

Vojáci z potápěčské jednotky na mě koukají jak na debila, asi si dle nich nepočínám dost profesionálně.

Nasednu do člunu a odvesluju od břehu. Přivážu odměřené lano ke člunu, náustek, a velmi opatrně se potopím. Jezerní voda je studená doslova pekelně, vdychu hlasitě řvu, fakt bych radši překládala sanskr, Vltava jsou proti tomuhle termální lázně. Zdá se mi, že si z výletu odnesu pěkný zápal plic. No co... aspoň budu mít čas na psaní.

Potopím se na dno, hloubka zhruba tři metry, a po jeho nakloněné rovině plavu až do doby, kdy je dvanáctimetrové lano napnuté. V hlavě pociťuju nesnesitelný tlak, doufám, že mi nevybuchne.

Pomaleji než mé bubliny se vynořím, kachny co plavou na hladině to vyděsí.

Odvinu z cívky nylonovou strunu a ukotvím s ní člun ke břehu.

"Zima jak svině," řeknu drsně potápěčům a oni jen zhnuseně přikyvují.

Plavu zpět ke člunu, znovu na dno, a hledám. Kdo hledá, najde. Prý.

Za patnáct minut jsem tak promrzlá, že se vůbec nemůžu hýbat. Musím ven.

"Pořád nic?" ptá se mě neklidná vosková tvář.

"Nezabalíme to?" navrhuje k jeho nevoli major Šíma.

Vrtím hlavou a беру od Jany kelímeček s čajem.

"Deny se nevzdává," říká vážně Gin. "Vid'?"

"To je dobře," připojuje s ulehčením Mr. Adomian.

Ách jo! Zase do vody... je sice průzračná, ale tak zoufale ledová... – Za chvíli jsem dvanáct metrů pod hladinou, slídím po dně, které vlastně ještě dno není, neb padá ve třicetistupňovém úhlu kamsi do hlubin, a přemísťuju nevelké kameny. Naštěstí se tu nevyskytuje bahno, takže bez potíží hledám mezi kamením něco, přičemž vůbec nevím co.

Jeden ze šutrů se ne a ne pohnout. Posvítím na něj, drží pevně, a z jeho povrchu se cosi odlupuje. Prohlídnu to. Asfalt! A ten nehybný roh nebude patřit šutru, nýbrž bedně! – Mám to!

Na hladinu stěží pomaleji než mé bubliny.

Beru z auta polní lopatku, voda ze mě crčí. "Chlapi, byla by kočka?"

Jeden z potápěčů ukáže na Janu.

"Ta ne," povídám. "S tou spím. Myslím kočku jako na autozahrádku, abych mohla upevnit bednu."

"Vy jste něco našla?!" vystartují všichni, včetně paní Ireny, která naštěstí považuje můj předešlý výrok za žert.

"Seví, že jo. Bylo to jen dvanáct metrů pod hladinou, proto ta dvanáctka na filmu." Jednoduchý jak facka, že?

"Vezmem člun s pontonem a vytáhneme to," křičí jeden z potápěčů, zřejmě velitel, a vzápětí odbíhá spolu se dvěma dalšími k místu výsadku, na jezerní hráz. "Honzo! Jardo! Půjdete pod vodu s ní!" haleká přes rameno. "Pyrotechnik! Připrav si nádobí!"

Tři bedny izolované proti vodě silnou vrstvou téru. Jako první nad nimi čaruje pyrotechnik. Trvá to dost dlouho, pak konečně může asfaltová vrstva pryč. Pod ní se objevuje dokonale pogumovaný povrch. Jak dalece mohl být za šedesát let vodou porušen, se nedá zprvu říct.

Dřevo; podle všeho ztrouchnivělé, a pod ním další vrstva podivně hladké gummy. Nejen to, nacházíme i dráty a dynamitové patrony; v rukou se rozpadají na vlhkou pastu; ne, tohle už nevybuchne.

"Tohle nevypadá na zbytky kampaně ze šedesátých let, generále," říká Tilmanovi velitel potápěčů.

"Taky si myslím," kýve hlavou šéf VIÚ.

"Tehdy to byly prázdné papíry a snad nějaké zbytečnosti z ruských zdrojů," dodávám. "Naházeli to do jezera a pak s velkou pompou vylovili jako údajný archiv SS. Mělo to vyprovokovat druhou stranu k protiakci."

"Ano, správně. Odkud to máte?"

"Že šlo o dezinfo? Z knih. Tehdy se předpokládalo, že všechny archivy skončily po válce v Toplitzkém jezeře, které je mnohem hlubší než Černé. – Našli jste tam něco?" otáčím se na Mr.

Adomiana.

Chvilí mlčí, pak mě bere stranou. "Našli."

"Zajímavé. Slyšela jsem, že se tam nic nenašlo."

Adomian vrtí hlavou. "Nacisté některé dokumenty prostě zachovat museli. Pro případ nečekaného obratu v průběhu války."

"Takže nejen staré známé *ARLZ*, ale také *V*, jako dejme tomu *Verschleierung*."

"Ano, přesně tak. – Odkud znáte směrnici *ARLZ*?"

Pokrčím rameny. "Už ani nevím. Ale všimla jsem si, jak jste dnes nervózní, na Hornychův film s jeho vynálezem jste zatím ani nemrkl. A taky se tu neukázal jediný turista, Mr. Adomian. Nevíte o tom něco?"

"Jste velmi všímavá a velmi přímá, slečno Milerová. Ano, celá oblast byla policejně uzavřena."

"Takže jsme vylovili něco cenného?"

"Dost možná, to se teprve uvidí. Ovšem, pokud by šlo o materiály *Sonnenschein Division*, jak se dá doufat, stál by takový úlovek opravdu zato."

"*Sonnenschein Division*? To mi tedy vůbec nic neříká."

"Není divu. Tahle velmi utajovaná jednotka měla za symbol nikoliv lebku, nýbrž Odinovu runu, obklopenou Teiwaz runami. Díky tomu celý útvar připomínal v hrubých obrysech svítící sluneční kotouč."

"Aha, proto *Sluneční svit*... Othala a kolem dokola týrovské šipky."

Adomian je velmi překvapený. "No ne...! I tohle znáte?!"

"Jen trochu, není to má parketa. K těmhle symbolům jsem se dostala jen díky Hornychovi. Mimochodem, chápu citlivost některých problémů, ovšem nejsem názoru, že zmizí ze světa jen proto, že se o nich nebude vůbec, či skoro vůbec psát."

Vosková tvář se zachmuří. "Ano. Rozumím vám. Asi máte pravdu." Pomalu se vracíme k potápěčům. "Víte, Miss Milerová, měl jsem vás za velmi šikovnou, schopnou, ale poněkud... jak to říct... méně komplikovanou ženu. Spletl jsem se. – Rád bych svou chybu napravil. Zvu vás na večeri."

"Pane Adomiane, měl byste něco vědět:"

"Váš vztah k ženám?"

Usměju se. "Nejste vy jasnovidce?"

"Vůbec ne, jen mám o vás základní informace."

"Strýček Sam se o mě zajímá? No tím líp."

"Na ministerstvu zahraničí bude zanedlouho malá schůzka za přítomnosti velvyslanců z různých zemí. Některým z důležitých osobností bych vás mohl představit. Vy hovoříte německy a anglicky, že? Získala byste nové kontakty... nové pracovní podněty..."

"Teď jste mě naladil, Mr. Adomian. Pokud mě pozvete, ráda přijdu."

"To mě moc těší."

"Mr. Adomiane, ještě jeden dotaz; proč je divize *Sonnenschein* tak důležitá?"

"Na tuhle otázku jsem čekal. *Sonnenschein* byla futurologická, tedy z větší části nebojová jednotka. Měla vypracovat speciální taktiku a plány na přežití ideologie *Černého řádu* v případě prohrané války."

"Předpokládáte, že by celá věc mohla být aktuální ještě dnes?"

"Možná ano, nevíme. Původně jsme se domnívali, že dokumenty divize *Sonnenschein* nalezneme dřív, že leží na dně Toplitzsee. Bohužel, nebyly tam." Mr. Adomian se neklidně kouše do voskových rtů.

"Pojďte se podívat!" volá na nás generál Tilman.

Chvátáme zpět na místo potápění.

Sledujeme manipulaci s první vylovenou bednou. Pod vrstvou gumy se nachází kovová vodotěsná krabice. Bodovou svářečkou jsou na ní vykresleny ty samé symboly, o níž jsme se před chvilkou bavili; totiž Odin a Týr.

Mr. Adomian se dotkne mé paže. Napětí z jeho voskové tváře mizí. "Jsem vám velmi zavázán."

Druhou rukou na mě významně ukáže. "Našli jsme to. Díky slečně Milerové." Usměje se. I Tilman se usmívá, Miloš taky. Potápěči souhlasně mručí. Jsem v rozpacích. Jani se ke mně má, strká mi do ruky kelímek s čajem. Pohladím ji přede všemi palcem po vlasech. "Děkuju, Miss Praho." Lehce zrůžoví. Paní Irena chce cosi namítnout, jenže při mých ovacích si netroufá.

*****

Vracíme se do Prahy, Gin za volantem, já vedle ní, Jani s paní Irenou za námi. Několikrát kýchnu. "Nenastydla ses, Deny?" stará se má přítelkyně. "Možná trochu, včera ve Vltavě, to byl děsný stres, Miss Praho." Sáhne mi na vlasy. "Ještě's neuschla." "Vemu je doma fěnem." "Nesahej na ni pořád," šeptá své dceři paní Irena. "Nech mě, mami! Deny má dnes velký den, tak jí ho nepokaž!" "Dobře, ale nemusíš se jí dotýkat." Jana přímo nadskočí. "Chci se jí dotýkat!" Otočím se, abych tu zelenočku pohladila rukou i romantickou písni, obojí já ráda:

*"Majn glik hob ich gevinen
ven ich hob dich gefinen
šajnst vi tojzend zinen
host majn harc baglikt."*

Paní Irena nás rve od sebe. "Přestaňte se prosím vás předvádět s tou vaší bavorskou hatmatilkou, když jsme v Česku, a nesahejte na moji dceru!" To platilo mně? Otočím se dozadu. "Teda, paní Ireno, nečekala bych, že si vy, středoškolská profesorka, budete takhle plést cizí řeči." "Hoho," přidá se tiše Gin. "Jazykový Babylón ještě skousnu," pokračuju, "ovšem zastydlý vlastenectví, pokud jím trpíte, s tím budu mít problém." Kouknu na Gin. "My, kosmopolitky, tohle nebereme." Nemyslím svou řeč zcela vážně, přesto na mě paní Irena vyjede. "Do mého vlastenectví je vám houby!" "Byla jste taková vlastenka i za totáče?" rýpnu si. Neodpoví. "Jestli tu má někdo problém, jsem to já, a ten problém mám s vámi." Jana mi znovu dá ruku na rameno a já si ji tam přitisknu. "Máme se s Deny rády," pípne má přítelka bezelstně. Paní Irena ze sebe vypraví podivný zvuk. Slyším, jak zalapá po dechu. "Jano! To jsou hloupé žerty a ještě hloupější řeči!" "Je to pravda, mámo! Miluju Deny a vyspala jsem se s ní!" Bum! Plesk! Schytá dvě facky jako hrom. "Přestaňte ji, sakra, mlátit!" vystartuju. "Budete se s tím muset smířit, vid', Miss Praho." Chvilí je ticho, pak začne na zadních sedačkách syčet had. "Ssss-ssss... Ssss-sss..." to jak paní Irena dýchá přes vyceněné zuby. "To není možný..." syká. "To není možný... VY...!" zavyje náhle paní Irena zoufalým sopránem. "VY...!! TY...!!! Jestli ses dotkla mé dcery... tak vás... TAK TĚ...!! Jeden úchylák mi ji zkazil už v devíti a teďka přišel další!!" Gin přibrzdí. "Nedramatizujte to, paní Ireno. Kvůli jednomu panenství se nezboří svět. Buďte ráda, že vaše dcera není těhotná s nějakým pubertálním studentem." "SSS...! SSSSS...!! ASSS-POŇ BY TO BYLO NOR-MÁL-NÍÍÍ!!!" Edita Gruberová neartikuluje při áriích hlasitěji. "Neplet'te se do toho! Co vy víte o výchově?! Vy, žena z gangsterských kruhů?!"

"No dovolte?! Zažila jsem mnohem víc, než vy kdy zažijete, drahá paní, a při tom všem jsem stihla vychovat dceru, dvě vnučky i pravnučku."

Syčící papiňák paní Ireny náhle vybuchne a já hned nato koupím parádní herdu do zad. "Zkazilas mi dceru, ty...!!! TY...!!!" Zalomcuje se mnou, začne mě škrtit mým vlastním svetrem, mlátí mě ze zadu do zad, do hlavy. Být mechanické piáno zahraju *Like a virgin*.

"HNUSNÁÁ, ZVRHLÁÁ!!! OSOBO!! HNUSNÁÁ!!! HNUS-NÁÁÁÁÁÁÁ...!!!" Paní Irena je ve svém mateřském šoku úplně šílená, hystericky ječí. "NECHUTNÁ ŽENSKÁ!!! NE-CHUT-NÁÁ!! JÁ TĚ SNAD –!!! – JÁ TĚ –!!!"

Jana se pokouší svou matku zpacifikovat, bohužel k tomu nemá dost sil, a tak inkasuje jednu facku za druhou. I já uhýbám statečně před ranami, a hlavně si chráním oči.

Gin zastaví. "Mohla byste být má vnučka, paní Ireno, a jako takové vám říkám: *přestaňte vyvádět!*" Není to nic platné.

Gin vystoupí, otevře zadní dveře, vytáhne rozlícenou ženu za vlasy z vozu a smýkne s ní do škarpy. "Už mám dost toho kraválu, ty pitomá slepice! Ven z mého auta!!!"

Znovu se rozjíždíme. Jana se otáčí za mámou.

"Nešlo to jinak. Za chvíli zastavím a počkáme na ni," říká Gin.

Třu si krk plný škrábanců. "Doufejme, že se mezitím uklidní."

Jana mě hladí po ramenou. "Síla, co? Promiň..." Podívám se na ni; je bledá jak stěna.

Ani já nemám lepší barvu. "To teda jo, bezva temperamentní outing."

Po minutě náš land cruiser opět staví. Paní Irena k nám dojde a beze slov si sedne na své původní místo. Nezuří, nic neříká, jen tiše pláče.

Cestou do Prahy přemýšlím, jak můj vztah s Janou dopadne. Nemyslím, že by ho dokázala zničit paní Irena, ta jistě ne, nakonec zatuhne a s celou věcí se jakž takž vyrovná, byť nesmíří. Daleko větší strach než z ní mám z Janiných spolužáků, z kluků. Hezká něžná dívka jako Jana od nich nikdy nebude mít pokoj. Budou ji neustále obléhat, přemlouvat... Vždycky existuje nějaká komplikace, ať už se jmenuje Petr či Pavel... Zda Jana obstojí? Nevím. Zbývá mi jen doufat.

*****

Konec října, život jde dál, s Janou se zatím scházím, i když nijak okázale, protože nechceme paní Irenu zbytečně provokovat.

Zprvu nám dělala potíže, vyhrožovala mi dokonce žalobou, což zřejmě nemyslela vážně, byl to totiž evidentní nesmysl, a až když jí Jana řekla, že se natrvalo přestěhuje ke mně, nechala paní Irena celou věc být.

*****

Listopad. Jana oslavila své dlouho očekávané plnoletiny, dokonce společně se mnou i se svojí maminkou. V tu samou dobu se mi, díky Mr. Adomianovi, dostalo velkého privilegia, totiž možnosti seznámit se s kopiemi dokumentů vylovených z Černého jezera. Musím říct, že jde o výsostně zajímavý materiál. – Co se stalo s Gin? Nic, je v pohodě, zdravá jak řípa. Momentálně pobývá na jihu Španělska, v Marabelle, na pobřeží, Costa del Sol. Za peníze od Mr. Adomiana tam staví vilu pro svoji rodinu. Dámy budou koukat, až se dozvědí, že jejich prababička pořád ještě žije. – Já? Usadit se v teplých krajích? To né, já se jen tak neusadím, netoužím po tom, žene mě to dál, do další práce. Jsem přesvědčena, že má parťáčka v Artemis Gin je na tom stejně, často si telefonujeme, pevně věřím, že se tu brzy znovu objeví. Mám na zdi její fotku. Když je mi nejhůř, dívám se na ni; na její tvář, na tvrdý pohled jejích očí... Čerpám z něj sílu. I energii... – V mobilu? Kdepak, tam patří všechny tapetky mé Janě. Cože? Nene, Janička na nich není topless! Tedy na většině z nich. A pokud někde je, stojím za ní a zakrývám jí prsa dlaněmi, aby to náhodou někoho nepohoršilo.

*****

Začátek nového roku, vše při starém, sedím v kanclu u svého přítele a šéfa mjr. Šimy, teď už nikoli coby pouhá externistka, nýbrž jako stálý zaměstnanec VIÚ. To jsou věci, což?

Můj šéf je dnes zamračený, asi se pohádal se ženou.

"Co se stalo, Miloši? Tváříš se jak na pohřbu."

"No jo, tak mě nějak rozvesel."

Zakřením se. "Znám jen ten fór s viagrou a ten jsem ti už říkala."

Kouká na mě soucitně. "Na ten se nedá zapomenout." Zvážní. "Heleď... něco pro tebe mám. Navrhli na to tebe. Samosebou, můžeš odmítnout, ale jen do doby, než budeš vědět, oč jde. Pak už ne."

"Co tím chceš říct?"

"Jen to, že se teď sebereme, vezmeme generála Tilmana a všichni se společně..."

"...odebereme do Pernambuca?"

"Přestaň blbnout, sůvo!" strašně se na mě zaksichtí. "Všichni pojedeme na zamini. Ovšem pozor! Jestli do toho nechceš jít, musíš to říct teď hned. Pak už to nepůjde."

"Ale jak mám –?"

"Prostě musíš. Nikdo tě k ničemu nenutí, jestli nechceš."

"Riziko?"

"No ovšem, co jinýho?!"

"Něco pro Mr. Adomiana?"

"Bez komentáře. Navrhli tě, protože máš nekonvenční přístup k práci, doslova takhle to řekli."

"Ale kdo?"

"Bez komentáře. – Takže se, Deny, rozhodni."

Jestli teď řekne své tradiční *ano nebo jo*, tak mu vyškrábu oči.

"Tak co? Jdeš do toho? Ano nebo jo?"

Jasně, že to řekl!

"Jóó! Jak jinak?! Kdyžs mi tak hezky vysvětlil, oč půjde!"

"Vysvětlí ti to jiní."

"Hm!"

Právě jsem kývla na práci, o které vůbec nic nevím. Jsem hloupá? Možná. Možná ne. Nejistota... třeba je právě ona tím, co mě k práci pro VIÚ poutá. Co mě přitahuje... Všudypřítomná nejistota...

"Heleď, já moc dobře vím, proč jsi takový chrlič, Deny," usmívá se mezi dveřmi Miloš. Jeho nálada je najednou super. By né, dyž sem mu kejvla!

Pořád se šklebím. "Že víš, proč jsem jedovatá? Tak mi to pověz, ať to vím taky."

"Protože nemáš chlapa." Miloš se na celé kolo rozchechtá.

"Vořechu!" rýpnu ho do žeber. "Ne, vážně, tuhle jsem byla s Mr. Adomianem na recepci a obul se tam do mě jeden navoněnej lakýra, prý *slečno, kvůli vám klidně opustím manželku*." A já mu pamětliva klasiků povídám: *tak jo, platí, a kde ji najdu?*"

Bere mě kolem ramen, opouštíme jeho kancelář a oba se smějeme ještě ve výtahu.

Sedíme mlčky ve služebním voze; já, můj šéf Miloš i ředitel VIÚ generál Tilman. Náš vůz míří nejkratší cestou na Pohořelec. Vzhůru do nejistoty...

/Alla breve/

1. Krycí jméno »Žlutý parník«

Zlatý sál Spolku přátel hudby ve Vídni je zcela zaplněný, sváteční atmosféra ve vzduchu, přední řady hlediště i lóže přecpány zahraničními prominenty, všude lze vidět květinovou výzdobu, v níž převládá bílá a lososová. Květiny se plazí dolů z balkónů, kde stojí osvětlovači a televizní technici s kamerami. Novoroční koncert Vídeňských filharmoniků právě začíná. Jsem k mému velkému údivu posazena na místě první houslistky, jen pár metrů od stupínku, na nějž před několika okamžiky vystoupil svátečně oděný světoznámý dirigent Rubbin Pechta. Z koncertního sálu doléhá na pódium lehký šum.

Při pohledu na stojan s notami mě polije studený pot; jako první je na pořadu *La Campanella*, jinak též rondo z koncertu číslo dvě H moll Nicola Paganiniho.

Bože, tohle že mám hrát??!! Já, Deny Milerová, houslová ubožačka, co ztěží zvládla pár sešitů *Ševčíka* a z etud se nedostala dál než k *Wolfhartovi*?! To musí být nešťastný omyl!! Má šance je jediná; musím odtud pryč!

Pokusím se nenápadně vstát, jenže Rubbin Pechta má oči všude a důrazným gestem taktovky mě vrací zpět na židli, jako že *ted' ještě ne, prosím, ted' ještě ne!*

Jéžíš, co mám ted' udělat?! Ladylí-ladylou, trpaslíci trávou jdou!! Koncert H moll poslouchám v podání Salvatora Accarda z cédé, je nádherný, místy jako celý Paganini přímo d'ábelský; housle cinkají s trianglem, smějí se, melodicky vržou, zpívají dvojitě flažolety i trylky, o skocích, smycích a brnkačkách nemluvě, vše samosebou ve zdrcující rychlosti. Pro hráčku mého typu, co na skřípky nikdy pořádně nezvládla ani vánoční koledy, naprostý konec...

Pohlédnu směrem k publiku a s hrůzou vidím, že v první řadě sedí má bývalá profesorka houslí slečna Porybná.

Ta tu ještě chyběla!

Usmívá se významně, asi je na svou někdejší žačku hrdá. Udělám směrem k ní zoufalé gesto, aby šla zahrát namísto mě, nebo tak něco, ona však nechápe. Kdyby chudák věděla, co ji za chvíli čeká...!

Na všechno je už pozdě. Roztřesu se strachy ještě víc.

Nový pohled do not mě ujistí, že jsem v... úplně mimo; dvě linky nad nebo pod osnovou a je se mnou konec, z první polohy na hmatníku jsem nikdy nevyšlela.

Bože, kam s prstem?! Že by na strunu A...?! Nene, blbost, na E... první tón je přece *fis*, druhý už nerozeznám, musím ho spočítat... je to *e*, a moc vysoko, určitě ho netrefím... Co je tohle?! Dvě malinké notečky? Mordent? Nebo nátryl...? Kdybych si tak vzpomněla!

Všechno se mi z nervozity motá do sebe: F, Bé, Es, As, Des, Ges, Ces, Fes... dvojitý křížek, dvojitá odrážka, celý takt, dvoupůlový... BrPrDaliDvěLiHubiTaČert... Proč mě zrovna ted' napadá zkratka Smetanových oper profesorky Kratochvílové...?! Předě mnou sedí Duškové, vedle mě Cipra... "pozdravuj maminku, Simonko..."

Mráz běhá po zádech, nohy se třesou, prsty brní. Koukám do not, papír je jimi dočista zasypaný. Pan Pechta mi dává znamení, abych povstala.

Ten trapas...!

Oči všech diváků se obracejí ke mně. Na další dirigentův pokyn kladu smyčec na strunu E; děj se vůle Páně...

Hnu razantně smyčcem a pokusím se po paměti zahrát pár úvodních taktů. Housle vydají falešný pazvuk, pak další, a ještě jeden.

Pechtovi ztuhnou rysy, jeho ruka s taktovkou zůstává viset ve vzduchu. Orchester, který je v úvodu

ronda sotva slyšet, zmlkne docela.

"Um Gottes Willen, was macht die blöde Kuh??!!" zhrozí se někdo z druhých houslí.

"Die muß verrückt geworden sein," znechuceně přitakává jeho kolega.

Rubbin Pechta přichází ke mně. Ve tváři je bledý jako smrt.

"Mein Gott, was war das??!! Wir sind in der Livesendung!"

Vždyť já vím...!

Odkládám housle do pouzdra na zemi a ukazuju roztřeseným prstem do not. Koptám v polorodné bavorštině:

"Des... kon i ned, Herr Pe-chta... des schoaffi ned! I bin do koa Muasikerin!"

Dirigent vypoulí oči a vztekem se celý nafoukne. Jeho hlas zahřímá výhružně sálem. "Sie...!!! Sie böse Weibsperson!! Packen Sie Ihr Instrument sofort wieder aus!!"

Zavrtím hlavou.

Rozzuřený Pechta mě začne bodat taktovkou hlava nehlava. "Spielen Sie doch!! Spie-len-Sieeee!!" křičí sípavě.

Ani náhodou!

Vstanu a prchám ze sálu. Cestou porážím několik stojanů s notami, dirigent běží za mnou. "So 'ne Schande!" zní z publika.

A odvysílá ji v přímém přenosu dvaapadesát kanálů! Asi se co nejdřív odstěhuju na ostrov Kergelén.

Utíkám po chodbě zdobené zlatem, obrazy a koberci. Za sebou slyším dusot a křik pana Pechty: "Schämnen Sie sich nicht??!!"

Doch, a strašně, pane dirigente, mé tváře studem přímo hoří!

Pechta mě stihá rychlým během. Zdá se být velmi vytrvalý. "Gehen Sie sofort auf Ihren Platz zurück, Sie böse Weibsperson!!" burácí za mnou.

"Unmoagli, Herr Pechta, des duari ned!"

Vybíhám ven z budovy a ocitám se v aréně pro býčí zápasy. Odevšad zní hrdý, tragický zvuk španělské trubky. Zvláštní aréna; kolem nejsou divácké galerie, nýbrž kruh tvořený davem Bavoráků v kožených kraťasech. Někteří zpívají v rytmu passodoble, pleskají se do stehen, jiní vyluzují zvuky pomocí kazoo.

V nose cítím horký prach. Slunce mi svítí do očí. Je podvečer; čas býčích zápasů; proti mně stojí dirigent Pechta oděný jako toreador. V ruce drží muletou, ve druhé namísto meče dlouhou taktovku.

Jde na mě hrůza. Tohle špatně skončí!

Rozhlédnu se kolem a mezi lidmi spatřím mého bavorského praděda. Johannes Müller mě nevidí, brnká na citeru, prozpěvuje si.

Obrovský dirigent Pechta, zvedá taktovku, mává muletou a dává se do pohybu.

Prchám před ním v kruhu a rychle mi dochází dech. Utéct nemám kam.

"Hansiiii! Urooopa! Häif mia! I bins!" křičím zoufale na svého praděda. "Häif mia do!!"

Pechta mě dohání a já cítím, jak se mi jeho ostrá taktovka zabodává do zad.

Jauuuuuuu!!! "Mai, des duad so WÄÄÄÄääh...!!!"

Španělská trubka zpívá vítěznou fanfáru. Padám s výkřikem k zemi a probouzím se.

Ó já! To byl ale sen, fujho, jsem z něj celá revmatická!

Před očima mi víří mračna zelených korálků, z nichž se skládá podoba dirigenta Pechty. Trvá ještě několik vteřin, než sen i hrůza odeznějí. Bolest v zádech však trvá.

Sáhnu pod sebe na polštář a vytahuju bezdrátová sluchátka. Tak tohle mě bolelo! Usnula jsem na sluchátkách, a ke všemu vybila baterky!

Korálky před očima ještě víří, teď zas červeně, ale už jen matným světlem.

Ach já, ten nešťastný novoroční koncert z Vídně, neměla jsem si ho včera na noc pouštět...

Když zaslechnu u postele tiché čapí klapání *khe!* - - *khe!* je mi jasné, že si má modrá-šedá britka Macík přišla pro obvyklé ranní poplácání. Je jako vždy nahrbená, a díky tomu ji občas říkám *hrbáci* nebo *kocoure jednohrbý*.

Chvilku si jí nevšímám, a ona začne přivřískávat, aby na sebe upozornila. Když ji pak pohladím, svalí se jak špalek na zem a ukáže zesponu břicho a krk.

Macík má letos patnáct let, mám ji od svých jedenácti, takže jsme už skoro sestry...

Měním v misce vodu a přisypávám kočičí sušenky. "Pojď se napapat, šedá tváří, no jenom pojď."

Chvilku otálí a když zjistí, že ze mě už žádné mazlení nevyrazí, jde se napít. Pak ulehne pod topení a za chvíli chrupe jak přístavní dělník.

Že bych si dala snídani? Tak jo.

Pouštím zprávy z ARD, usedám na koberec a vychutnávám earl gray s bergamotovou silicí a vánočkou.

Ve zprávách nic moc, jen sníh!, sníh... Aby ne, když je *leden, I'm in leden, and my heart beats so that I can hardly speak...* tralala...

Na rozdíl od mých přítelkyň mě dobrá nálada neopouští. I když mám za čtvrt roku odjet na podezřelou dovolenou do Států spolu s Gin Spal.

Má prastará kolegyně v bývalé pololegální ženské skupině Artemis je teď na zaslouženém odpočinku ve svém španělském sídle. Co nás obě za mořem čeká, nevím... Co po mně bude vlivný zákulisní diplomat Mr. Adomian chtít? Holt není nad nejistotu...

Hlavou mi probíhají neuspořádané myšlenky: Jak vše začalo...? Vojenský ústav pro informace, můj šéf major Miloš Šíma... jeho šéf generál Tilman... projekt Jan tleskač, nebo spíš Jan Hornych a první setkání s Gin Spal... vyložené dokumenty z Černého jezera začátek mého vztahu s Janou... konec mého vztahu s Janou... propůjčená hodnost kapitána... a teď čekání na cestu do UncleSamu...

Dopíjím čaj a hned jak přepnu digitál na ZDF, ke svému překvapení zjišťuju, že se dnes večer v Pešti koná koncert ruského dívčího dua Babu.

None, to je teda hit! Dvě nejoblíbenější popové lesby světa na dosah! Co se na ně zajet podívat? Hmhm, fajn nápad, beztak se mi nechce do práce, a beztak tam teď nemám do čeho píchnout... No jó, sakra, příprava, příprava! Na dalekou cestu! No jó! Vono se to nepo!

Beru mobil. "Arnika volá Platóna," zašveholím centrále. "Okamžik."

"Co chceš, sůvo?"

Hm! Můj kamarád a šéf nasazuje přátelský tón.

"Volno, Miloši."

"Prdlajs, kapitánku."

"Milošííí...!" zapředu.

"Eeeeeech... Tak teda jo, co mám s tebou dělat, jeden den, ale zejtra nástup a odvezeš tu poslední várku odtajněných spisů."

"Majůrku, den volna je málo."

"Co, málo? Proč málo?!"

"Chci jet na Babu do Pešti."

"Na co - do čeho?!"

"Na Babu. Na Babušky. - Do Pešti"

"Na ty ruský lesby?"

"Mnó."

"Hm... Okay, máš na to dva dni."

"Miloši...!"

"Co jée?!!!"

"Co by bylo?! Dyt' furt táhnu jak lipicán!! Chci víc volna!! Víc, víc, mnohem víc! Davaj!!!"

"Víc ani ň, kapitánku, potřebuju tě tu. Musíš taky občas máknout, děvče! Dějou se tu věci, se šéfem se houpe židle, a... ty si v březnu odjedeš na bůhvíjak dlouho do Států a..."

"Miloškůůů, nebud' tubus ineptus!"

"Heled'...! Bez diskuzí!"

"Miloši, chci uspořádat koncert Babuší v Praze."

"V Praze?! Kecy!!!"

"Fááákt!! Vážně! Bude to trháč, pro nás v Nelesbově! - - Miloší! Strrrrašně mi na tom sejde!"
"Hele, nehraj to na mě, jo!"
"Miloši, víš, co by na tvým místě řekl Bob Brooker?"
"Víš, Deny, že ty jsi takřka neuvěřitelná blběna?"
"Jo. - Řek by: Nehraj to jako doopravdy, dokud to není jako doopravdy."
"Co to prosím tě žvaníš?!"
"Nic, Miloši, jen že to je jako doopravdy, fakt, ten koncert Babu zařídím."
Major Šíma chvíli funí. "Proč já si k sobě nasadil zrovna tebe, artemido Deny?!"
"Artemidy už jak známo nejsou, hochu, teď jsme legální česko-německý svaz *Ženy pro třetí tisíciletí*."
"Hm... dyť já vim, kam jste se vy militantky zašly, artemido číslo jedna. - Na jak dlouho chceš to volno?"
Je charakter, co? "Na dobu neurčitou."
"Běž do háje s timle! - - No tak jó, dobře, dobře, ale jestli jenom tak kecáš a žádný koncert v Praze nebude...!"
"Bude, Miloši, přísahám!" Nápad s koncertem přišel spontánně, původně jsem to řekla jen jako výmluvu, ale... bylo by úžasný dostat Babušky k nám... Co se o to pokusit? A zapojit do toho mé bývalé současné artemidy?
"Fajn, já si to ověřím. Osobně na něj puďu. A jestli koncert nebude, Dášenko, jestli se chceš jen tak fláknout s nákou kočkou...!"
"Žádnou nemám, s Janou jsme se rozešly."
"...tak tě degraduju, prozatímní kapitánko na prozatímního vojína, a až tě propustí strýček Sam Adomian, budeš dělat po Praze půl roku obecně prospěšný brigády! Zametat vajgly a vysypávat koše na nádraží! Slyšelas mě doufám?!"
"Jasněže, slyšela, Milošku, nejsem hluchavka pitulník. - - Jo, máš u mě dva lístky na Babu a... kdybych po tobě něco chtěla, ozvu se, ju?"
"Moment, moment, to zní náč divně. Co tím chceš jako říct, že bys ode mě něco měla... Haló??!!!"
"Díky moc, Miloši, díky, měj se, ahoj!"
"Počkej, sůvo, vopovaž se teď zavěsit...!"
Zavěšuju. "Básom ti az aňát i s tvým telefonem!" Teď vzhůru za Babu do Pešti!

*****

Cestou do Blavy, s vidinou Maďarska, zavzpomínám na svou vůbec první kámošku Katy, mívěno kámošku, do níž jsem byla opravdu zakoukaná. Setkaly jsme se spolu v maturitním járu na mém gymplu při sportovních basketbalových hrách. Katy byla ubytovaná u nás doma a naoplátku mě pak pozvala k nim do městečka nad Hronom, bych tu strávila část posledních středoškolských prázdnin. Katy, hezká blondýnka, jemná, s maďarským jménem, mi byla na první pohled sympatická, a myslím, že city byly vzájemné. Nikdy jsme si to ovšem neřekly, lépe řečeno říct nestihly. Říct nezvládly.

Rodina Katky vlastnila v zahraničí nad Hronom krásný rodinný dům se zahradou, přičemž se počítala k místní smetánce. Dá se říct, že tito vzdělaní lidé svým nedávno vzniklým tuzemskem v podstatě pohrdali. Povětšinou měli vysokou školu, dobré postavení, kontakty v cizině, slovenská media ignorovali, sledovali zásadně Vídeň a Budapešť, spolu hovořili převážně maďarsky a na mně hleděli s lehce pohrdavou závistí. Byla jsem nýmand s čerstvou maturou, přesto mé pražáctví na ně zpočátku působilo skoro jak *summa cum laude* z Harvardu.

Vše se bohužel mělo rychle změnit; když strýc Katy, známý lékař, se nějakými telefonními cestami provolal kamsi, kde o mně zjistil, že mám jen průměrný prospěch s nevelkou šancí dostudovat VŠ, kam mě jen s odřenýma ušima přijali, že moje máma pochází z Německa, že jsem nevlastní dcera bývalého bolševického lampasáka, co je bezmála český Rus, no a i to pro ně nejhorší: že se orientují na dívky.

Po třech sympatických dnech nad Hronom, propuklo neskrývané nepřátelství: ne, nevyhodili mě,

když už mě k sobě pozvali, nicméně přestali se mnou komunikovat, mezi sebou přestali předstírat zbytek slováctví, a kdykoliv jsem se ocitla sama s Katy v jejím pokoji, lezli bez vyzvání dovnitř. Obzvláště pak "babička", tvrdá žena s vizáží posledního totalitního prezidenta, šéfka rodinného klanu, přičemž já v roli tótha co nejní ember čučela, jak na sebe ona a má kámoška řvou: ...a ló nyalja meg azt a meztelen szemedet!! a další rozmilé zdvořilosti.

Asi jsem Katy neměla dost ráda, protože jsem už po dvou dnech kapitulovala. Koupila pugét růži, dostala jednu vlhkou pusu a odjela dom.

Katuš jsem od té doby neviděla. Z jejího jednání vím, že lesba je, určitě, i když neoutnutá, a že mezi námi bývalo mohlo leccos být. Nebylo. Nebylo vůbec nic. Škoda... i když... její potlačovaný temperament by mi dnes možná vadil. Navíc... její sen mít co nejdřív děti nekorespondoval s odloučením od prominentního rodu a už vůbec ne se soužitím s lesbou. Jakou jsem já. Ne, to pro ni nebylo... dnes je jistě závislá na nějakém chlapovi. Inu, kdo chce kam... že?

V tom momentě mě napadá komická myšlenka, že bych Katy mohla na koncertě Babušek potkat, byla přece jen lesba a lesby na Babušky chodí, i ty uchlapené, je to jediná jejich kapela... Nevím... jak bych setkání s ní... absolvolava... absolvolova... kruci! ab-sol-vo-va-la, ufl!, to tedy fakt nevím, zvláště kdybych ji nepotkala samotnou... Teda kdyby s ní šel nákej Kákonyi, tak ho asi fakticky plácnu.

Vzpomínky tohoto typu mě štvou, číza v podpaží tíží jak špatný svědomí, takže radši, než mě nová navigačka dovede k Népstadionu, přeladím myšlenky na jednu z oblíbených kapel mého nevlastního brácha. Jmenuje se Omega. Ne brácha, ta kapela. Když mi můj brácha Žorž prvně půjčil jejich desku *Tízezer lepés*, frňala jsem; pche, pche, já odkojená novou německou vlnou, že mám poslouchat *Deset tisíc kroků* nějakých přestárlých pravěkých čabajkářů? V jedenácti jsem už znala z paměti všechny anglosas klipy z *Formule Eins* od Ingolfa Lücka a Štefky Tücking. O tom mé totalitní kámošky z naší školky neměly ani páru. Která z nich znala za totáče bavorské devítitonální Spidery? Nebo DÖF či EAV? Která z nich měla to štěstí zamilovat se do Nenušky Kerner při písni *Nur geträumt*? Já vlastnila i její obrázky - z Braviček - ty nosila domů má máma, spolu s frankfurtskými Rundschauy a Allgemeiny. Jo, jo, co počít, stručný obsah pro soudruhy, je to tak, je to tak...

Brácha se jen usmíval a když jsem si jeho Omegy poslechla, uchvátily mě. I zpěvným jazykem. Poslouchám je dodnes.

*...bámulsz, hogy mi van,
nézel, mint a moziban,
és két szép szemedben táncol...*

Broukám si Petrolejovou lampu, ovšem zpěv i úsměv záhy tuhnou na mých rtech po zjištění, že Nép, dnes už stadion Ference Puskáse, jeví se liduprázdným a zamčeným. Scheiße!, žádný koncert Babu se tu nekoná...!

To mám teda radost! Kýho frasa sem jedu taku dialku cez cely Slovač, doriti! A fene egye meg! Baszd meg a kurva anyadat!!

Cestou kolem Puškášova Népu si úplnou náhodou povšimnu nevelkého plakátku **Babu**, nalepeného na protější zdi spolu s mnoha dalšími upoutávkami a reklamami. Je to fakt šťastná náhoda. Brzo zjišťuju, že skupina Babu dnes hraje někde úplně jinde, v menší zastřešené hale na druhém konci Pešti. Nebo snad Budy?

Klika, že jedu dřív, jinak bych prošvihla začátek koncertu.

*****

Po příjezdu na místo mám dost problémů zaparkovat svůj třilitr, snad mi ho tu nešlohnou. Místo nakonec najdu a hned nato se prodírám davem fanynek. Samosebou předem preparovaná. To

znamená: zbraň viditelně skrytá, na manšestrovém saku pískové barvy připnutý průkaz mého ministerstva.

Vetru se velmi drze za pomoci angliny, češtiny, němčiny, služebního průkazu, občanky a pasu do haly, nikdo mi beztak nerozumí, ale tvářím se důležitě, a to funguje vždycky.

Když stojím přede dveřmi Babu, na jejich bodyguarda Sergeje, na toho chasníka těžké váhy, promluvím jako správný voják: nekompromisní strohou ruštinou:

"Mileróva!" Ukážu průkaz. "Ministerstvo abaróny Češskoj respúbliky! - Mně nádo gavarýt' s rukavadítělem grupý Babu!" A žádný vytáčky, frájo, jasný?!

Sergej zakouří očima a myslím, že by ho pták noh na sponě do vlasů překvapil jen o něco méně nežli já. Tvářím se velice vážně, přičemž se snažím, aby mi pažba čízy vykukovala z rozepnutého sáčka. Miluju skryté nošení...

Sergej situaci nechápe, je mu ale jasné, že asi nelžu: na pubertální fanynku prostě nevypadám. Už jen proto, že je mi skoro sedmadvacet.

Kouše se do rtů a chvíli očividně přemýšlí. Pak zaheká: "Izvinítě... vy skazála... ministerstvo abaróny Češskoj respúbliky...?"

"Da."

Sergej překvapeně kývne a znovu prozkoumá můj průkaz. Následně bere walkie-talkie a chvíli do ní talká. Poté mi konečně ustupuje z cesty.

Vstoupím. Vedle dalších dveří skrz místnost stojí druhý, štíhlejší ochranář Jacek. To již stojím v provizorním budoáru samotných Babušek. Chystají se na vystoupení a já je vyrušila. Uvítají mě zvědavé pohledy dvou párů modrých očí.

Přistupuje ke mně šéf skupiny, znám ho z internetu, jmenuje se Slonkov. Pomenší sympat'ák, kultivovaný, je mu tak k padesátce.

Znovu se představuju, znovu průkaz, a pak už jdu potřást ploutvičkou i Babuškám. Koutky úst Tamy, stažené do smyslného úsměvu, mě opravdu vemou u srdce. Naproti ní je Daria vážná, odtazítá, a její pohled značí nedůvěru.

Oč překvapeněji na mě všichni přítomní hledí, když jejich skupině oficiálně poděkuju jménem leseb vjsevo míra za to, co pro ně udělali.

Slonkov si mě při tom prohlíží a přestože se usmívá, jistě neustále horečně zvažuje, oč mi ve skutečnosti jde. Předsedkyni Babu-klubu s dokonalým převlekem zřejmě hned vyloučil. "Co pro vás mohu udělat, paní...?"

"Slečna. - Mílerová, jméno mé."

"Ach, promiňte. Slečno Mílerová."

"V pořádku. - Chtěla bych uspořádat váš koncert v našem hlavním městě, v Praze," vypadne ze mě pak. "Za velmi výhodných podmínek pro vás."

Slonkov stiskne zamyšleně rty. "Ach... To myslíte... prostřednictvím vašeho... ehm, ministerstva?"

"Ne. Ministerstvo poslouží jen coby záštita serióznosti. Akci budu zařizovat já osobně. Spolu se svou organizací. Míněno česko-německý svaz žen." Podávám Slonkovi vizitku.

"Ženy pro třetí tisíciletí...?" Šéf Babu se rozhlíží, jako by hledal pomoc od někoho, kdo zrovna není přítomen. "Jacek!" zvolá pak a odchází do předmístnosti. Dveře zůstávají otevřené, přesto neslyším ani slovo z toho, co si tam oba pánové povídají. Následně vidím, jak štíhlejší bodyguard kamsi mobiluje.

"Promiňte," říká mi Slonkov, "ale za chvíli začne koncert, projednáme celou věc až pak. Nebude vám to vadit? Můžete si nás poslechnout."

"Velmi ráda, ale nemám lístek."

"Necháme vás stát nahoře vedle pódia."

"Ó, děkuji, to je od vás velice pozorné." Přistupuju k Babuškám. Nevypadají jako hvězdy, jsou naprosto neokázalé. Dvě docela obyč holky: černovlasý střapeček Daria, drobná, přemýšlivá, cílevědomá, a taky moc hezká. Její partnerka na pódiu, u stolu i na loži, renesanční rusovláska Tamara, krátce Tama, usměvavá, velmi fem, přátelská, ne nepodobná hlavní hrdince slavného Zolova románu.

"Holky, zlomte atlas i čepovec!" oslovím je. "Želáju vam udáči! Pfuj, pfuj, pfuj!!!"

"Udáči?! - Chuj?!!" Daria vyvalí nepřátelsky oči.

Šmarjá! "Ne chuj, ale *pfuj!* To se u nás tak říká. Přináší to štěstí."

"Něvazmóžno...!" pronese svou oblíbenou formuli Daria.

Přisvědčím a zeptám se: "Hele, zpívandy, neznáte píseň *Mčit'sa pójezd vjot dymók, galubyje kólca?* Zabudla jsem její méno."

Babuše na mě kouknou, jako bych spadla ze sakury. Vymění si krátký pohled.

"No nic," řeknu, "neva. - Jo, holky, ještě jeden dotaz před koncertem." Ztiším hlas. "Víte, proč čínský lesby nejedí rejži hůlkama?"

Rusovlasá Tama zavrtí se sešpulenými rty hlavou.

"Nesnášej klacek v puse."

Tama se zvonivě rozesměje. Její tmavovlasá polovička se zdá trochu rezervovaná, nicméně i její oči se zúžily. Slyším i tlumený smích šéfa kapely Slonkova.

Otáčím se k němu. "Pardon."

"To nic," říká. Pak se ke mně nenápadně přitočí, aby ostatní neslyšeli, a sykne: "Malad'óznaja."

"Cože?" zeptám se potichu.

"Ta píseň se jmenuje: Malad'óznaja," syčí Slonkov, který si, soudíc dle výrazu jeho tváře, není nejspíš zcela jistý, zda toto slovo nepředstavuje nějaké supertajné identifikační heslo.

"Ach? Opravdu? Vy ji znáte? Díky!"

*****

Přichází jeden z pořadatelů, s ním i kytarista Bučkin, zvaný Buček. Zdá se, že koncert může brzy začít.

Babušky si oblékají bílé košile s kostkovanými minisukněmi a kravatou, na nohy bílé punčochy a nákolienky, a všichni se kolektivně šouráme k jevišti. Bystře se rozhlížející strážci Jacek se Sergejem celou kolonu uzavírají.

U vchodu na jeviště, kam doléhá halas publika, už krom kapely stojí připravená i skupina doprovodných tanečnic. Tu tvoří čtverka temperamentních vytancovaných koček, které by si při pranici v bahně určitě rády daly pokousat gluteum maximum. Ke své dokonalosti nepotřebují ani štekle, ani extra mejkap, superdlouhý řasy, nehty, ni cokoli dalšího, prostě čistá nefalšovaná sportovní krása, oděná do maskáčových kalhotek o číslo menších a bílých tílek s dvojitými ramínky. Hned si povšimnu, že má favoritka bude ta s copánky, Nina. Móc krásná lesba, úplná stropnice alabastr.

Babušky vcházejí na pódium těsně po kapele. Daria, vůdčí osobnost popové dvojky, se ujímá slova. Její ruštinu překládá divákům dolmečerka Eva. Tahle dívka sedí nedaleko jeviště v malé místnůstce, kam má nainstalovaný televizní monitor. Akustika nic moc, její hlas zní dutě, jako reprodukováný z vnitřku prádelního hrnce.

Jako první se hraje největší hit skupiny *Ja sašla s puti*, v anglické verzi známá pod jménem *All the things she does*. Při líbací scéně, těsně před kisse, díky velké promítací tabuli, zřetelně odečtu, jak Tama své partnerce říká *I love you*, zajímavé že anglicky a nikoli rusky...

Babuše se na pódiu chovají zcela přirozeně, během produkce spolu čile komunikují a nelze u nich spatřit jakýkoli hvězdný náznak. Skromné, obyčejné, neokázalé, skoro jako by sis sem odskočily z fakultní přednášky. Často se berou za ruce, občas se i pohladí, mluví spolu nejen slovy, ale i očima. V závěru *Ja sašla s puti* vtrhne na pódium čtvero tanečnic a spustí svůj erotický rej, vylepšený naznačenými doteky a kopulačními pózami. Opravdu fajn pokoukání. Dvě ze čtyř ramínek na topu každé z tanečnic jsou volné a padají dolů, což zvyšuje smyslnost produkce. O toplessu není třeba vůbec mluvit.

Na pódium se poté vrací Babuše: mají na sobě zvláštní klaunské oblečky a veliké huňaté bačkory

s obličejí zvířátek. Po krátkém pokusu popovídat si s diváctvem prostřednictvím překladatelky následuje píseň *Prašů*. Během ní si Babuše odstrojují horní části těla, aby líp zapadly mezi tančící kočky.

Následuje telefonní romance známá cenzorním pípnutím v *ja těbjá něchačů, ty meňá...* ...prostě mě štveš. Při této skladbě si Babušky dosvlékají kalhoty i bačkůrky, by pokračovaly ve zpěvu jen v bílých kalhotkách a nátělníčcích. Když má později Daria blíže neurčené potíže co do kalhotek, udělá Tamarka jednoduše hyk, přičemž položí čelo skoro na zem, aby okoukla partnerku zesponu. Žádná křeč, všechno s úsměvem a v pohodě, alles klar Herr Kommissar...

Daria pak na diváctvu vyzvídá, zda znají film *Show Me Live*, dle kterého se jmenuje následná píseň. Její rusko-anglický termín *Fájkyň Ámjal*, coby filmové aka, je opravdu roztomilý.

Píseň *Málčik*, při níž se do vyšpulených, fackovacích, felačnických a dalších gay zaměřených erotanců zapojují i Babuše, je poslední bezproblémovou záležitostí. Koncert pokračuje dál za výskytu potíží s překladatelkou Evou, na kterou Daria marně povolává "Jéva, něspi!" a za níž se nakonec sama rozběhnu. Eva v komůrce není; odskočila si a v areálu stadionu zabloudila.

Potíže přetrvávají: Daria zničehonic vysadí mikrofon; opět nutný běh spolu s jedním technikem a body Jackem pro náhradní. Do třetice všeho zlého - vadný kabel. Bohužel není zcela jasné, kde se závada nachází, a tak musí být koncert nenápadně zkrácen a co do zvuku poněkud ochuzen.

*****

Koncert končí a Babuše jsou znavené jak kořata. Po občerstvení, sprše, je ještě čeká podpisová akce pro stovku vyvolených. Tyto šťastné fanynky si přede dveřmi připravují památničky, ramínka podprsenek, mnohé z nich i štíhlá bříška. Podpisovat zadečky není dovoleno.

Já se do akce také zapojím. Spolu s body Jackem a doylem Sergejem decentně odháním, později odtlačuji mladonké holčiny, na něž se už dnes autogram nedostane. Je tu hrozná tlačenička a mumraj, který nakonec vyřeší až pořadatelé.

U Babušek zůstává rušno - na pořadu je spor, kdo z techniků zavinil potíže při koncertu. Nic nepřinášející debata končí až za půl hodiny. Konkrétní viník se pochopitelně nenašel, takže příště zdokonalit kontrolu před koncertem. Týká se i mikráků.

Konečně usedám se Slonkovem ke stolu. Na sedačce vedle nás frkají Babuše, nohy jedna přes druhou, v ručkách lahvinku s ruskou dobrou vodou.

Slonkov přijímá můj návrh udělat Babu reklamou zdarma, bez zálohy a bez agentury, s nedůvěrou. Vysvětluju mu, že do plakátové akce zapojím mou organizaci, respektive mé bývalé Artemidy.

"Opravdu to chcete udělat jen tak? Beze všeho? To přeci nejde."

"Jde. I bez smlouvy."

Slonkov přemýšlí. "Jenže my potřebujeme záruky, slečno Milerová, chápete? Nemůžeme se spolehnout jen na vaše slovo."

"Chápu. Týden dva před koncertem pošlete do Prahy vašeho tajemníka. My mu ukážeme vaši propagaci a počet prodaných vstupenek. Může si prohlédnout i místo koncertu. Máme tam jednu naši členku, takže pronájem bude s velkou slevou. Za první koncert v Praze vám garantuju dvě stě padesát tisíc eur."

Slonkov opět chvíli mlčí. "A váš podíl?"

"Já požaduju pětinu z posledního koncertu. Na pronájem a další výdaje. Ubytování v Praze vám obstarám. Počítám zhruba se dvěma týdny začátkem února."

"S tím bude problém," dí Slonkov, "Daria slaví v tomto termínu dvacáté narozeniny."

"Oslaví je v Praze. Na náš účet."

Slonkov je mnou už dočista udolaný. Vyměňuje si se mnou mobil. Ruka se zdá být ruka v rukávě.

Chci se rozloučit s Babuškami. Nerozloučím. Daria vstává a odvádí mě do vedlejší místnosti, do ložnice.

"Kde ses naučila rusky?" začne s výslechem.

"Táta byl skorem Rus. Poslouchal každej den ruský zprávy. A pak taky na fakultě. Tam jsem si udělala z ruštiny státnici. Nejdřív ale z něčěminy a z angliny. Vobčas se přiživuju překládáním různých blábolů."

"Hm. Mluvíš skvěle. Až na ten přízvuk."

"Přízvuk?"

"Jo, moc zpíváš. Tak třeba: neříká se *něvazmóžno*, ale prostě: *něvazmóžno*."

"Aha... takže *něvazmóžno*?"

"Právě že ne! *Něvazmóžno*. Tak je to dobře."

"Bezva. Pěkně ti děkuju za lekci," usměju se.

Štrapeček zůstává vážný. "Co ten koncert a reklama zdarma? Co máš v plánu? Oč ti jde?"

"Oč? Zpopularizovat lesby v Česku přece."

"A dál?"

"Dál nic, proč se ptáš?"

"Kdo vlastně jsi? Proč jsi tu?"

"Nehňápu."

"Ale hňápeš. Koukni... Jacek volal sponzorům do Moskvy. Ti volali na vnitra. Z vnitra volali na ambasádu do Prahy našemu zástupci. Ten se obrátil na vaše úřady. Všude tě dobře znají, nikdo z nich ale neví, co tady děláš. Nikdo z nich tě sem neposlal. Víš, my nejsme tak hloupí, jak si asi myslíš. Co máš za lubem? Jakou hru s námi hraješ?"

"Jde jen o propagaci leseb a žen, fakt. K tomu je vaše kapela ideální."

"Víš, naši sponzoři mají své zdroje. Jsi coděnájmje Arníka."

Zjistili i mé krycí jméno, potěžbůh.

"Hm! Vaši sponzoři mají fakt dobré zdroje."

"Podle nich jsi teroristka."

"Hoho! Blbost!"

"Ale vedlas velkou skupinu teroristek."

"Nevedla... teda vedla, ale ne teroristek! Artemidy... pouze vzájemně spolupracovaly. Hlavně na trhu s informacemi."

"A ta ona? Gin Spal? Hm?" řekne Daria suše.

Krrruci! Ví všecko! "Co je s ní?"

"Ona vedla Artěmídy před tebou. Je to žena s kriminální minulostí. Organizovaný zločin v mezinárodním měřítku. Po celém světě. Loupeže, vraždy... politika... všechno zamotané do zpravodajských intrik nejvyšší úrovně. To zjistili naši sponzoři."

Co na to říct...? "Nu... ech, daruóogy... V dějstvitělnosti... Gin má opravdu pestrou minulost."

Sáhne mi bez skurpulí do výstřihu, aby odtud vytáhla kříž s jedním rubínem. "Smatří, smatří... što éto? Što éto znáčit?!"

"Abjezjánka nóměr adín," pokusím se zlehčit situaci názvem jedné z Babu písní.

"Ty nikakája obezyanka. Ty těroristka. Těroristka nóměr adín."

Vrtím hlavou. "To není pravda. Pracuju přece na ministerstvu. Přisahám, že mé úmysly jsou průzračné jak horské pleso."

"Hmmm. Charašó. Ale pamatuj, že naši sponzoři dovedou proti podrazům zakročit. Nepodceňuj nás."

"Bez obav, Darinko."

"Jsi ty vůbec lesba?" otáčí náhle hovor.

"No dovol! Jistěže jsem! Stoprocentní. Mám tě přesvědčit?"

"Něnádo, jen se tak ptám. Neděláš ty oči na Tamu? Líbí se ti?"

"Líbíte se mi obě."

Její modré oči potemní. "Hele, jestli tě platí konkurence, rozdělit nás, nebo tak něco, nemáš šanci. To ti říkám jako její holka. A jako šéfka kapely. Já tu velím, pokud to ještě nevíš."

"Vím. Vím."

"Tak se na Tamu neksichti, jo?! Jasný?! A od té Prahy si nic neslibuj, budu pořád s ní, abys nemyslela."

Pěkná žárlivka, doufám, že mě nekousne.

"Já mám taky své zdroje, taky leccos vím," kontruju.

Upře na mě teplá, zelenkavě modrá očka. "Napriměčěr?"

"Napriměčěr, žes ses prodala. Viděla jsem růže na koncertě."

Ztuhne. Jojo, nepříjemné. Velmi. - Rána do živého.

Mlčí jak zařezaná.

"Prodala ses," zopakuju.

"Co ty o tom víš?"

"Prostě vím, žes ses prodala."

"A co jsem měla dělat?!!" skoro vzlykne.

"Asi nic. Za úspěch se platí, že a když už není čím, přijde na řadu tělo, vid'?"

"Jo." Má náznak slz v očích. "Náš bejvalej manažer Šarapov... byl strašně zadluženěj! Vobrali ho, nezvlád to. Kapela se octla na dně. Tamaře už nabídli vlastní angažmá... Pak přišli na mě se smlouvou. Nechtěla jsem, aby Babu zanikly, a tak... tak jsem jim... tak jsem... na to přistoupila..."

"Jo, já vím: Žádná lesbická svatba v cizině, ale manžel... trochu jinej imidž... že?"

"Nikdo mi nemá co vyčítat!! Bylo to pro Tamaru... pro Babu... pro nás... Neudělaly jsme přeci málo... pro..."

"To je jasný, udělaly jste strašně moc pro lesby. Víc, než samotná Sapphó. - Vzpomínám, jak nehezky o vás tehdy začli psát."

"Da. Šarapov přestal platit, tak nás roznesli. - Všem musíš platit, abys je udržela pod kontrolou. Jinak máš smůlu."

"A na vás si dali sakra záležet: *Vždyť to vlastně lesby nejsou! Vždyť to byla jenom show!*"

Daria kývne. Teď už nevypadá bojovně, jen znaveně. "O to víc se teď bojím. Momentálně tebe."

"Zbytečně. Ať už mi věříš či ne, jsem na vaší straně. I kdybych byla jediná na světě. A já jediná nejsem. I všechny mé teroristky, jak ty říkáš, jsou na vaší straně." Trochu ji rozcuchám. Beru ji za ruku. "Tak pojd', málcik gej, vrátíme se."

"Smím se na Tamu aspoň podívat?" dovoluju se jí za chvílku.

Šéf kapely Daria kývne apaticky hlavou.

Mám tedy oficiálně dovoleno mrknout na roztomilé koutky. Vydržela bych se na ně koukat celou noc, ale teď už musím padat. Loučím se se Slonkovem, pak s Babuškami.

"Čau, holky, uvidíme se v Praze. Jestli ji zatím někdo neukrad." (jemný smích obou Babu) "Jo ještě něco na rozlúčku. Víte, kdo je ekologičtější? Lesby anebo hetery?"

"Něznáju," říká Daria se zájmem.

"Lesby. - Nepoužívaj gumu." (smích obou Babu)

Ve dveřích se ještě otáčím. "Jaks říkala ten přízvuk, Dari? *Něvazmóžno?*"

"Špatně. *Něvazmóžno!*"

"Jo aha, už vím: *něvazmóžno.*"

Zavírám dveře a slyším skrz ně: "Zas to řekla blbě! *Éto něvazmóžno!*"

*****

Po návratu do Prahy a po ověření termínu koncertů rozjíždím obří plakátovou akci. K ní použijeme starý papír určený ale nikdy nepoužitý k propagaci neopankáčské skupiny Artemis. Další várku papíru dodají, zdůrazňuji zdarma, německé artemidy, které zaplaví parkoviště u mého domu osobními vozy s euroznačkou D.

Potisk papíru pořídíme velmi levně prostřednictvím další artemidy, pracující v tiskárně v ulici *U polygrafie*. Jde o levný tisk po všech stránkách. Šedé plakátky působí nevýrazně, neuměle, skoro jak ručně malované. Nicméně... stojí na nich velkými písmeny **Babu** a to se počítá.

Už první noc provedeme superinvazi pod pražské mosty a podjezdy. Sem všude vylepíme naši reklamu. Během tří nocí je jí Praha zaplavena. Souběžně probíhá prodej a rezervace lístků. Zájem je

obrovský.

Naše spřátelená umělecká agentura Sirius zajišťuje levná koncertní pódia v dalších městech, v Brně a Hradci na prvním místě. Když později do hlavního města přilétá tajemník Babušek Ryžkov, nestačí se divit: všechno jde jak na drátkách bez jediného centu zálohy, lístky z devadesáti osmi procent prodané. Sportovní hala se líbí, taktéž šiškovský hotel *Divadélko* pro ubytování samotných zpěvaček velmi vyhovuje.

*****

Málem bych zapoměla na svou drahou skoro polovičku Maju. Týden před koncertem ji zamobiluju a nabízím účast na Babu koncertech. Maja se dušuje, že by ráda, jenže, jenže... je v Egyptě a ještě tam nějaký týden pobude. Škoda... ona je taková... orientální kytka, co třikrát čtyřikrát do roka zavoní a opět kamsi zmizí. Kamsi dodaleka, při své diplomatické činnosti.

Maja má u mně nastálo rezervovaný pokoj, klíče od bytu, a též místo v postýlce. Moc lituju, že nám osud nedopřál žít spolu, myslím natrvalo, někde v klidu na nějakém pustém ostrově. Místo toho obě pobíháme po světě a když už se někdy sejdem, máme toho tolik k povídání, že se někdy nedostanem ani k sexu. Maja je skvělá vypravěčka, a já coby výborná vypravěčka to umím dobře ocenit. Legenda o Golemovi související s rodinou Maji, mě natolik zaujala, že jsem pojala úmysl zabývat se někdy v budoucnu touto věcí podrobněji.

S Majou se známe od univerzitního prváku. Přišla do něj ve druhém semestru. Všichni věděli, že jde o velmi prominentní cizinku; jezdilo pro ni auto s diplomatickým označením.

Maja se chovala se podle toho; bývala vážná, zasmušilá, uzavřená, s nikým se nebavila, sedala si při přednáškách a seminářích vždy do první brázdy, chodila zásadně ve značkovém oblečení, týká se i džinsů. Nikdo z nás netušil, že ona cizokrajná dívka je o tři roky starší, že studovala ve Washingtonu, Londýně i Paříži, a že si u nás dodělává češtinu, ruštinu a pár zkoušek z techniky.

Byla krásná: vysoká, štíhlá, dlouhé lesklé tmavé vlasy, černé oči, smyslná ústa, mahagonová pleť... Brzy jsem se do ní zabouchla, hrozně, až po uši. Prostě se mi to tak nějak stalo. Zkrátka jsem v Maje našla svůj biologický protipól.

Maja však jednala s námi ostatními natolik nepřístupně, že jsem se neodvážila ji na téma vztahů oslovit. Konaly se sice pokusy někam ji pozvat, míněno na fakultní akce, nikdy však neprojevila zájem. Brzy si získala nálepku nafoukance, s níž nic není.

Svěřila jsem se s celou věcí známému asákovi jménem RNDr. Miloš Šíma Cé-es-cé, veselé vánoce. Jojo, je to ten samý major-pazdera, co mi teď šéfuje na VIÚ.

Urazil se. Myslel si, že on a já... Blázen!

Nevěděla jsem, co s Majou dál, a tak jsem se do ní začala navážet. Jen mezi čtyřma očima. Doufala jsem, že ji vyprovokuju k nějaké akci, při níž bude příležitost promluvit si. Tolik mě přitahovala, že jsem tomu úplně propadla: napadala jsem ji, myslím slovně, co do šatů a nabubřelého chování, přestože jsem nic podobného nikdy nikomu nedělala. Vracela mi to podobným způsobem, ale nikdy nezaútočila jako první.

Jednou, asi tak ve třech čtvrtkách druhého semestru jsem ji potkala před fakultou. Nasedala zrovna do černého medáka se žlutou CD espézet.

"Hej! Co kdybyste vy, VIPsi, vzali občas chudáka sebou k metru?"

Vidím, jak se auto pomalu rozjíždí Chemickou ulicí, a za chvíli zastavuje. Zadní dveře se otvírají. Z nich mi kyne ruka.

Nasedám. V momentě se ozve mnohonásobné *cvak*. Všechny kolíky u dveří zaskočí. Což mě zaskočí.

Šofér přejede Hranaté náměstí, aby pak zamířil po Tržní vzhůru ke stadionu Spartaku. Za ním se dá na druhé křižovatce vlevo. Nevjede však do velvyslanectví, nýbrž odbočí vpravo do ulice Na hradbách. Chvíli se motá mezi honosnými vilkami.

Do zahrady jedné z nich nakonec zajíždí. Objede dům, aby sjel kamsi dolů do podzemní garáže.

V zeleném háju, carára juchajda, na nas čakajú... Tedy čekají na nás nikoli tam, nýbrž dole v garáži.

Jsou dva, v šedých oblecích. Uhlazení frajeři, co při přiletu politiků nosí v uších dálková ovládání. "Řekla jsem *na metro*," pokouším se odlehčit napjatou situaci. "Vy tu máte privátní vchod?" Prominentka zamíří bez odpovědi k výtahu. Oba frajeři mi svými sto devadesáti centimetry jemně naznačí směr chůze.

Ocitáme se ve vkusně zařízeném pokoji. Komando zůstává venku před pootevřenými dveřmi.

"Ted' si to mušem vyrříkat z oči do oči," nadhodí prominentka svrchu.

Její kostrbatou češtinu zatím ignoruji. "Oč ti de?"

"Ale no ták! Od meho prrříchodu do škóly po mně neustale jdeš. Ci, aby to prrrr-řestalo. A jestli ne, dostaneš se do prroblému. Drrr-řiv sme si šikanovani od vas dáli libit, dnés už ne. Dnés ne."

"Tak? To jako že si mě daj tamti dva k obědu?"

"Nejsi tak naivní? Ty dva patrřři ke ochrance našeho... ambasady. Něšpini sé s poulični luzou, jako jsi. To zarrřídí někdo jiny. Je moc snadné, stáčí telefon a pár dolarru. Nebo povolamé naš speciální óddíl. Ti už lechko zarrřídí, abys dostala... dejme tómu autonehodu."

"K ochrance, nikoliv ke ochrance. A za druhé: říká se *abys měla autonehodu*, ne *abys dostala*. Dostaneš smyk. Nebo rýmu."

"Zrrřejme si nepochopila."

"Ale jo: uneslas mě. Co je na tom k nepochopení."

"Né-unesla. To se pleteš teda, chtělás k metru, a prrředem si prrohlidneš, kde bydlim, mám svedka na to. Do metra tě pák naši pochopitelně dopravi."

"Do metra? Na metro, chtělás říct."

Ušklibne se. "Proš jsi nám nadavala do psu?!"

"Já?!"

"Rrrr-rřeklas vy *psi*, vemete chudaká na metro!"

"Ale ne jako vy *psi*, ale jako vy *VIPsi* s kapitálkami, od slova VIPs, very important persons!"

Zavrtí hlavou. "Sluvka, sluvká, slóviška, asisi hráva a tšekaš, aš si to uvěrrřim?"

"Wir können miteinander deutsch sprechen, wenn du magst," navrhnu kavalírsky.

"Ich hab keinen Bock ausgerechnet mit dir deutsch zu sprechen," odsekne Maja nakvašeně.

"Ganz wie du willst," pokrčím rameny.

"Víš, lidi tvého drůhu jsou po celym světe stějny. Jenže já nejsem z tech, co se nebráni. Všemi prostr-tředky co mám. A mam jich dóst, myslim to smrtelně vášně. Udoli ve Šárce..."

"V Šárce."

"Nech mě domluvit prosim: udoli ve Šárce, kus odtud, je hezke."

"A hluboké, že?" doplňuji.

"Jo. Pr-rřipaluje ti to rychle."

"Zapaluje. - Hm, byl to bezva únos, nečekala jsem to. A díky, žes mě do vašeho vozu nechala nastoupit normálně a nechytala mě za nohu jako Moše Tavor."

Zásah.

Zbystří. "Okud snaš to meno?"

"To zná přece každý."

"Kašdy jíte ne."

"Já jo. To víš, my, lůza z ulice... Mám na dvd jeho interview. Vypadá dobrácky, ten starej chlápek. Kdo by řek, že ten drsňák bojoval pod britskou vlajkou, že. Spravedlnost do vlastních rukou, to se mi líbí, oko za oko; vytipovat, chytit a v lese uškrtit. - No... a než mě takhle udoláš, ve hezkém šáreckém udoli, chci, abys mě vyslechla."

Chvíli čeká, co ze mě vypadne, pak mi pokyne, abych si sedla. Je doslova v šoku. "Mmm... maš mi snad co rr-řict?"

"To mám. - Nenapadlo tě nikdy, Majo, že se mi třeba líbíš a že nevím, jak ti to sdělit, když jsi pořád tak odtažitá?"

"Libim?! Cóó libim, jááák libim??!!"

"Jako žena."

"Co je...! Nelši mne tu!"

"Nemám důvod lhát ti." Zakleknu před ni na zem, půjčím si její pěstěnou pac, a začnu jí líbat do dlaně.

"No né, ále poškej, poškej, wait a moment!!" vzkřikne zmateně a vytrhne ruku z mého sevření.

V tu chvíli se zvenku prrrrrrřítí frajerrři z ambasádní ochranky a zvednou mě jak větvičku.

Nesou mě ven.

"Ómyl!! That's a mistake!!" volá za nimi Maja. "Puste ji, prosím, a ať nam prr-řinesou nam tea."

Obrací se ke mně. "Nezlob sé na ně, ja.... měli instrukce, myslolí jsme... myslela jsem, šé si... že máš proti nám! Že patrřřiš k těm... Spletla jsem se, mrrr-si mé to, I'm so sorry..."

No a takhle dramaticky začalo mé přátelství s mojí pozdější skoro ženou Majou Becal...

*****

Dny ubíhají a najednou jsou Babu v Praze. Neuvěřitelné se stalo skutečností. Povedlo se mi nemožné: dostat jediné popové lesbické duo k nám do Nelesbova. Ono *k nám* není v mém případě ten nejvýstižnější termín. Jsem sice jakás takás neslaná nemastná tuzemkyně, povětšinou tu i žiju, ovšem ich bin nie richtig drin gewesen, nebavorsky, čiliže *hochdeutsch* řečeno. Já byla díky mámě a mému prvnímu otci po všech stránkách jednou nohou vždycky o kus dál na západ. Taková je realita.

Vše by teď mělo jít jak na drátkách, ale nejde. Babu jsou po příletu v mizerné náladě. Na můj dotaz mi šéf kapely vyhýbavě odpovídá, že se holky v letadle štěkly.

No fajn, den před prvním koncertem, to nám to hezky začíná!

Nervozita obou zpěvaček se postupně přenáší na celý štáb. Dokonce i řidiči dvou kamionů přivážejících speciální hrající pódium telefonicky otravují Slonkova, když remcají kvůli nevhodné parkovací ploše.

Nervózní jsem i já: spřátelená agentura Sirius objednala dva černé mercedesy i s řidiči. Nedost toho, najala i několik profesionálních ochránců. Proč, sakra? Kvůli pár novinářům a bláznivým fanynkám?

Teď zas protestuji já: jsou to zbytečné výdaje. Navíc jsem proti tomu, aby po republice Babu vozili bůhvíjací místní vyholenci. Mohu to přece obstarat sama se svým třílitem!

Tvrdě se se Sirem pohádám a pohrozím jim ukončením smlouvy. Mám celou akci na povel, což brzy pochopí, když se šéf kapely Slonkov postaví na mou stranu.

Nakonec se dohodneme na tom, že se pro Babu rezervuje další mercedes pětistovka, kterou budu řídit já sama. Bodyguardi Jacek a Sergej pojednou těsně před námi.

Konfliktní situace vrcholí ve večerních hodinách, kdy se do hotelu Divadélko pokusí proniknout několik fanynek. Nene, to nejhorší má teprve přijít: Diskutuju zrovna na chodbě hotelu se Slonkovem, když se z pokoje, kde jsou obě Babušky spolu zamčené, ozve řev a rány, jako by interiér demoloval zdivočelý slon.

Po chvíli se dveře pokoje otevrou a v nich se objeví vyděšená Daria. Tama si prý o konferenční stolek zlomila nohu.

Mist! Skandál! A ještě před koncertní šňůrou!

Veškeré spory obou zpěvaček jsou ty tam. Daria sedí vedle své zraněné souputnice, drží ji kolem ramen, a chlácholí ji.

Bystře telefonuju svému šéfovi majoru Šimovi, že se udál průser. Miloš mě obratem posílá ke svému kamarádovi doktoru Pavlíkovi do vojenské nemocnice, kam vzápětí z hotelu *Divadélko* Tamu převážíme. Nepoužijeme při tom žádný z objednaných černých medáků, nýbrž můj peugeot, k němuž se po delší anabázi vyplížíme zadním vchodem z kuchyně. Novináři, číhající po okolí, celou věc zjišťují až příliš pozdě; vydali se totiž za vějičkou v podobě Darii, která se naoko

rozhodla cestovat do centra města.

Noha Tamy naštěstí není zlomená, jen naražená, koncerty tedy ohroženy nejsou a doktor Pavlík se může vrátit ke své rodině, kterou narychlo opustil. Tisku se později poskytne informace o tom, že si Tamička dala na poslední chvíli ošetřit akné v tříse, by mohla následný den vystupovat v nedbalkách.

Co se v hotelovém pokoji předtím vlastně stalo?

Nic zvláštního, pouhá temperamentní výměna názorů. Obě Babu se po delších rozporech spolu znovu pohádaly a pak i popraly. No, spíš šlo o nevelkou strkanici, při níž se Tama udeřila o hranu stolu, toť vše.

*****

Když se ospalá jak kotě vracím ráno domů, potkám někoho, koho bych chtěla potkat jako posledního. I sám Lucifer by mi byl milejší než má někdejší spolužačka z univerzity Jankovská. Nesnáším ji. Myslí si o mně, že jsem blběna, kdežto já to o ní vím naprosto jistě.

Jankovská teď pracuje coby investigativní novinářka pro bulvární deník *Bouře*, a zejména pak pro televizi *Zora*, nebo - jak já říkám - pro *televizi Hrůza*.

"Co tu chceš, Jankovská? Jdeš náhodou kolem?"

"Chci s tebou mluvit, Milerová."

"Na rozhovor jsi sama."

"Ty teď děláš s Babu."

"No a?"

"Zajímám se o ně. Chci o nich něco natočit. - Co se stalo včera večer v hotelu? Prý se ty lesb... Babu porvaly jako koně."

"Řikal kdo?"

"Recepčák. - Hele, prejs dostala Tamu ven kuchyní, jo?"

"Řikal kdo?"

"Ficka, co tam meje nádobí. - Co má Tama s nohou? Odkdy se kvůli akné jezdí na rentgen? Do vojenský."

Ta kráva ví všecko.

"Hele, Jankovská, víš co, natoč něco o záchodech. To bude podle vašeho gusta. Nebo zkus to samý co VTM, bezva soutěž, kdo vychlastá a vyblíje víc bílýho latexu."

"Víš, Milerová, někdy mám chuť posvítit si na tebe."

"Jednou si někdo posvítí na vaši posranou televizi Hrůza, Jankovská, a věř mi, pak se teprv ukáže, jestli ste všichni tak daňově čistý, heterosexuální a nepedofilní, jak ze sebe děláte. Mít prachy, tak vás zažaluju, že lidem kazíte vkus. Krev, mrtvoly, uchyláctví, zamáznutý rádoby charitou. Jo, a tenhle hnus každé večír, ten dětem nevdá, že, ale vztah dvou holek v podělaným soupu, ten by jim fakt ublížil, fakt že jo."

"Lidi si kazí vkus sami."

"Prdlajs! Jedině, když na vás čuměj."

"Nikdo je čumět nenutí."

"Řekni ti jedno, Jankovská, jdi do prdele. I se svou televizí Hrůza."

"Koukni, Milerová, chci párminutovej šot z dvacátých narozenin Darii. To bys pro mě mohla udělat."

"Nehnu pro tebe prstem, Jankovská. Udělám to, ale jen když dnes ve zprávách vyjmenuješ další místa, kde budeme s Babu hrát. Ostravu a Hradec."

"Chceš reklamu? Tak jo, máš ji mít. Kde budou slavit ty narozeniny?"

"Včas se dozvíš. Tvůj mobil jsem bůhví proč nedeletla."

"Fajn. A nemohla by ses začít chovat přátelsky? Taky dokážu bejt mrcha."

"Chceš mi vyhrožovat, Jankovská?!! Untaschätz niemois d'Macht oana Klatschreporterin?!!!"

"Kdo je u tebe *oana*, Němčoure??! A vůbec, já nevyhrožuju, Milerová, jenom ti říkám, že ne každý může být štíhlá lesba jako ty."

"Nejde o lesby, Jankovská, ale o povahu. Děláš ze sebe chytrou, všude se cpeš, hlavně pak na skrín, s pořadama pro debily, a určitě by sis troufla i do Vegas, kdyby tam o tebe stáli."

Mávne rukou. "Jo, a u židovky Becalový v prváku ti blbá povaha vadila jen do chvíle, než ti vlezla do kalhotek, co, Milerová? Tohle já nesvedu. Snad nemám extra charakter, ale určitě neberu za přátelství lízání jistých partií ženského těla. To mi teda promiň."

"No comment, Jankovská, a drž už hubu. Mou nejlepší kámošku z toho vynech, ty mediální hvězdo čtvrtý třídy, nic o ní nevíš. Maja je krásná, chytrá, a bezva v posteli, máš na ni vztek, co, že je úspěšnější než ty, aniž by psala krávovinu pro bulvár. Hh?!"

Asi má diskuze plné zuby jako já. "Takže se ozveš."

"Jo. A nežer tolik, koukni do zrcadla, máš zadek jak kotel!" Nechám ji poodejít. "Hej, Jankovská!" zařvu pak na celé kolo. "Hotel *Vesnická jizba* přesně ve dvacet nula nula! Ani o minutu dřív! A přestaň za Babu slídit!"

Ještě tahle královna! Jako by nestačil pitomý *Sirius*, agentura, co se na nás nalepila a která si po koncertech přivlastní všechny zásluhy na jejich uspořádání. Beztak se bude všude psát, jak Babu do tuzemska pozvala paní Srncová, majitelka umělecké agentury Sirius. Problém spočívá v tom, že dcera této paní se angažuje v *Ženách pro třetí tisíciletí*, a navíc je jedna z bývalých artemid číslo pět. Odmítnout jisté zapojení Siria v Babu akci nebylo tudíž možné. Bez dalších detailů.

*****

Hned po prvním koncertu oslavuje Daria své narozeniny. Nikoliv tam, kde je štáb Babu ubytovaný, nýbrž v hale stylového hotýlku *Vesnická jizba*. Akce je relativně velká, i když nás se slevou stála jen něco přes sto padesát papírů, není však velká okázalostí, nýbrž počtem gratulantů. Mezi stovkami z nich jsou nejen Darinčiny rodiče, můj šéf major Šíma s manželkou, personál hotelu a mnoho místních celebrit i pseudocelebrit, ale i má protivnice z televize Hruža Jankovská. Ta mě při oslavě obchází širokým obloukem, pokud to malý sál v němž akce probíhá, vůbec dovoluje.

Po spouště gratulací, frmolu, jídla, pití, včetně tuzemské slivovice, a čtyřpatrovém dortu s figurkami tančících Babu na špicích, si únava vybere svou daň: obě zpěvačky kolem čtvrté hodiny ranní, těsně před posledním chodem, usínají, hlavinky položené na stole...

*****

Poslední koncert v hlavním městě si nenechám ujít a dohodnu si s Babu malou improvizace v závěru jejich koncertu. Jo, jasně, i já si chci zahrát.

Průběžně se rozvíčuju brnkáním na vypůjčenou kytaru, zkusím i suitu Sanzových španělských tanců. Nic moc tedy, Narciso Yepéz by mě po rameni nepoplácal. No neva, tu jednu prastarou písničku od Brouků a jejich pár akordů snad ještě zvládnou ...

Publikum, jak mě spatří, zabrblá. Já je však překřičím. "Dount worry, bí hepy, Babu ještě na chvíli přijdou. - Jistě všichni znáte slavnou Yellow Submarine, Žlutou ponorku. A právě na její melodii vznikla kdysi za totáče posměšná píseň, předávaná z generace na generaci. Dnes si ji, teda Žoltyj parachód, zazpíváme jako symbol všech evropských holek. - No a taky snad všech ostatních." To válim, co?

Vzpomenu na svou víceméně v uvozovkách kariéru country, později klasické i rockové kytaristky. Snad mi to ještě trochu půjde... Doufám, že líp než ve Vídni na housle. O mein Gott, armer Herr Pechta.

Už na pódiu nestojím jak kůl v plotě, antož obě Babu se svými mikrofony právě přicházejí.

"Ready?" Zastrčím jack do kytary a zabrnkám. Nastavím ucho k Maršálovi: "To dřevo zní nák divně... Nejní mezi váma ladič pian? Není? Neva. - A Jedéém!" Ukážu na kapelu: "Marcel bicí, Anka bubny! - A ted' všichni s námi!"

Hraje se mi dobře. Asi se dám brzy na šoubyznys. Nebo rovnou k filmu? V Hollywoodu slíbím sektářům desetinu z miliónku a oni mi budou dohazovat hlavní roličky... vydělám spoustu penízků, koupím si za ně porcelánové zoubky, silikonová prsa, a taky dřevěný účes, co nerozcuchá ani uragán Ella... áh jo... la dolce vita...!

Pražské publikum se ke mně váhavě přidává a já sama přecházím od mikrofonu vzad, za zpívající ruskou dvojku, a už jen tiše brnkám nejkrásnější akord Á dur, při němž se prstíky nepoládur, neb tohle vystoupení patří Babuškám.

Teprve když se ony rozloučí, dokolíbám se znovu ke stojanu s mikrákem: "Pokud se vám dnešní koncert líbil, můžete nás navštívit i zítra večer v Ostravě. V pokladně jsou k mání lístky ještě pro čtyři sta z vás!"

Reklamní akce má úspěch, všechny zbylé vstupenky do Ostravy jsou brzy pryč. A já? Ode dneška mě žádná z Babušek ani nikdo z kapely, snad vyjma Slonkova, neosloví jinak než *Žoltyj parachód*.

*****

Pražské koncerty dopadly skvěle. Namísto předpokládaných dvou set padesáti tisíc eur za první koncert máme v přepočtu vybráno skoro dvě stě osmdesát. Do sportovní haly se nacpalo daleko víc lidí, než jsme vůbec čekali.

Nene, žádná agentura! Kasu držím já. Přišla jsem si i pro zbytek hotovosti z pokladny - bez saka, s bouchačkou v pouzdře; aby si frajeři a frajerky ze Siria nechtěli nááhodou vybrat svou gáži předem. Když jde do tuhého, dokážu být pořádně agresivní kráva.

Bezprostředně po posledním pražském koncertu se objevují Babu sponzoři. Jsou to zřejmě ti samí, kteří o mně ze začátku získávali informace. Dva muži, pětasedmatřicet, vysocí, navonění, kožené kabáty. Vypadají sice pěstěně, ale prachy bych jim dlužit nechtěla.

Jedná s nimi Slonkov a já, jakožto hlavní organizátorka.

Sponzoři pořád tak nějak nechápou, že nepožaduju aspoň čtvrtinový podíl z celé akce. Jako ostražití obchodníci neustále očekávají od svých partnerů nějaký podraz. Namísto podrazu ted' hledí na balík peněz, ležící na stole, a mlčí.

Snažím se jim vysvětlit, že mně a mé organizaci šlo pouze o zpopularizování leseb v zemi neomezených předsudků. Teprve až bude vše ostatní OK, můžeme se začít starat o obchod.

Nevím, zda mi uvěřili nebo zda celou věc správně odhadli, nicméně drží slovo: odpočítají dohodnutou částku a zbytek nechají ležet na stole. Hm... kdo by tohle čekal?

Přebytečná suma byla později použita k vyrovnání hotelového účtu a na další bohulibé útraty, např. nákup oděvů pro Babušky.

*****

Babu se vesele zajímají o Prahu, o její památky, ale i o obchody, diskotéky, kina, sportovní zařízení, a když nenadále dostanou chuť na bowling, tak se na něj taky rozjedeme. Osobně kuželky nijak zvlášť nemiluju. Ale co počít?, náš zákazník, náš pán.

V herně nastřelím pár fotek nepříliš kvalitním aparátkem Tamy. Nefunguje mu předblesk, a tak je většina detailních obrázků nanic, neb zobrazují krvavě rudé oči.

Při focení si všimnu, že nás ode dveří někdo natáčí videokamerou. Ke štábu Babuší údajně nepatří, i když se mi zdá, že jsem ho už někde zahlédla, snad na oslavě narozenin. V každém případě dodnes

nevím, zda šlo o náhodu a kdo to vlastně byl... Dlužno dodat, že se obě Babušky při bowlingu velmi dobře bavily.

Z návštěvy bowlingového centra se vracíme zpátky do hotelu na Šiškově. Zde na nás čeká štáb německé komerční televize LTR. Mladá *rozcuchaná* moderátorka, kterou jsem v hotelu už jednou zahlédla, zřejmě ukecala šéfa kapely Slonkova, aby jí Babuše poskytly neplánované interview.

Když zaslechnu topornou něčeminu tlumočnice Evy, je mi jasné, že se toho budu muset ujmout sama. "Tópše mluřila. Ty móc tópše němečky mluřila," chlácholím ji. Ne to nemá být posměch. Ěěěva zas mluví solidně rumunsky a touhle řečí já osobně neřeknu ani bogan tagon. Poplácám Ěěěvu po zádech a zůstanu stát vedle ní za sedícími Babušemi. Tamarka má zas výstřih až do pasu a při jejich vnadách... ách jo... pak že na to pořád myslej jen chlapi!

Televizní štáb je samosebou zvyklý držet dolmečery mimo záběr, přesto mi do očí bije záře reflektoru i desek, jimiž Babušky nasvětlují. Reflektor obsluhuje vysoký držák, jinak chlap v pestré tropické košili a jezdeckých botách. Ten se za čas o kousek přemístí, aby zůstal třet dva metry po mém pravém boku.

Na Babušky bude stačit polohlas, zatímco na rozcuchanou moderátorku budu muset jejich odpovědi hlasitě hýkat.

Prohlížím si tuhle dámu s mikrofonem a zjišťuju, že trochu vypadá jako marienhofská lesba Billi Vogt. Až na ten účes.

"Do you speak English?" zeptá se mě Její Rozcuchanost hned v úvodu.

A jéje, Fräulein Friedrichstadtpalace! Od ní anglánský dotaz fakticky sedí. "Nou," opáčím cynicky, "I don't speak English, but I like potatoes. - - I sprech säibstvaständli aa Deitsch," houknu našťvanou bavorštinou, antož mi její dotaz připadl nadutý.

Jen jak utichne mírný smích mezi lidem, abych Babušky ušetřila tuctových otázek a abych si rýpla do televizní anglosasky, přidávám na její černou, neučesanou imidž tiché kecy typu: "Ěta rastrjopánaja matřjóška chócet znať... ěta smugljánka maldavánka dumájet... ěta čornaja óspa skazála..."

Když ze mě mezi řečí vypadne konec říkačky *Vjěšči sámy něrastút*, tedy: "túšku, súmku, předi - nělamáj, němní, něřví", Tama to nevydrží a hlasitě vyprskne. Daria mé vtípky narozdíl od členů kapely i samotného šéfa Slonkova zatím ještě zvládá, ovšem už má taky namále. Vzdá to až po větě: "Kak vam nrávitsa v étoj stobášennoj srákě?" Míněna matička měst caput regni, česky zničená deštěm, to se její tvář zdeformuje plačtivou grimasou a ona položí hlavu na kolena, aby s ní ve smíchu vrtěla ze strany na stranu. Hlasitě řvou i další přítomní, ruštiny znají, a svíjí se též vedle mě sedící překladatelka Eva.

Svalnatý osvětlovač po mně hází zabijácké pohledy. A jéje, chlapisko zřejmě umí rusky! Tuhle možnost jsem úplně přehlédla, co jestli je taky z bývalé Endéer jako jeho šéfka...? Fuj...! Trapas jak malovaný! Jenže když já se před Babuškami tak strašně ráda předvádím, ách jo...

Strakatá košile vzápětí překlad mých výroků vycinká do ouška moderátorce. Rozcuchaná je teď i dotčená. Že bych to byla bývala přepískla?

Vyměním si pohled s ní, pak i s ním. Má fakticky vztek. "Solch eine Gemeinheit!" tvrdí jeho rty, z nichž to bez problémů odečtu.

Sjedu chlapa pohledem a jen co si všimnu jeho nemožných jezdecký bot na vysokých podpatcích, zaútočím. "Wo hosd dei Cowboyhuat, Kumpel?"

Neodpoví, v jeho očích je vražda, takže ho už radši nechám být. Vzápětí svévolně ukončuji interview s Babu: "So... s'duad mia load, oba des is olles fia heit."

Moderátorka si mezitím v rozcuchané hlavince vše srovnala a začne vyzvídat: "Kde jste se naučila německy?"

"Jako vy, od mámy," ukousnu. "Mei liawa Muada hod a oanzigs Tochterl ghoht. S'woar kloa und aweng andas ois andane Kids, de wo's *Modzn* nanntn. Oiso... des Madl bin i."

Moderátorka tĕkne okem po štábu. "Was heißt eigentlich *Modzn*?" zeptá se mě nejistĕ.

"Des hoaß aaf boarisch a schoaß Madl," zasyčím, přestože tohle slovo označuje holku *pouze* velmi neoblíbenou.

Vulgární výraz ustojí, následně pokývá chápatĕ hlavou a pokusí se situaci normalizovat. "Ach so, verstehe, ein böses Mädchen... und warum?"

"Bloade Frog, vadammt nomoi! Weiri ebm a schoaß Madl woar!"

Mám tĕ šaškárny po krk, vstanu a poodejdu. Její rozcuchanost, moderátorka garlánka glavarjá je pěknĕ vyvedena z míry. Nějak jsme si nepadly do oka. Ukáže štábu, že je šlus a ti se dávají do balení. LTR tývvý kačka mě v této chvíli už vůbec nezajímá, ani na ni nepohlĕdnu, místo toho hodím očkem po Tamĕ; zaculí se svými roztomilými koutky úst a já jí zamávám. Tjo... snad jsem to s hloupými vtípkami nepřehnala...

Budoucnost mě přesvědčí, že bohužel ano.

Televizáci provázejí Babu až ke dveřím jejich hotelového pokoje, teprve pak udĕlají čelem vzad. Chci se ujistit, že všichni odešli, že nezůstali zašiti v hotelu, by za Babu slídili, čert jim věř, jdu za nimi až dolů do haly. Zdá se, že všichni odcházejí a že míří k dodávce zaparkované u protĕjšího chodníku. Nikde ovšem nevidím držáka reflektoru. Divný. Že by šel kovboj napřed? Hm... možná si jen odskočil na 13-12.

Vracím se do hotelu a v přízemí si přivolávám výtah. Když ve druhém patře vystoupím, zahlĕdnu periferním zrakem pestrou košili. Hele, držák! On je ještĕ tu!

V momentĕ, kdy mě mĕjí, aniž bych z jeho strany čekala cokoli zlého, hodí mi lajntuch na hlavu. Vzápĕtí chytanu ránu pĕstí do tváře.

Hu! Kleknu na koleno, hadr padá z mých očí. Poznávám jezdecké boty. Vidím, jak se pravá z nich napřahuje. A já, volný přímý kop! Kryju si pokud možno hlavu a srdce. Bum! Pěknĕ mae-geri, skoro jak od mého asijského trenéra Soebaja.

Jojo, můj hrudní košík se pěknĕ rozezvučel. Ani to nejni zas tak krásný bejt zvonem, kterej zpívá... uff...

Svinu se do klubka a zakňučím. Je to jen mimikra; jsem v nevýhodné pozici a když chlap uvidí, že mě dostal, pokud není vyložený sadista, útoků nejspíš zanechá. Na stĕlbu pro výstrahu vůbec nepomýšlím. Byl by to pro Babu obrovský skandál. O ten nikdo nestojí. A tasit zbraň pro legraci je proti všem pravidlům.

Dál se vleže svĕjím. Držák reflektoru si dává ruce v bok. Je zjevnĕ spokojený. "Jetzt sag mal was Lustiges, du verficke Schlampe!" říká se zadostiučinĕním.

Na vtípkami nemám kdy, a tak jen předstírám mrtvého brouka.

Všecko je má chyba, pořád se vytahuju jak triko; džudo, výcvik, karate, druhej dan, a pak mě zmlátí pitomej televizní osvětlovač. Kdybych dávala pozor, nikdy mě nedostal.

Útočník nastupuje do výtahu a hned jak za ním zaklapnou dveře, vyskakuju ze země. Schody do přízemí sbíhám po třech. Zvládla bych to i se zlomenou páteří, protože pomstít se prostĕ musím. I kdybych při tom měla vypustit duši.

V pravé ruce zajištĕnou devítimilimetrovou čízu, v levé držákův hadr, do něhož si utírám nos a rty, antož mi teče červená.

Zůstávám stát přilepená lopatkami na mramor na zdi, hned vedle výtahových dveří. Jen co chlap vystoupí a otočí se ke vchodu, dostane zezadu ránu pistolí do pravého stehna. Říká se tomu koňar, a bolí to jako čert.

Osvĕtlovač zaheká a přidřepne. Tím se víc odkryje. A už ji má zleva do boku. Fuj, rána to byla fakticky hnusná, snad to žebra přežila. Plná číza má přes kilo, možná dvanáct set.

Zálibně si mlasknu: "Wos Lustigs, hosd gsogt? Wrum ned?"

Pootočí hlavu, a se strachem vyvolaným zbraní v mé ruce, otevře pusku zkřivenou bolestí.

Prudká rána loktem do zubů.

Padá na obĕ kolena, později kecne na zadek. Jeho rty krvácí. No a? I ty mé krvácí.

Znovu si otru pusu do jeho hadru. "So... Kumpel," řeknu se zalíbením, "...friar oda speeta kriang mir di... mid Danone Jogurt. - S'klingt do lustig, oda?"

Napasuju mu čízu do oka. Pomalu, aby ho předtím stačil zavřít.

Beru mobil a žádám Sergeje, aby mi přišel pomoci dostat chlapa nenápadně z hotelu.

Výtah se dává do pohybu. Sakra, ještě někdo přijede, to mi tak chybělo. Kde je kruci ten Sergej?

Pro jistotu zakrývám čízu hadrem. Ruku s ní mu narvu k poklopci. "A Woot, du Schoaßfozzn, und hosd koa Bimbo ned mehra!"

Z výtahu vystupuje žena středních let, překvapeně se u nás zastaví.

"Příteli se neudělalo dobře," vysvětluju s úsměvem. "Nic vážného, přesto jsem zavolala sanitku.

Díky za váš zájem."

Žena konečně odchází.

Kde kruci vězí ten Sergej?!

Má prestiž u Babušek tímto incidentem o sto procent vzrůstá. A nejen to; nechám se od nich pěkně ošetřit, požaduju od Tamariky pofoukat zraněný bok, zatímco bodyguard Sergej se zájmem zkoumá mé pěkné a vypracované naulí krijá. Vedoucí kapely Slonkov mi říká *maladěc a dobře vás vybrali*. On, coby aktivní pamětník bývalého režimu, si neustále myslí, že mé angažmá v Babu turné je jakási přátelská výpomoc kohosi z někdejších prosovětských, dobře zakonspirovaných agenturních struktur obranného ministerstva.

*****

Všechno probíhá tak hekticky, že jedna přestává vnímat běh času. A najednou je po všem, poslední koncert, a... šlus. Hned ráno po posledním koncertu mají Babu odletět.

Nemám ráda loučení, ani to, co probíhá rychle.

Jsem trošku mimo, nejednám racionálně, a asi i proto mi pořád na mysl přichází tanečnice Nina. Taky proto, že jsem před chvílí vypila se Slonkovem pár vódek. Příroda dělá divy a já se za Ninou bezprostředně po koncertu vypravím. Její dvě taneční kolegyně tuší, která bije, a mají ze mě psinu. Třetí hopsanda není vidět, asi se ještě koupe...

Vlezu za Ninou do sprchy a vyblekotám rusky tak nesouvislý kec, že by mě básník Puškin, být tu, vyzval určitě na souboj.

Nina je tolerantní, s úsměvem čeká, co bude. Místo řečí se tedy zchlapím, zakleknu do mokra a kousnu jí beze slov do svalnaté hýždě. Kníkně něco jako *au!* a rozesměje se tak, že je mi jasné, že sympatie jsou vzájemné. "Máš hlad?" zeptá se.

Vždycky jsem chtěla Ninu kousnout do zadku a teď mi to konečně vyšlo. A nejen to: je děsně sexy, mám na ni hroznou chuť a doufám, že mě k sobě pustí. Zkousím to nejdřív s pohádkou o Jezinkách: "Jen dva prstíčky strčíme, a hned zas půjdeme, jo?" Pak se ji pokouším za boky pootočit a ona chvíli předstírá, že se brání. Načež se obrací, bere mou hlavu jemně do dlaní a...

Vtom se ozvou rány dveřmi, vzrušený hovor, a do sprchové kóje vpadává Daria. Je nasupená, je dotčená.

"Co tohle znamená, Žoltyj parachód??!! Trčíme tam a čekáme na tebe s Tamou celou věčnost a ty tu lížeš Ninu! Tos přehnal!" Daria se kouká přísně: "Du hast uns versitzt! - Slonkov éto skazál."

"Když už tak skazál *versetzt*, Darinko, ea hod bstimmt *vasetzt* gsogt, špatně's ho poslouchala."

Neodpoví a útočí dál. "Slonkov říká, že mluvíš jak rodilá Němka, Žoltyj parachód!" Říká to s odporem, jako bych měla ebolu. "To bude asi tím, Darinko, že *jsem* rodilá Němka... Nebo skoro."

Celkem ji chápu, že má vztek, je žárlivá a důležitá. Přichystaly mi s Tamou malé překvápko: rozlúčkovou koupel ve vířivce, a já dala přednost někomu jinému, někomu na nižším stupni, *obyčejné* tanečnici; tja... chybička se vloudí...

Brzy je vše zapomenuto a já získávám jedinečnou možnost vykoupat se s Babuškami v okrouhlém bazénku v jejich apartmá.

Nene, žádné divé orgie amazonek, jak se o nich píše v bulváru, se nekonají, ani teď, ani pak v manželské posteli, kam stísněná mezi oběma zpívandami spokojeně zaparkuji.

Tama leží přede mnou a já si samosebou neodpustím položit ruku na její vyvinutou hrud'. A oslintat jí ramínko i krček. Ne, nestydím se to říct, proč bych měla?

Daria je přilepená zezadu na mě, zůstává se mnou v přátelském kontaktu; s packou mezi mými stehny nemá žádný problém.

To ani já. A když chci Darie zkoumavé doteky oplatit, nemám k ní vůbec daleko...

Poslední noc s Babuškami; noc na níž se nezapomíná...

*****

Nemám ráda loučení, jak už bylo řečeno... Chci, aby bylo odbyto co nejdřív...

V letištní hale vším na krk každé z obou Babuší čestný kříž naší bývalé organizace Artemid. Malý proslov následuje: "Und nun a Busserl fia d'beidn Artemis-Kreiz-Trägerinna," líbnu každou Babuši na tvář.

Smějí se, a slzy jim tečou. Já se zatím držím v lati, jenže taky to asi nevydržím.

Pak to přijde, Babušky mi předají natištěnou koláž: je to onen známý plakát z Velké vlastenecké: *Radína, mať zavjot.*

Grafika je ale trochu změněná, stojí tu: "Deny Milerova", to jako že já, "codename: Žoltyj parachód", krycí jméno: Žlutý parník.

Má postava drží v dlani malý žlutý parníček a na listině místo vojenské přísahy stkví se velký [rubínový kříž](#)...

Jsem dojatá. Asi začnu bulit.

Přemáhám se, a jde to blbě. Usazená znovu líbám obě Babuše, pak Slonkova a po něm celou kapelu. Taky tanečnice a hlavně pak Ninu, tu dvakrát, ne, třikrát...

Sakra...!

Celý tým Babu se dává konečně na pochod směrem ke vchodu na letištní plochu. Obě zpívandy se ještě jednou otáčejí, aby mi zamávaly. Pak už nic.

Sbohem, holky... budete mi chybět...

Chystám se odejít, když tu do mě někdo v běhu rycne. "Au! - Jankovská?! Co ty tu...??!!"

Je udýchaná, v ruce drží dvanáctimegapixelový Canon. "Kde jsou Babu?" zafuní.

"Pryč..."

"Sakra! Chtěla jsem aspoň fotku..." Bázlivě po mně koukne. "Co je ti, Milerová? Jsi OK?"

Vrtím hlavou. "Nejsem OK, Jankovská." Beru ji kolem ramen a vychutnávám její zděšený výraz.

"Pojď, koupím ti panáka..."

"Co - ty mně, Milerová?!"

"Jo, Jankovská. A mám i pár Babu fotek z narozenin a bowlingu. Pak ti je můžu dát."

"Milerová?! Co je s tebou?! Jindy mi nemůžeš přijít na méno a...! Nemáš horečku?!" Její zelenohnědé oči svítí nejistotou.

"Asi jo..." Přehmátnu a vezmu ji kolem pasu. Na omak je celkem pevná. "Už ti dnes někdo řekl, Jankovská, že máš hezký kostým?"

"Co - kostým??!! - Hele, Milerová, co je tohle za taktiku? Nemůžeš být přátelská, to není fér."

Chvilí čeká, co já nato.

Mlčím. Pořád ji držím kolem pasu.

"Fakt chceš jít se mnou na víno, Milerová?"

"Fakt, Jankovská. A pak třeba ke mně."

"Hele brzdi, Milerová, co tím chceš jako...??!!"

"Co asi, Jankovská. Balím tě."

"Hele, hele, počkej... Milerová!!" Pokouší se odstranit mou ruku ze svého pasu. Bezúspěšně.

"Pojď, Jankovská," přitisknu ji k sobě těsněji, "a necukej se. Stejně tě nepustím."

Pomalým, nejistým krokem vrávoráme z letištní haly...

*****

2. Tý jak Dallas

Do práce, do VIÚ, vojenskými mapami maskovaného centra pro archivaci a analýzu informací přicházím plná dojmů ze šňůry Babu koncertů. Není mi však dopřáno v radosti dlouho pokračovat, můj šéf major Šíma je nervózní a ihned mě posílá za novým náčelníkem úřadu, který v době mé nepřítomnosti nahradil generála Tilmana, aby tento snad funkcí formálně povýšený, zmizel kdesi v hlubinách ministerstva obrany.

Jojo, problémy holt vždycky přijdou, když je nečekáme, selaví, aneb só is des Léébm...

Projdu chodbou na její konec, ke dveřím s funglnovou vizitkou *Alexander Duriš - náčelník*.

Po zaklepaní vcházím do kanclu. Za stolem sedí otlý chlap v letech mého táty, na ramenou dvě hvězdy generálporučíka. Je podobný zemřelému spisovateli Součkovi, pouze nemá jeho dobrosrdečný výraz. Dokonce bych řekla, že po dobrosrdečnosti není v jeho tváři ani stopa.

"Milerová," řeknu bezbarvě.

"Služební číslo."

"320, nul, nul, pět."

"Říká se nula! - Krycí jméno. Rychle!"

"Arnika."

Nezvedne ke mně oči. "Arnika... Arnika? To je nějaký pouliční plevel?"

Ajé, náčelník nedával při botanice pozor.

Chvilí rozkládá papíry po stole, pak krátce vzhledne: "Kde je váš spis? Tady není. - Vy máte disko v americkém sektoru, Milerová?!" říká, jakoby si náhle vzpomněl.

Nojó, generál žije za totáče, Šímovy pověsti o starých strukturách nelhaly.

"Nejde o žádný sektor, pane, ten park, Rébovku na Pivohradech, má jedna americká firma v částečném pronájmu. My si ještě dávno před nimi zajistili tamní bývalý atomový kryt. Právě v něm provozujeme naše disko."

"Pro buzíky."

Ts! - Fajn slovník! "To pardon! K nám chodí jen holky. Takže *pro lesby*. - Pane."

Posune si brýle a koukne na mně jak O'Brien. Čekám, odkud vytáhne klec s krysou.

"Ptal jsem se na vás, Milerová, prý jste v pořádku, prý vám *musím* vyjít ve všem vstříc. Co jste vůbec zač, ženská, co jste zač? Kde jste se tu vzala? V čem to jedete? Vedete revanšistickou skupinu německých žen, to sice vím... ale proč se o vás zajímá české zamini a strýček Sam, e?!"

"Pane, já..."

"Mlčte, Milerová. Na nic z tohotohle se vás nemám ptát, takže se vás na nic z toho neptám. Jed'te si do vaší Země svobody, jen si tam jed'te." Mávne rukou. "Když vás tam pustit musím, tak vás tam holt pustím." Zalistuje v papírech. "Ale? - Ale, ale?! To je mi změna! Dnes Amerika, Amerika, a ještě minulý týden jste trávila všechn čas na koncertech nepřátelské skupiny Babu! Včetně ilegálního lepení plakátů! Jak je tohle možné, jak - je - to - možné?! Obdrželi jsme na vás formální dotaz přímo od sovětských soudr... přímo z ruské ambasády!"

"Pane..! Babu nejsou nepřítel, jen zpěvačky," zamlouvám celou věc s dotazy.

"Že ne?! Jsou to Rusky a Rusko je dnes nepřítel. To snad víte. Babu sem, Babu tam."

Pokrčím rameny. Tak jo, když myslí...

"Babu... Babu... Mmm...!" zahuhlá Duriš pro sebe. "Co je vlastně Babu, Milerová, co je Babu? Já znám dobře rusky, ale tohle mi nic neříká."

"Jde o kryptogram, generále. Z prvních a posledních písmen dvou slov. B-a, b-u. B-áryšn-a, b-áryšn-u. To jako že báryšna ljúbit báryšnu."

Generál se strašlivě zašklebí. "Tak je to tedy... Hezké. Moc hezké. Báryšna ljúbit báryšnu... Dvě mladé zpěvačky, co spolu šoustají na jevišti... To jsme to s kulturou dopracovali..."

Pohlédne na mě s odporem a zahuláká: "Když už jsme u Babu, Milerová, co kozy, co kozy??!!" jeho moravský ténbr musí být slyšet i před domem.

Tahle otázka mě přece jen trochu zaskočí. "Jak? Nevím přesně, co byste..."

"Jenom se nedělejte, Milerová, mluvím o sféře vašeho zájmu, ne, tak moc dobře víte, nač se vás ptám! Která z těch dvou má lepší kozy?! Babu?! Anebo Babu?!"

Normální magor tenhle lampas. Ve tváři je celý modrý, snad to s ním nesečne.

"Hezčí určitě Daria, pane. Ovšem pokud jde o velikost, v té vede Tama."

"Jo tak, Milerová... A to je vše?" Bedlivě zkoumá mou tvář.

"Vše, generále."

"*Jaktó?!*" zařve Duriš, až okna zadrnčí. "A emocé, Milerová?! Kde máte emocé?!"

"Nemám, pane."

"Blbost, všickni je mají." Nakoukne do bordelu na stole. "Všickni je mají, všechny jsem vymotal! Proč né vás?!" Zapíchne prst do papírů. "Váš šéf major Šíma byl na mě sprostý. Poručík Vrbová pláče, kapitán Nový mlátí dveřma, kapitán Fronc rudne a uráží se... a tak dál, a tak dál. Teď vy, Milerová, co vy?! CO vy!!!"

Dokola, jak flašinet.

"Nemám emoci, pane."

"Nekecejte!"

"Vážně ne."

"Ale proč né, vy krávo??!! Vylízaly vám je ty Rusky?!"

Teď mě naštvál. "Nevylízaly, pane, ani nemohly, žádné emoce nemám, jsem indián - náčelník Kamenná tvář."

"Tak...! *Milerová je náčelník Kamenná tvář...*" zapíše Duriš do papírů a úkosem na mě pohlédne.

"Vtipálek, co?" Vstane a dává se kolem mě na pochod, kupředu levá, zpátky ni krok. Ztišuje hlas, prohlíží si mě, pak rozhodí rukama: "Tohle je tedy kapitán naší profesionální armády... To je tedy krása..." Náhle vybuchne: "Stejnokrojová nekázeň, osobó!! To jste voják??!! Jak to vypadáte??!! To jste kapitán??!! Důstojník??!! V džínsech??!! Ve služběě??!! Jak strašidló??!!"

"Chystám se nafasovat uniformu, generále. Co nejdřív zajdu do oděvního skladu," odvětim klidně.

"Zase nic??!! A EMOCÉÉÉ!!! Ukažte konečně nějaké emocé, vy leklá rybo!!! Nebo shod'te vaše džíny!!!"

Blázen. Bezpochyby. Pacient Koudelka tvrdí, že není Koudelka.

"Rozkaz." Spouštím džíny a generál sotva skrývá rozpaky. Mám hezké nohy, čehož si určitě povšiml.

Neví, co teď se mnou. Chvilí váhá, lapá po dechu, pak si odkašle:

"Co to...?! Vy nosíte pánské trenky?"

"Občas, pane. Mám je sundat?"

"Oblečte se, vy nestydo."

Znovu se zadívá do papírů.

"Vy nejste kmenovec, Milerová, vy nejste kmenovec."

"Myslíte *soukmenovec*, pane?" zeptám se Duriše opatrně.

"Vy nejste kmenovec! Kapitánskou hodnost máte zatím jen... b,b,b,b,b... dočasně."

Konečně chápu. "Pravda, zatím nejsem kmenový zaměstnanec, ještě mě nepřijali docela, tedy jako řádnou... jako tu onu... Není vám nic, generále?"

"Myslíte, že jsem cvok, že."

"Myslím, že máte vysoký tlak."

"Tlak, Milerová..." Zhluboka se nadechne. "Ukážu vám tlak! Jen co si seženu váš spis! A teď už vy-pad-ně-te!!" Napochoduje ke dveřím kanclu a než je stačím odevřít, abych odešla, příšerně skrz ně zaryčí. "Poručííík!!! Blááhovááá!!! Ke mněěěě!!!"

Do kanclu nakoukne vykulený ženský obličej. "Přál jste si, pane?"

"Jo přááá!! - Osobní spis Kamenný tváááre!!"

"Koho, pane?"

"Indiánský lesby!! Milerový!! Tak dělejte už!!"

"Generál Saša Duriš je nejen stará struktura, ale taky starej cvok," zahlásím za chvíli svému šéfovi majoru Šímovi.

"Kousek, co? Líbil se ti... Jak tě přijal?"

"Bezva. Chtěl, abych se svlíkla a ptal se mě na Babu. Která má lepší prsa."

"Neskutečný," Šíma se rozchechtá. "Mně zas tvrdil, že tancuju v travesti šou. Že mě snad viděl v Alkronu."

"A ty?"

"Poslal jsem ho do hajzlu."

"Vy nejste kmenovec, Milerová," paroduju Duriše hlubším hlasem. "Vy nejste kmenovec."

Šíma se rozchechtá. "Řek ti, jo?"

"Řek. - Možná jen tak zkouší, co snesem, co si dáme líbit."

"Kdoví... jenže... koukni na tohle, tenhle anonym jsem dostal převcírem." Šíмова tvář je ustaraná, když mi podává potištěný list papíru.

Spatřím proti světlu firemní vodotisk a upozorním na to svého šéfa.

"Vážně tam je vodoznak našeho úřadu? To jsem si ani nevšim. Takže to nejspíš poslal někdo odtud."

"Nejspíš. Nebo to tak má vypadat." Mrknu na text. Anonymní dopis obviňuje generála Duriše s osobních intrik vůči majoru Šímovi, kterého se chce údajně coby nebezpečného konkurenta urychleně zbavit.

"Blábol," vracím Šímovi anonym.

"No jistě. V životě mě nenapadlo, že by mě mohli posadit na ředitelskou židli po Tilmanovi. Ani ve snu."

"Jasně, to je..."

Otevřou se dveře a v nich se objeví hlava Durišovy asistentky poručíka Bláhové:

"Kamenná tvář ke generálovi. Ihned."

"Kamenná tvář?" opáčí překvapeně major Šíma.

"To jsem já, Miloši," vysvětluju. "Generálovi se zřejmě zachtělo dalšího striptýzu. - Běžte napřed, poručíku," řeknu Bláhové jakožto nižší šarži odměřeně. "Přijdu hned."

"Konečně mám vaši složku," říká Duriš nezvykle mírně. "Posaďte se u nás."

"Děkuju." Koukám po něm s nedůvěrou, je klidný, asi se mu něco stalo s hlavou.

"Zběžně jsem prolistoval vaše materiály. Váš otec prý studoval v Moskvě."

"Jo, generále, táta měl vysokou školu Kádévé."

"Ano, ano... já ji mám taky. Jsem ročník padesát dva. A váš otec?"

"Padesát tři."

"Hm. To jsme mohli být v Moskvě spolu. Váš otec pracoval předtím... ehm... před Listopadem na Obrance?"

"No jistě, pane, byl podplukovník. A ne ledajaký. Rusové ho brali ke všemu, co tu podnikali."

"Hm, hm." Duriš příkyvuje. "Víte, já si na něj nemůžu zaboha vzpomenout. Nepamatuju na ministerstvu podplukovníka Antonína Milera."

Usměju se. "Ani nemůžete, pane. Když se naši rozvedli, máma mi nechala jméno po ní. Pak se znovu vdala, ale jméno Milerová mi zůstalo. Můj druhej, teda nevlastní táta se jmenoval Bahenský. Antonín Bahenský. V mé složce tohle není? Někde to tam určitě bude."

Generál se rozzáří. "*Tony Bahno???*"

"Nojo, tak mu kámoši říkali."

"Nazrzlý blondák? A bydleli jste na tom pražském vrchu... éé?"

"Na Mlhovci."

"Jo, ano, vzpomínám si, v rodinném domku!" Duriš se snad rozpláče. Vstává od stolu a třese mi ploutví. "Tak ty jsi Toničkova dcera... kde bych se toho nadál! A já byl na tebe tak sprostý..."

"To nic, generále. To... to už patří k věci."

"Ano, ano... Víš, Toničko, doba se změnila, dřív člověk věděl, kdo je nepřítel, ale dnes? Kdo je dnes nepřítel, Toničko, kdo je nepřítel?! Všichni jdou jednomu po krku. Petr i Pavel. - A copak dělá tatínek?"

"Musel z armády, neprošel při prověrkách. Teď je civilním poradcem při Alianci. Když tátovi vmetli do tváře, že dělal pro kontráše, hrozně se naštvál a řekl jim: *co si to dovolujete, já že byl nějaký informátor?! Vždyť já tu rozvědku s ministrem řídil!!*"

"Ano, ano, Toník byl takový nebojácný chlap... A já jsem strašně rád, že jsme se spolu domluvili. Potřebuju tě tady jako spojence."

"Žádný problém, generále."

"Budu rád. - Je to stres. Velký stres! Nechci skončit jako Tarantina těsně po Listopadu. Plukovník ze štábu, víš? Ruplo mu v hlavě, střílel pistolí do stropu a přikázal všechno potáhnout rudým flórem. Museli ho odvézt násilím."

Kývnu. "Mám od táty něco podobného, jeden jeho bývalý kolega prý nakoupil za erární prachy vagón medií a tvrdil, že chce zarchivovat celý internet kvůli ideologické diverzi."

Generál se mě poté vyptává na majora Šímu. Vypadá dost nejistě a nakonec se vytasí s anonymním dopisem. Stojí v něm, že si Šíma dělal nárok na jeho židli, a že proti němu hodlá intrikovat.

Operativně mobiluju Šímovi, aby přiklusal se svým anonymem.

Vše se záhy vyjasní; za anonymy stojí někdo třetí. Rozeštvávací taktika, z níž někdo hodlá profitovat.

Z nepřátel se za pár minut stávají kolegové; Duriš vytahuje ze sekretáře láhev vodky a za chvíli už zpíváme.

Poručík Bláhová s vystrašeným zrakem doplňuje stav chlebičků. Já pamětliva Alexandrovců znějících v pracovně mého táty řvu "praščaj ljubimij guorod, uchuodim zaftra v morje..." a Duriš, na něhož díky písničce dýchly staré totalitní časy, se nostalgicky přidává.

Oslovuje mě *Toničko*, podle mého táty, a já jsem k němu úslužnost sama; být pirát Ben Gun, dám mu i kus sýra.

Když mě Duriš při loučení celý dojatý objímá, modlím se, aby na mě nespad, při jeho váze bych byla na placku.

*****

Ne, nebylo to ani trochu lehké jednání, to teda ne, jde mi z něho hlava kolem. Mr. Adomian, s ním můj šéf, a ještě někdo, koho mi ti šéfové vůbec nepředstavili. Možná to byl velvyslanec, možná perský šáh sám... Ti všichni na mě. Tolik chlapů na jednu křehkou šestadvacítku.

Fakticky zas až tak křehká nejsem, ale i tak nešlo o příjemnou záležitost. Řeč šla o tom, jak mě na pár týdnů dostat legálně, ale na falešný pas coby turistku do Texasu.

Všecko začalo už mým, narovinu řečeno náhodným úspěchem v prastaré kauze *Hornych*, a později, když jsem se na jistém večírku v podnapilém stavu vsadila se šedou eminencí voskové tváře Mr. Adomianem, že rozlousknout případ atentátu na Hailey Plaza jest pro mě hračkou, vzal to onen diplomatický muž vážně. Nebýt povznesené nálady, nikdy bych takovou hloupost nevyslovila, no a z večírkové legrace se náhle vyklubala vážná věc; Adomian navrhl, abych odjela do Texasu a na celou věc se podívala. Nemám ji prý vyřešit, s tím on nepočítá, jde mu jen o dojmy, nebo o něco, čeho je možné se chytit, po čem je možné celý případ ze šedesátých let začít pomalu rozmotávat, čili, nenutno ohně, stačí prý jiskérka.

No jo, nemusela jsem do celé věci jít, jenže nakonec jsem z nějaké zastydlé hrdosti kývla, namísto toho, abych se omluvila za předešlé opilecké chvástání.

Můj šéf, major Miloš Šíma, ať už si o celé věci myslel cokoliv, rovněž souhlasil. Takže - teď to

mám; mám, co jsem chtěla. Před sebou pár týdnů turistického pobytu ve Státech. Mám svoji oblíbenou nejistotu. Byla jsem oficiálně zapůjčena Mr. Adomianovi za účelem, jehož perspektiva je více než pochybná...

*****

Kdeže teď jsem? Tý jak těžko uvěřit. Tý jak Texas, co neštěstí je můj... Sedím na trávníku na Hailey Plaza a prohlížím si místo, kde se TO před lety událo. Nikdy bych nevěřila, že se sem podívám, natož že bych se měla celou věcí já, česká vojenská archivačně/analyzační nula, kurýrka secret spisů, blíže zabývat. Proč si tak vlivný muž jako Mr. Adomian, člověk neomezených možností, člověk u pramene dění, vybral k řešení nevyřešitelného zrovna mě, netuším; údajně pro můj netypický přístup k problémům, pro mé úspěchy s objasněním pětatřicet let starého případu *Hornych*.

Slabý důvod? Taky si myslím.

Osobně se domnívám, že ve skutečnosti jde o něco jiného; Adomian jedná s největší pravděpodobností na vlastní pěst, přičemž se mu velmi hodí, že nejsem ve Státech s nikým v kontaktu, že jsem tu nikdy nebyla a že mě tu tím pádem nikdo nezná. Možná potřebuje nějakého hlupáka, aby za něho nastavil kůži, kdoví...

Prastarý incident z Hailey Plaza, vraždu oblíbeného státního sekretáře Cassidyho, mám tedy na triku jako soukromá osoba. Mr. Adomian prohlásil, že mi hodlá s čímkoli pomoci, ovšem, oficiálně se ke mně nezná. Moje v podstatě vynucená návštěva zámoří má jen jediné plus; Adomian, tahle šedošedá eminence, záhadný muž, pohybující se jako ryba ve vodě po všech zastupitelstvech a důležitých severoatlantických resortech EU, mi po dlouhém tahání dovolil, bych si do Států přizvala mou kolegyni v Artemis, válečnou veteránku, bývalou to Artemidu číslo jedna Gin Spal. Ne že by se jí sem chtělo, to určitě ne, je devětatřicetletý ročník, není tudíž z nejmladších, ovšem, nakonec jsem ji umluvila. Potřebuju ji; umí anglicky jak rodilý Janek Käse, jezdila za moře, pobývala tu několik let, navíc, má správné kontakty na správných místech. Čistě pro případ.

Tak tu teď sedím poblíž Lem Street, pozoruju projíždějící auta s lidmi, kteří možná vůbec netuší, že se právě nacházejí na místě, které bylo v devadesátých letech prohlášeno za státní památník. Jistě právem: vražda populárního ministra zahraničí, který měl vbrzku téměř sto procentní šanci stát se prezidentem, ať už si o něm v soukromí myslíme cokoli, zaskočila celý svět. To i proto, že tento zločin nebyl nikdy ani zčásti objasněn, a zejména pak zastírací vyšetřování vládní Battlerovy komise, neberoucí v potaz výpovědi mnoha svědků, komise, která si vraždu státního sekretáře Cassidyho přizpůsobila k obrazu svému, aby ji později doslova hodila na krk jedinému pachateli, údajně pomatenému komunistovi Oswaldovi, to vše zanechalo na případu Hailey Plaza hořkou pachutí skvěle zorganizované vnitrostátní, a snad i mezinárodní konspirace.

V hlavě si zkouším dát dohromady kvanta informací, co jsem o atentátu z roku šedesát dva přečetla. Není to zrovna snadný úkol, hypotéz a teorií se během let objevilo nespočet a čím víc člověk o vraždě ministra Cassidyho přečte, tím víc se mu zdá být celý případ složitější.

Co do krajiny je Hailey Plaza hezké místo. Z leteckého pohledu, nebo bráno zpředu od železnice, vypadá tohle náměstí jako placatý kalich tvořený Lem a Bussines Street, s osou vytvořenou Prime Street a její kolmicí Boston Street.

Rozlehlé, hezky upravené Haileyho náměstí je opatřeno pergolami, travnatými plochami, pahorky, a dokonce půvabným bazénkem. Vpředu na Boston Street můžeme spatřit budovu soudu, sklad papíru a hudební zkušebny.

Jdu podél Prime Street v očekávání Gin, která mi přislíbila dostavit se po vyhledání nejčerstvějších informací na netu.

Má kolegyně se objevuje už za patnáct minut, je pěkně oblečena, na sobě má pestře strakatou košili a fungl nové džínsy. Vypadá fakt bezva, i přes svůj vysoký věk. V náladě je ovšem prachmizerné; na netu zjistila, že se tematikou atentátu na státního sekretáře Cassidyho zabývá asi půl miliónu webů z celého světa. "Vyznat se v tom, nebo ty informace nějak utřídit není prostě možný," říká mi.

Je to fakt; do tohoto případu zasahuje kdekdo i okultisté a mystici. Někteří z nadšenců dokonce srovnávají konstelaci na místě atentátu se souhvězdími. Ujeté? Taky bych řekla.

Pokouším se své starší kolegyni vylepšit náladu. "Vypadáš nejen drsně, ale i elegantně, Gin, sluší ti to. Máš jiskru v oku," povídám. "Kdybys byla má vrstevnice... Hm? Asi bych ti nedala pokoj."

"Nehloupi, Dagmaro," říká Gin naoko dotčeně, ale přece jen, už tím jménem, neb normálně mě oslovuje *Deny*, ale i pohledem očí, dává mi znát, že jsem jí zalichotila.

Pokračujeme pomalým krokem ve vycházce po Hailey Plaza, bychom se zakrátko zastavily a bezradně na sebe pohlédly. Nyní je na řadě návrat k našemu oblíbenému námětu: má vůbec cenu něco tady podnikat?? Nejde o ztrátu našeho času a peněz Mra. Adomiana? Nebylo by nejlepší zabalit to a odjet rovnou zpátky domů?

Mně nezbývá než souhlasit, ovšem namítám, že jsme sem tedy nemusely vůbec jezdit. Už posté pak nadhazuju otázku, proč tak exponovaný muž jako Adomian, člověk pohybující se v nejinformovanějších kruzích, *najal* na vyřešení nevyřešitelného zrovna mě.

Gin krčí rameny a říká, že byl holý nesmysl vůbec sem jezdit.

Na chvíli se zastavím. "Mně Adomian tvrdil, že všechny důkazy byly v šedesátých letech, krátce po atentátu, zničeny a taky to, že on sám je v politické branži teprve od roku osmdesát. Prý byl předtím mimo resort. Doslova takhle to řekl."

"Já si myslím," povídá Gin, "že Adomian hodlá někoho podpořit pro příští volební kampaň. A kdybys cokoliv o atentátu čistě náhodou vyhrabala, mohlo by se mu to náramně hodit. Možná má pátračů tvého typu celé stádo a hodlá si jejich informace skládat jako mozaiku."

"I to je možný, Gin. Ovšem, před námi na případu Cassidyho vyhořely stovky expertů. Nedobrali se vůbec k ničemu, jak je známo, takže: proč bychom měly uspět zrovna my? Podle mě je šance nulová."

"Podle mě taky," povídá Gin, "i když, tvůj pesimismus mě dost překvapuje."

Jo, z mé řeči zaznívá deprese. "V tomhle případě? Ne, nevidím k optimizmu sebemenší důvod."

Míjíme travnatý svah a vracíme se k velkoskladu papíru. Přecházíme Lemovu ulici, abychom usedly k bazénku s blankytně modrou vodou. Po Boston Street před námi i po Prime a Lem Street vedle nás sviští auta řízená lidmi, kteří si pravděpodobně vůbec nevzpomenou, co se tu v šedesátých letech událo, a možná si nevzpomenou proto, že to vůbec nevědí. Tuhle kapitolu své vlastní historie už ani neznají, antoť mají na starosti důležitější věci, například svou vlastní růžovou budoucnost za pět set (doláčů).

Gin se na mě obrací s vážnou tváří: "Měla by ses rozhodnout, kdy odjedeme."

"Rozhodnout? Já?!" Mé přítelkyni to v Dallasu jak vidno vůbec nesvědčí. Návrhy na odjezd padají z jejích úst podezřele často.

"A kdo jiný? Ty jsi šéf."

"Gin," položím jí ruku na rameno, "když jsem s tebou, nikdy nejsem šéf já, pamatuj si, z nás dvou jsi šéf pouze ty."

Usměje se. "Dobře. Takže: pobyla jsme tu dva dny, byl to fajn výlet, rozhlédly jsme se, a teď navrhuju odletět co nejdřív do Evropy. S Adomianem to nějak vyřídím, pokud budeš chtít. Jistě tvé rozhodnutí pochopí."

Sice kývnu, ale jsem sama na sebe našťvaná, bývala bych se ráda blýskla s nějakou novou informací, jenže kde ji vzít a třeba i ukrást? V oficiálních archivech budou leda tak výstřižky z novin a pár drbů a v těch neoficiálních, do kterých pronikneme jen sotva, nejspíš taky...

Mlčky se podél Prime Street vracíme k našemu hotelu a Hailey Plaza necháváme za svými zády i se skladem papíru, s jediným později zavražděným vrahem Oswoodem, s limuzínou se sekretářem Cassidym, i s travnatým pahorkem, z něhož dle Battlerovy komise dozajista nikdo nestřílel, neb desítky svědků ochořely na uši, případně prostě podlehly omylu.

Zítřka odletíme s Gin do Evropy. No co... pořád nemůže být posvícení; aspoň, že nám vyšel případ *Horných*, koneckonců, byl to velký úspěch, hlavně pak výlov archivu SS-Sonnenschein divize z Černého jezera. A teď? Co na tom sejde, že to vzdáme? Nevyřešitelné zůstává nevyřešitelným a to

tenhle případ bezesporu je. Takže...? Takže se vrátím na VIÚ k Milošovi a taky domů ke své kočičí britce. Gin zůstane s rodinou ve Španělsku... Costa del Sol, achjé, kdo by tímhle krásným místem pohrdla, že...? Faktem zůstává, že pokud teď Dallas opustíme, ztratíme nejspíš možnost pracovat napříště pro vlivnou šedou eminenci Mr. Adomiana, o němž už nejspíš nikdy neuslyšíme. No... třeba bude sám rád. Třeba celou tuhle záležitost využije k tomu, aby se nás elegantně a provždy zbavil. Však už to jednou zkoušel, v případě klíče v kauze *Hornych*.

Tja... vždycky mě napadá fůra průpovědek k okomentování situace a najednou ani ň... Potřebovala bych nějaké vlastní, originální *haj hou*. Ale ani to bohužel nemám... Možná proto, že nejde o grotesku...

V hotelu společně s Gin zabalíme svých dvakrát pět švestek a zajistíme sobě telefonickou rezervaci letenky nach EU. Má starší kolegyně do Madridu, já o něco dál směrem k hoře Říp. Snad tam ještě, úlala, zemský ráj to na poklep, pořád stojí, pokud ho někdo nesebral a neodvez do sběru... Vlastně, co na tom sejde, poslední charakter kníže Sámo už celá staletí nežije a koho by to dnes štválo?

*****

Áchich, áchich, stávají se věci... stávají se zvraty...

Když se s Gin večer procházíme před hotelem, zastaví u kraje chodníku žlutavé taxi. Nebereme ho nazretel až do doby, kdy se otevře okénko. Voskově rozteklý profil Mra. Adomiana nelze přehlédnouti ni v příšeří.

Mrknem na něj, mrknem na sebe, neřekneme nic, ale kdyby teď vstoupil Kindziulis, určitě by ze sebe vypravil nějakou úžasnou pitomost o tom, že taxíkář není meteorologem, nebo tak něco, leč my usedneme do vozu mlčky.

Kultivovaně parfémovaný lakýra za volantem není dle hadrů a tváře řidič taxi, nýbrž nejspíš některý z fizlovské ochranky Jeho Adomianovy tajemné Voskovosti.

Nejedeme dlouho, ovšem beze slov. Pak taxi v tiché vedlejší ulici stane. Řidič vystoupí a ztratí se z dohledu.

"Přiletěl jsem do Texasu kvůli vám. Takže?" zeptá se bez pozdravu Mr. Adomian, alias *Wax face*, jen co nastoupí do taxi.

"Těžko říct," nato já.

"Vaše první dojmy?"

"Umm!" hýknu hlasitě. Co mu mám sakra říct? Dojmy, dojmy, sakra, dojmy... Nadechnu se: "Vůbec tu situaci nechápu, hlavně proto, že celý atentát musel být podle všeho velmi nejistý. Při dvou předpokládaných střelcích dokonce skoro nemožný. V reálu jich, myslím, muselo být mnohem víc, tak pět, šest."

"Hm. A dál?"

"Prostě vůbec: všechno je nejisté. Kdyby tehdy silně přšelo, Cassidyho vůz musel mít nasazenu neprůstřelnou střechu, to znamená: atentát by bylo nezbytné odložit. I tohle měli spiklenci určitě v plánu, z čehož plyne, že existovala další variant střelby někde jinde. Někam jinam by se ale ten samý den nestihli přemístit; čili: buď v Dallasu existoval atentátnický oddíl číslo dvě, anebo pravděpodobnější... plán střelby na jiném místě v jiný den. To je ale rovněž velmi divné, protože připravit takovouhle věc není práce na dvě hodiny. - To všechno ovšem dávno víte i beze mě, že?"

"Vím."

"Jo," řeknu dál, "celkem mě pobavil film, kde jsou odvolávání sekretí stojící vzadu na stupačkách na Cassidyho limuzíně. Jeden z nich malomyslně rozhazuje rukama, jako by říkal: *co je tohle za blbost?! to snad nemyslíte vážně!* - I tohle svědčí o faktu, jak obrovskou moc museli spiklenci mít. K tomu připočítám i skutečnost, jak málo lidí stojí v místě atentátu. Všiml jste si toho? Ulice byly obsypány davem, ale na místě činu stojí pouze jednotlivci. Proč asi?? Zacláněli by střelcům? Jako oni dva odvolání sekretí na limuzíně, co museli pryč?"

Adomian kývne a já pokračuju.

"To, že střílel sám řidič limuzíny vylučuju, přestože v jeho ruce něco jako pistole vidět je. Ovšem

žádný záblesk, žádný kouř... Musela by to být jediné ona speciální beznábojnicová vietnamská pistolka, co není slyšet, vidět... atd. Ne, vážně, že by střílel řidič je blbost. I když připouštím, že jeho počínání vypadá velmi podezřele: místo aby odfrčel rychle pryč, courá se mezi střelami tak dlouho, až je Cassidy mrtvý."

Adomian zamyšleně přisvědčí: "Mhm. A co podniknete dál?"

Vyměníme si s Gin pohled. Než stačí má parťáčka promluvit, spustím já: "Chci si náměstí prohlédnout z pozice střelce. Puškohledem. Opatřím si nějakou neškodnou flintu s dioptrou a zkusím se vžít do kůže střelců. Jen tak pro zajímavost."

Gin zalapá po dechu. "Chtěly jsme přece odletět??!! Dohodly jsme se!!"

"Co...? Jo, jo, já vím, Gin, ale... rozmyslela jsem si to. Nechci se jenom tak vzdát."

Má parťáčka mávne vztekle rukou. "No jak myslíš. Tak holt odletím sama."

"Ne, Gin! Potřebuju tě tu! Musíš tu zůstat se mnou!"

"Nevím proč."

"Máš zkušenosti z bojů, musíme to společně probrat."

Vrtí hlavou. "Taková blbost!"

Adomian nebere náš spor vůbec na vědomí. "Výborně. Proberte to společně a dejte mi vědět na mailbox. Mé číslo volejte zásadně z telefonní budky, nikdy prosím jinak, pamatujte si to. - Kdyby byly výdaje," v jeho ruce je opětovně kreditka, "na tomto kontě je dostatek prostředků."

"Díky, třeba se nám budou finance hodit. Plánuju najmout elitního hackera, aby se nabořil do některého neveřejného archivu. Co kdyby náhodou."

"Hekra?!" opáčí Gin a znovu zavrtí hlavou. "Jsi blázen, Dagmaro!"

"Možná, ale za zkoušku nic nedáme. A rozhodně se dál budeme orientovat i na nejslabší článek atentátníků. Líp řečeno na nejslabšího člena jejich týmu."

"To má být kdo?" zeptá se mě se zájmem Mr. Adomian a je stejně překvapený jako má kolegyně v Artemis.

"Rain man, líp řečeno *umbrella man* - muž s deštníkem. To je jediný z nich, kterého se podařilo vyfotit."

"Ten k nim nejspíš vůbec nepatřil," ohrnuje nos Gin.

Náhle mě osvítlí duch svatý. "Patřil k nim," tvrdím s jistotou. "Jestli sis podle fotek všimla, jakým stylem drží tenhle chlapík svý paraple, musí ti být jasné, že si jenom tak nestínil."

Gin znovu nesouhlasí. "Proč by si nemohl jednoduše stínit? Tehdy svítilo pichlavé slunce."

"Vím, je to na dobových fotkách vidět. Jenže: být světloplach vzal by si protisluneční brýle, a za druhý, drží deštník kupředu, odkud šla záře, nýbrž vodorovně nad sebou a strašně vysoko, jako když Herr Pan Tau skáče z výšky nebo jako když někdo dává někomu signál. Zkrátka velmi nápadně. A je i nápadně oblečen. Ten chlap byl prostě ne-pře-hléd-nu-tel-ný."

Gin stále jen vrtí hlavou. "Jak chceš prosím tě po těch letech najít chlapa s deštníkem, když se to ani tehdy nikomu nepovedlo?"

Tohle zajímá i Adomiana, jenže já odpověď zatím neznám. "Mám plán, ale teď o něm nechci mluvit."

"To zní skoro jako když žádný plán nemáš, Deny," šklíbí se Gin a není daleko od pravdy.

"Dobře," uzavírá neplodnou diskuzi Mr. Adomian. "Pracujte na tom a informujte mě přes mailbox. Opakuju, že mi nejde o vypátrání vrahů, nýbrž o jakýkoli záchytný bod, případně pouze o vaše podnětné závěry. – Dámy... nashledanou."

Adomian vystoupí a následně se do vozu vrací šofér-lakýra, by nás zavezl zpět k hotelu *Belevi*, kde to nejni levý... tralala...

Cestou mlčíme, neb Gin je našťvaná z toho, jak rychle jsem změnila názor na náš odjezd. Nezazlívám jí to, přestože v tom nebyl zlý záměr, jednala jsem instinktivně; nic lepšího mě zkrátka nenapadlo.

Později své kolegyni oznamuji, že jsem dostala chuť na dámskou jízdu a z hotelu vzápětí odcházím. Opravdu mám chuť. Dala bych si líbit společnost nějaké žluté růže z Texasu, prostě pěkné

blondýny, jakou je třeba zpívanda Jeanette. Hmhm, proč ne, jenže to by mě rozptylovalo při práci, takže do žádného Sappó klubu nejdu, nýbrž se pěšky vracím na Hailey Plaza, lehám si na trávník a zkouším do sebe nasát tamní atmo; tamní vůni. Zkrátka pochopit tohle místo.

Ležím na zádech, dívám se na oblohu a představuju si, že kdesi za mnou stojí za laťovým plotem jeden ze střelců. Představuju si zvuky jeho výstřelů i povyk okolostojících lidí. Jak to jen tehdy v šedesátém druhém mohlo jenom být...?

Má selanka v podvečer je evidentně na nic; usínám a budí mě o půlnoci chlad. Rychlým krokem celá prokřehlá dodrkotám zpátky do hotelu *Beleví... Beleví... tak to končívá a to mě nebaví.*

Gin se při mém příchodu na pokoj probouzí. "Už doma?" diví se.

"Sí, seňora. Pár tanečků a úsměvů v příšeří ladies only klubu." Vlastně to ani lež není, říkám jen to, co chce má kolegyně slyšet...

"Guat. Bessa ois nix," odpoví rozespale, pamětliva mého bavorského původu.

*****

Další ráno se hned po snídani vypravím do obchodu, bych si odtud přinesla vzduchovou pušku s dioptrém z lovecké kulovnice. Místo šroubků lepící páska.

Má starší kolegyně mě provází zvláštním pohledem.

"Byla jsem v místní Lověně, Gin," vysvětluju a podávám jí puštičku.

"Koukám. Jen pořád nevím, co si od toho slibuješ."

"Těžko říct. Přinejmenším způsobíme rozruch."

"A?"

"Třeba někdo znervózní a vyjede po nás." Vzápětí k Gin napřáhnu ruku jako Harmonika k Cheyennovi. "*Hey!*" můj hlas zazní drsně. "*The gun!*"

Vrací mi pušku s pobaveným výrazem. "Už jsem myslela, že nejsi ve své kůži."

Gin se lehce pousměje, načež jí zazpívám:

"Waschmaschinen leben länger mit Calgon! Papapa! - - - Když jsem byla malá, má máma pořád koukala na sat. Tehdy to vlastně ještě sat nebyl."

"A tys koukala s ní, vid'?"

"Jojo, přemíra reklam si holt vybrala svou daň," zkonstatuju smutně. "Mann, ist der Dickmann!" zahuhlám pak, jako bych měla plnou pusku tlusté (=dick) koňakové špičky od firmy Dickmann.

Má starší partačka se konečně rozesměje a udělá mi tím velkou radost. Koukne na mě jak na malou Jardu. "Že si to tak dobře pamatuješ."

"Nějak mi to utkvělo v hlavě. Pamatuju si spoustu blbostí; Ist der neu? Nein, mit Perwoll gewaschen. A tak dál..."

"Já na televizi nikdy neměla čas."

"Jo jasně, mělas praktičtější starosti, živit Hornycha a vaši dceru... Jenže já coby dítě byla ve dvojitých ohni. Za totáče v pracovně táty furt vyřvávali Alexandrovci, anebo aspoň drát'ák kvůli tajným poplachům, víš tamty trumpetácký famfáry padadadá, padadadá, a tak jsem sedávala s mámou u telky; á-er-dé, cet-dé-ef, bavorsko... Máma byla vychovaná česko-německy, a i když se její rodiče v jisté době raději počestili z Müllerových na Milerovi... pořád němčinu postrádala. Máma chytala tátovi německé zprávy a nedělní politické diskuze, víš, ty co chodily v poledne, překládala je, a on je nosil armádním soudruhům k analýze. Táta měl v pracovně odladěnou Svobodku a taky z ní psal nějaký zápisy.

"Takže soudruh jak brno."

"No... spíš rusofil. Ale nikdy nebyl práskač, co udává sousedy. Vždycky říkal, že posudky píše podle jednoho vzoru. Vůbec ty lidi neznám, vykládal, přece jim nebudu strkat nos do bytu.

Tátovi taky nainstalovali ten dispečerskej telefon, černín, a když ho v noci zavolali, šel. Před nedávnem mi říkal, že jako rovnováha k hlavicím, co měl Západ v Tölzu, byly někde pod Krkonošema, v podzemí, ruský hlavice. Nevím, jestli u nás nebo v Polsku, ale ty prostory, silnice a

haly, měl postavit už Wehrmacht za druhý světový."

"Říkalas, že jste žili dva roky v Mnichově."

"Jo, to je pravda, skoro tři, Minga je můj druhej domov. Nevím, proč tam tátu poslali, ale co tam ve skutečnosti dělal. Údajně něco z obchodem, ale myslím, že to byl jen oficiální kec, nikdy jsem se ho na to neptala. Asi byl velký zvíře, protože jednal se spoustou důležitých lidí spatra."

*****

V deset dopoledne se znovu vypravíme na Hailey Plaza. Já, coby novodobý David Crockett, flintu s kukrem přes rameno. Je poněkud dekadentní mašírovat po tomhle místě s nenabitým vzduchovým manlicherovským karkánem, které by správně mělo být mauserovkou.

Musíme zapůsobit, když chodíme po náměstí a já porůznu opírám zbraň tu o strom, tu o lucernu, a mířím na jedoucí auta. Zprvu si nás nikdo nešmírá, ostatně v dolní části náměstí se chodců vyskytuje jen málo, ale když se vzduchovkou zavítáme i do šestého poschodí skladu papíru, odkud v osudný den podle Battlerovy komise zabil státního sekretáře Cassidyho jediný střelec, vyšinutý Oswood, a kde je teď zřízeno muzeum, zavolají na nás policii. Jejich hlídka nás čeká přímo před vchodem.

"Koukni, Gin," povídám pískem, "*eins, zwei, Polizei.*"

Vůz s rozsvícenými světly, dva kluci a holka v černých uniformách. Dělalí dojem profíků; chovají se korektně, přičemž vzbuzují svým vzhledem respekt. Zda jsou v reálu tak drsní, jak vypadají, těžko říct.

Pokouším se svým nepříliš kvalitním Oxfordem převést celou věc s puškou v žert, když lehkovážně tvrdím, že jsem Oswoodova vnučka. Poldů se tohle očividně dotkne, zřejmě jsou na téma atentátu dodnes citliví, a skoro to vypadá, že nás chtějí sebrat.

Trochu se uklidní až po zjištění, že netřímám v ručce opravdovou kulovnici, nýbrž maketu Púchov v podobě vzduchovky, vhodné leda k zahánění špačků, a když se pak do rozhovoru namontuje svou perfektní ami-anglinou Gin, aby jim, well I don't think so, řekla, že jsem spisovatelka, co se kvůli inspiraci potřebuje vžít do kůže atentátníka, zdá se být konečně vše v okayi, a všechny policejní pochybnosti rozptýleny.

Zapišou si nás, vrátí nám pasy, a dozvíme se, že není vhodné nositi veřejně obnaženou pušku a mířiti s ní po okolí, protože stav a druh zbraně nemůže na prvý pohled nikdo poznat. Následně z policejního vozu vyčarují staré noviny s tím, že máme po náměstí přenášet pušku pokud možno zabalenou.

Policejní vůz mizí z dohledu a s ním odjíždějí i jejich kolegové ve dvou civilních autech na protější straně Hailey Plaza, kde byli zrovna tak nenápadní, jak bulharský kriminalista z normalizační detektivky, šmírující své okolí dírkou v novinách.

"Docela by mě zajímalo, Gin, kdo nás práskl," nadhazuju otázku přímo hamletovskou.

"Moh to být kdokoli, nejspíš někdo z muzea."

"Jo."

Přecházíme po travnatém pahorku, odkud v šedesátých letech podle mnoha svědků střílel jeden z atentátníků. Některými zdroji byl označován za bývalého dallaského policistu Rose Blacka, podle Nothingova filmu to zas měl být vojenský pilot a veterán bizarního vzhledu jménem Martin Harrie. Opírám se zády o zídku pergoly, pušku ve střelecké pohotovosti. Jak se tak dívám do dioptru, ruty, šuty, Arizona, Dallas, moc se mi má pozice nezdá.

"Gin?"

"Hm?"

"Co ty na tohle místo?"

"Lepší než sklad papíru, ale jinak nic moc."

"Že jo, blbý úhel. Vůbec se mi to nelíbí. Koukni, na Potrougherově filmu je vidět, že Cassidyho střelili odtud ze svahu nad pravé oko. V tom pádě by ovšem nemoh mít odloupnutou lebeční kost na pravé skrání a díru po výstupu střely na temeni vpravo. Musela by být vzadu vlevo, nemyslíš?"

"Zřejmě."

"Mělo jít o nástřel, o tangenciální ránu, snad expanzivní střelou. Jenže jak sakra můžeš někoho tangenciálně zasáhnout zprava na pravou část hlavy? To je přece blbost. Musela bys střílet buď přímo zředu, tedy támhle ze železničního mostu, anebo z travnatého pahorku vlevo naproti. Isn't the true over there?"

Má parťáčka stahuje ústa do úzkého kolečka, prohlíží si terén, pak přikládá k oku dioptr pušky a přikyvuje. "Nejspíš ano, Deny. Nejspíš ano..."

Vracíme se na cestu kolem místa, kde celý atentát natočil podnikatel Potrougher, bychom se volným krokem doloudaly zpět ke skladu papíru. Jedno z kolemjedoucích aut přibrzdí u chodníku. Z jeho otevřeného okénka vyhlédne objektiv a... *you say kees, please!* - cvak, cvak, a už nás mají zvěčněné. Auto se zahvízdáním gum vyráží do neznáma, aby za Hailey Plaza odbočilo vpravo, ve směru Forth North.

"Gin, na tom autě byl nápis. Nějaké *Daily News* či co, zřejmě telka nebo noviny. Budeme slavné."

"Po tom vůbec netoužím," nato Gin otráveně.

"Tý jak Dallas, tý jak Daily News," zpívám si cestou do hotelu bezstarostně.

*****

Muž za stolem do sebe obrátil sklenku režné a ještě chvíli váhal. Pak zvedl telefon, zmáčkl jednu klávesu, opakovaně zavěsil, aby poté vyťukal další, tentokrát třímístné číslo.

"Klenski."

"Worms. – Máte už zprávu?"

"Jsou na náměstí druhý den, pane. Dnes sebou měly pušku. Zkontrolovali jsme je policií."

"Slyšel jsem. Proč mi vlastně voláte, v tuto hodinu?"

"Nastaly problémy."

"S těmi ženami?"

"Ano."

"Problémy jakého druhu?"

"Prověřili jsme podle policejních záznamů jejich pasy."

"A? Jsou v pořádku?"

"Pasy v pořádku jsou, ne tak ty dvě ženy. Jejich skutečná totožnost je neznámá."

"Mhm."

"Tohle už taky víte?"

"Co? Ne. Nevím."

"Aha. - A co s tím máme udělat?"

"Už jste je identifikovali?"

"Zatím ne. Chystáme se."

"Tak to nechte být."

"Prosím?!"

"Povídám nechte jejich identifikaci být."

"Dobře, ale..."

"Žádné ale, Klenski, postarám se o to sám."

"V pořádku. A... ty dvě byly nafocené... máme je zmedializovat?"

"Jen minimálně. Něco lehce negativního. Zdůrazňuju leh-ce, nic nápadného. A soustřed'te se na tu mladou, tu starší nechte úplně mimo, jako by tu nebyla, ručíte mi za to."

"Ale proč?"

"Je to v našem zájmu. Berete na vědomí, Klenski?"

"Beru na vědomí."

"Okay. To je všechno. Ozvete se mi do dvou dnů, pokud se do dvou dnů neozvu já vám."

"Jak si přejete."

Klenski zavěsil a otřel si hřbetem ruky orosené čelo.

*****

Na druhý den ráno se nestačíme divit. Se snídaní, kterou si s Gin necháme přinést až do postele, bodejť ne, kdy vše platí Adomian, nám číšník na ták s pizzou naservíruje i výtisk *Texas Top Headlines*. Kdy je upozorněn, že jsme si žádné noviny k snídani neobjednaly, pokrčí úslužně rameny s tím, že výtisk ležel přede dveřmi, a on tudíž myslel, že... bla, bla.

Ještě před snídaní milé noviny prolistujeme. Nójo, je tam, má fotka zpatlaná stylem, že by mě vlastní máma nepoznala, a u fotky článek o tom, že... *tajemství Hailey Pizza... vlastně Plaza dodnes přitahuje turisty různého druhu z celého světa, jako například tuto extravagantní mladou ženu s doprovodem, která na tomto náměstí tráví už třetí den.*

"Co ty na to, Gin?" zajímám se. "A pročpak neotiskli i tvou fotku, hm?"

"Asi proto, že mě berou jen jako doprovod, jak napsali, nepřipadám jim důležitá. Koho by zajímala stará bába nad hrobem?"

"Ten článek je divný," polemizuju. "Rozhodně nezní přátelsky."

"Hm... možná jim jdou samozvaní pátrači za ta léta už na nervy."

"Možná. Ale jejich tón se mi stejně nelíbí. O mé vzduchovce nenapsali ani slovo."

"Zatím," povídá Gin lakonicky. "Třeba to ještě napraví."

"To by měli," nato já. "Hodlám jim totiž poskytnout interview."

Mou starší kolegyni tenhle nápad dočista vyděsí. "Nezbláznila se??!!!"

"Vůbec ne, je to součást mého plánu. Řeknu jim, že se nám ohlásil informátor, který zná identitu muže s deštníkem. Uvidíš, jaké tóco tohle info spustí."

"Dagmaro, tobě vážně přskočilo! Uvědom si, že nejsi v Česku, kde by ti někdo, třeba tvůj kamarád major Šíma, pokrýl záda!!!"

"Vím, je to riskantní, *ale... ve zvláštních případech... co počít?*"

Na citát z *Le secret des flamands* nenalézám Gin odpověď, pouze s nepochopením třepe hlavou.

"Koukni, Gin, vím, že máš na mysli omezení rizika na minimum, jenže když nebudeme blafovat, nezjistíme nic a pojedeme domů s ostudou."

"Dělej, jak myslíš, ale být na tvém místě, dobře bych si to všechno rozmyslela."

"To udělám, Gin. Ty bys zatím mohla kontaktovat své někdejší kámoše, hlavně pana Richardse, který byl okolo atentátu na ministra Cassidyho ve funkci všemocného ředitele a současně tvůj řídicí orgán, takže by ti moh –"

"Nemoh, kruci!!!" Má kolegyně tahle dvě slova skoro vykřikne. "Fakt jsi, Dagmaro, tak prostinká, že si myslíš, že by mi jediným slůvkem cokoliv řekl, i kdyby něco věděl??!!!"

Zase *Dagmaro... Že jsem ji musela vytočit!*

"Ale ne, Gin, jen by nás mohl lehce nasměrovat."

"Nepadá v úvahu, jsme tu inkognito, zapomínáš?, takže žádné mé dřívější kontakty nebudou! S tím se už laskavě smiř."

"Okay, promiň." Netušila jsem, že ji tenhle návrh tak rozlítí. "Zapomeň na to, nechtěla jsem tě naštvat a tvé rozhodnutí samosebou hodlám respektovat."

Zatváří se nasupeně, a mlčí.

Opouštím pokoj 102, kde zanechávám svou parťáčku jejímu spravedlivému hněvu, který mě popravdě řečeno dost překvapil, neb obvykle reaguje přiměřeně vyrovnaně svému věku, a vydávám se před hotel *Bellevue*, bych tu, v ruce noviny s příslušným článkem, odchytila taxi, jelikož vůbec nemám potuchy, jak jinak kýženou redakci nalézt.

Taxi chytám well... wellmi snadno, zřejmě krouží kolem Beleví, kde to nejní špatný, jak žlutí supi, a jeho řidič, když zaslechne mou zevropštělou anglinu, trochu zavětrí, ale to už usedám na zadní sedadla, on se na mě usmívá a já zadoufám, že až se otočí příště, nebude z něj Fantomas kontra Scotland Yard, či jiná fotogenická tvář.

V redakci *Headlinů* se mě zprvu nikdo nevšimá. Pak mě přijmou doslova s otevřenou náručí: jsou vstřícní, velmi příjemní, vyslechnou mě, pokývají načesanýma hlavinkama, vycení drahý porcelán, nabídnou mi kávu, *okay, understand, ain she sweet*, a nechají mě chodit po redakčním objektu, jako

bych byla duch. Rozdělat na chodbě oheň, určitě by si přišli ohřát ruce.

Celé to má jedinou vadu: to, co jsem jim řekla, je vůbec nezajímá. Pochopím to velmi brzy a velmi brzy se přestanu namáhat. Nezveřejní tady, zveřejní jinde.

Následuje další cesta taxíkem, tentokrát k nejbližšímu bulvárnímu kanálu *TVDS Channel*. Tady mé informace velmi ocení, obzvláště když zjistí, že za ně nepožadují honorář. Chvilí mě obecně zpovídají a pak jim řeknu o muži s deštníkem. Lépe řečeno to, že znám informátora, který mi odhalí jeho totožnost. Totožnost člověka, který údajně ve dvašedesátém na Hailey Plaza odstartoval atentát na prezidentského kandidáta, státního sekretáře Cassidyho.

Bulvární redakce je mým interview nadšena. Myslím, že mi o muži s deštníkem nevěří ani slovo, ale současně je jim pravdivost této výpovědi úplně ukradená; jde jim pouze o sólokapra na jedny večerní šokující televizní zprávy v hlavním vysílacím čase. Po nich klidně potopa.

*****

Telefon nezvonil ani vteřinu.

"Worms."

"Klenski. - Víte už o tom?"

"Vím o tom, protože jsem on tom už slyšel."

"Aha. - A co s tím budeme dělat?"

"Špatná otázka. Správná zní: co si o tom myslíme."

"Tak tedy, co si o tom myslíme?"

"Těžko říct."

"Co prosím?"

"Nic. – Milerovou sledujte po všech stránkách. Ve dne v noci."

"Rozumím. A tu starou dámu, co je s ní?"

"Tu vynechte. Vyjma jejich rozhovorů s Milerovou. Všechny materiály a odposlechy rovnou ke mně. Zařídím jejich vyhodnocení sám."

"Jak si přejete. A... máme podniknout nějaké... ehm... opatření, aby Milerová opustila... ehm... město?"

"Zatím ne."

"Chápu, ovšem... mohlo by se zdát, že její odjezd by vyřešil všechny naše problémy."

"Zdání vás neklame, vyřešil by, jenomže přímými akcemi vůči ní bychom na sebe upozornili."

"To je pravda. Kdy se vám mám znovu ozvat?"

"Ozvěte se mi, až budete mít nové zprávy k vyhodnocení. – Pokud nové zprávy k vyhodnocení nebudu mít dřív já. V tom případě se ozvu prvně já vám."

*****

Následující tři dny trávím sama v hotelovém pokoji č. 102 studiem materiálů o atentátu na Jima Cassidyho. Proč sama? Protože má starší kolegyně utrpěla lehké fibrilační potíže a odešla s nimi na pár dní na místní kliniku, by ji tu dobře vycentrovali srdíčko.

Sedím, občas ležím, trčím na pokoji jak svatá Deny samotřetí a blbnu si hlavu množstvím článků i úvah, které byly o atentátu zveřejněny tehdy, po letech i dnes. Mno... k ničemu to není, přestože se mocí mermou snažím objevit nějaké vodítko, něco, co ostatním uniklo, nějakou důležitou maličkost. Ne, neobjevím samosebou ani stéblo, jinak řečeno ani zblo.

Další den mi už hrabe, a tak se opět vydávám do terénu. Dostávám se na místo, odkud onehdy natáčel průmyslník Potrougher, provázený svou půvabnou sekretářkou. Přemýšlím, zda byl jeho film skutečně manipulován, a co mohlo způsobit podivné světelné efekty na něm, jak je vůbec možné, že vládní vyšetřující komise viděla tenhle film s přeházenými políčky a jak mohlo v

nejdemokratičtější zemi světa dojít k tomu, že tenhle dokument byl veřejnosti ukázán až po bůhvíkolika letech.

Jsem zamyšlená až do okamžiku, kdy za mnou zapraská výstřel.

Scheiße!!! Come away Melinda!!!

Bouchnu sebou o zem a přilepím se na trávu.

Prásk!! – Prásk, prásk!! Další tři rány i se zahvízdáním kulek. Pak ticho.

Poslouchám svůj dech a třesu se strachy. Co když znovu nabíjí? Nebo pořád ještě míří?

Plazím se směrem k pergole. U jeho bílé zídky se konečně cítím bezpečněji. Nečekala bych, že prožiju něco podobného, co se událo tehdy ve dvašedesátém doslova na vlastní kůži.

Pomaloučku usedám a vykukuju zpoza zídky směrem k vršku travnatého pahorku. Nejsou tam vidět ruce s puškou ani proplešlá hlava s domalovaným obočím. Nikoho není vidět, střelec už zřejmě zmizel. Ne, zabít mě určitě nechtěl. Kdyby chtěl, udělal by to.

Vyklušu na travnatý svah a tam to spatřím. Uchycené na plotu, skryté pod křovím. Přehrávač s magnetákem se založenou kazetou. Nechybí papír s kostrbatým písmem: *Next time...*

Jako že příště to bude nejspíš naostro. Hmm... fajn, decentní hrozba, leč velmi účinná.

Přetáčím kazetu, tlumím velmi hlasitý zvuk z patnáctky na dvě a znovu si výstřely pouštím. Docela dobrý nápad, pachatel mě parádně vyděsil.

Nápadu sejmout z přehrávače otisky se upřímně zasměju - jsem dočista jak Miss Marple.

Sedám si na trávu, vyjímám z přístroje kazetu, celý přehrávač obracím a ze všech stran prohlížím. Vypadá obyčejně, dost použitě. No co, aspoň mám zadarmo suvenýr...

Už už chci vstát a vrátit se do hotelu, pak si to ale rozmyslím a z vrozené důkladnosti otevřu víčko, bych z příslušného prostoru vyňala baterie. Gotcha! Trefa do černého! Pod nimi stkví se servisní štítek! Takový, jimiž opravny přelepují jeden ze šroubků, by bylo zřejmé, zda se uživatel v záruční době v přístroji nerýpal neodborným šroubovákem.

Stadford Electronics, 48 Patchen Avenue, Brooklyn, New York City stojí tu černé na bílém. Jojo, hezké, skoro jako by mi pachatel zanechal vizitku se svým jménem. Celé to potvrzuje mou teorii, že nešlo o profíka.

S tím souhlasí i má partačka Gin, když ji později na klinice o audiostřeleckém incidentu informuju.

Uf, uf... Uf to vypadá, že poletím do Nového Yorku... Předtím si musím připravit legendu o kamarádovi z cest, který si u mě zapomněl magič a jehož adresu od opravárenské firmy potřebuju. Když budu dostatečná pipka, snad mi to brooklyňští servisáci spolknou.

*****

Klenski se díky vývoji události necítil dobře. Když se na jeho stole rozblíkal služební telefon, byl si téměř jistý, kdo volá. Worms má nepochybně víc informačních zdrojů než jenom jeho.

"Ano?" zeptal se.

"Worms."

"Ano."

"Jste zpraven o událostech?"

"Jsem."

"Znáte důvod odletu Milerové do New Yorku?"

"Neznám. Vy ano?"

"Kdybych ho znal, nevolal bych dřív, než jste měl volat vy mně."

"To je jasné. – Nestihli jsme bohužel instalovat odposlech na Bryardovu kliniku, kde se odehrál poslední rozhovor Milerové s tou starou paní."

"Proč jste rozhovor nesejmuli z okna nebo přes mobil?"

"Nastala potíž: Na oknech kliniky mají žaluzie a Milerová nechala mobil v hotelu. Co se nanovlní týče, nebyla rovněž žádná možnost."

"Nechala mobil v hotelu záměrně?"

"To nevíme, možná... ale v New Yorku ji budeme mít stále pod kontrolou."

"Dobře. Informujte mě hned, jak se vrátí do Dallasu. – Pokud vás o aktuální informace nepožádám dřív já."

"Spolehněte se."

*****

New York, New York... such a wonderful city, but the men it's burn it down... jéjéjé...

Jo, dvě písničky v jedné, vím, vím, ale směska je přesně to, oč v tomhle městě běží: prostě všehochoť složená ze všeho, toť York, jenž zove se Novým.

Žádná turistická akce z mé strany se nekoná, i když bych si město ráda prohlédla. Takže frčím taxíkem rovnou do Brooklynu, přestože by podle pana Cohena měl být jako prvý tejknut Manhattan. O Berlínu neuvažuji vůbec.

V příslušném opravárenském elektru na Patchen Avenue se pokouším hrát naivní turistku a ještě horší anglinou než obvykle, miloučkým stylem *my brother he sick*, mámím z prodavačky adresu majitele rádia. Prodavačka je pěkná holka, dělám na ni oči a když zjistím, že se nešklebí, mé oči ještě zesílí.

Věnuju jí jednoznačný úsměv poté, co mi adresu majitele rádia načmárá na prázdnou účtenku. Ta holka je určitě lesba, a má sexy krček - škoda, že nemám víc času...

Tak; teď přijde na řadu majitel střelovacího kazetáku, bydlí na východní 53. ulici. Co to bude za fešáka?

Nejsem tak hloupá chytruška, bych nepodnikla minimální bezpečnostní opatření; posílám Gin esemesku s adresou, na kterou mířím, a pak navštívím hračkářský obchod. Majitel střelovacího kazetáku není podle všeho profík, takže ho i imitace beretty může eventuálně vyděsit.

Za půl hodiny už stojím před příslušným barákem na 53. s kazetákem v ruce a plastovou bouchačkou za pasem. Pod bundou samože.

Vybíhám do třetího patra, kde mi dveře s jmenovkou *Lorenz* otevírá mladší štíhlý chlapík v bílé košili a kravatě. Vypadá jako slušný člověk.

Držím kazeták okázale před sebou.

"Oh gosh..." po vteřině smutně přikývne, jakože jo, co počít, je to v háji.

Mimoděk rozpínám bundu tak, aby vykoukla pažba mé zbraně.

"Co s tím chcete...?" zeptá se.

"Nemusíte se bát, mám ji jen na ochranu. – Potřebuju s vámi mluvit, nic víc, nic míň."

"O my God..." zaštká znovu bílá košile smutně.

"Mohu dál?" zeptám se.

Kývne. "Jak jste mě našla?"

Ukazuju opravárenský štítek z bateriového prostoru přehrávače. "Měla jsem štěstí, kdyby nebyl rozbitý..."

"Nebyl rozbitý. Nechal jsem upravit zesilovač a vyměnit reproduktor, kvůli vyšší hlasitosti, abyste ho na náměstí vůbec slyšela." Bílá košile smutně kýve hlavou, jako by dodával: *jsem to ale idiot, milé děti...*

A kdybych už na náměstí už nešla?" zeptám se.

"Sledoval jsem vás. Kdybyste tam nešla, poslal bych vám magneták na hotelový pokoj."

"Mhm, jasně..."

Nabízí mi židli, kterou přijímám a alkohol, který odmítám.

"Proč?" zeptám se, když můj hostitel vytrvale mlčí.

"Někdo mi poslal kazetu s vaším televizním interview a pak mi volal cizí chlap. Řekl mi, že se pořád ometáte na místě činu a že proti vám musím ve vlastním zájmu zasáhnout. Já strašně zpanikařil a chtěl vás nějak vystrašit, abyste nechala celou věc být. Vzal jsem si dovolenou a... vím,

nebyl to nejšťastnější nápad, ale... jak říkám, propadl jsem panice."

"Hm..." Teď musím být móoc opatrná, abych se neukecla, že vím, že nic nevím. "Máte ponětí, kdo vám tu videokazetu poslal a kdo vám volal??"

"Přesně ne. Mohl to být někdo z bývalých kolegů mého otce, pravděpodobně, ale proč mi ji poslali, netuším, odesilatelem byla nějaká firma, poštovní box."

"Jo."

"Kdo jste vy?"

"Soukromá vyšetřovatelka," říkám.

"Odkud? Máte přízvuk."

"Jenom *přízvuk*? To jste shovívavý. Čekala bych, že řeknete, že mluvím anglicky jak prase." Spojím ruce za hlavou. "Vraťme se k mému interview."

"OK," kývne bílá košile. "Co přesně po mně chcete?"

"Pravdu, pane Lorenzi. Zaručuju vám, že nebude zveřejněna. Ani ten váš neobratný pokus se střelícím magnetákem, i ten si nechám pro sebe."

"Rád bych vám věřil, ale..." Vypije sklenku do dna. "Jsem z toho všeho unavený, trvá to už tolik let... pořád se jen bojím, že se tu jednou někdo takhle objeví... jako dnes vy... někdo, kdo mě odhalí..."

"Každá pravda vyjde jednou najevo," získávám čas.

Chvilí mlčí. "Ozval se vám už tamten informátor?"

"Kvůli muži s deštníkem? Ozval," blafuju.

"Aha... Takže byste mě našla i bez magnetáku..."

"To jistě," zalžu naprosto spontánně.

Bílá košile zavzdychá jak rozbitý orchestrion. "Ještěže se toho můj otec nedožil..."

"Váš otec vám řekl –" udělám pauzu a čekám, zda se bílá košile chytne.

Chytla. "Otec mi o celé věci řekl rok před svou smrtí. Účastnil se atentátu na Cassidyho ne pro peníze, ale z přesvědčení; měl dost radikální politické postoje, ohledně Kuby, Vietnamu a tak, víte? Ovšem, velmi brzy začal pochybovat, zda udělal správně, když se do spiknutí namočil, celá věc ho velmi trápila. Už po roce, ve třiašedesátém, napětí nevydržel a odešel ze státního aparátu, aby se stáhl do ústraní. Přestěhoval se s mojí matkou a se mnou do New Yorku, měl strach, aby ho v Texasu náhodou někdo nepoznal, věděl, že ho na Hailey Plaza vyfotili..."

Jsem úplně fascinovaná, přestože to nedávám nikterak znát. Předem mnou sedí syn mysteriózního muže s deštníkem! Člověka, který v šedesátém druhém odstartoval atentát na ministra Cassidyho!

Má návštěva skončí za hodinu. Nesu si odtud dvě trofeje, které mi pan Lorenz, syn muže s deštníkem, v melancholické náladě věnoval. V prvním případě jde o originální deštník po otci, použitý na Hailey Plaza, a ve druhém, neméně cenná věc, jeho zakódované zápisky.

*****

Telefon na stolku pokoje č. 102 se rozezněl příjemně tlumenou melodií.

"Ano?"

"GW?"

Pársekundové ticho. "Kdo volá?"

"Jsem AB. Už si vzpomínáš, GW?"

"AB...??!! A... ano... jistě..." *Gin těžce vydechla. "Co... po mně chceš...?"*

"To nebyl dobrý nápad, žes sem s ní přijela."

"Jsem si vědoma."

"To je vše, co k tomu máš, GW?"

"Ne. Byla jsem názoru, že pokud s ní přijedu, bude situace pod kontrolou."

"Možná. To bys ovšem s námi musela spolupracovat. Především ve vlastním zájmu. A o kvalitě tvé spolupráce já pochybuji. Při tvých vztazích s ní."

"Podívej... AB... snažila jsem se ji od celé věci odradit. Nedala se."

"To je moc špatné, GW, moc špatné, víš to stejně dobře jako já."
"A proč? Po tolika letech nemá šanci se o projektu ML..."
"To právě není jisté. Zvláště když jsi tu ty s ní. Může se dovítit. - Měla bys odjet, aspoň ty."
"Chtěla jsem, AB, ale..."
"Děláš chybu, GW, a tím ohrožuješ nás všechny. Všechny z projektu Maple Leaf. Pořád doufám, že nenecháš situaci zajít příliš daleko."
"Co tím myslíš, AB? Nechcete ji doufám... zastavit?"
"Násilí není v našem zájmu, GW, kdyby bylo, nemedializovali bychom ji."
"Jistě."
"Hm. - Mimochodem, co víš o její cestě do New Yorku?"
"Nic. Někdo za ní spustil magnetofon s výstřely. Chtěla zjistit kdo a proč. Je v tom problém?"
"Není. Z naší strany šlo o připravenou akci."
"Co?!"
"Nic. Jen to, že Milerová syna UM, tedy syna muže s deštníkem, bezpochyby našla. Jde o našeho figuranta. Celá záležitost byla připravená."
"To nemyslíš vážně?!"
"Myslím."
Gin byla předešlou informací zdrcena. "AB? Jsi na příjmu?"
"Jistě, GW. Slyším tě. – Pokus se dostat Milerovou z města, dokud je čas. Vysvětli jí, že její šéf Adomian, nesleduje nic jiného než své úzké osobní a politické zájmy, že jde o bezprecedentního kariéristu, který ji použije a poté odstraní. Tohle jí vysvětli, GW, ať nejsou další potíže. Potíže nikomu neprospějí a musí se dřív nebo později vyřešit. Buď teď ty, nebo pak někdo jiný, to je ti doufám jasné."
Hlas v telefonu zmlkl, přesto Gin Spal zůstala několik vteřin stát se sluchátkem u ucha.

*****

Ruty, šuty, Ukrajina, New York - - - Tbilisi! zpívám si vdychu se smíšenými pocity při návratu na letiště. Ne, nejde ani tak o půvabnou prodavačku v elektro opravně ani o Lorenze, syna muže s deštníkem, nýbrž o mladou ženu, co mě v New Yorku sleduje. Bohužel jsem si jí všimla až teď, ovšem jak dlouho za mnou slídí, opravdu nevím, pravděpodobně už od mého příletu do města. Asi jsem přes zaujetí věcí nebyla dost ostražitá, což teď pocho-pocho jsem, a prostřednictvím skla ve výlohách sleduju své okolí. Té ženy, asi pětadvacetileté, vzhledem na dálku docela obyčejně vyhlížející, jsem si všimla. Vůbec nevím proč, snad proto, že měla džínový kabát. Takový, jaký jsem si vždycky chtěla koupit a nekoupila.

Po zdolání pár ulic, si na 56. na chvíli sedám do kavárny a pak, ona žena v džínovém, tentokrát kabát přes pac, za mnou. To už na náhodu moc nevypadá.

Popojíždím kus cesty nazdařbůh taxíkem a u Central Parku nablind vystupuju, konkrétně na rohu 5. a 79. Džínová panna se během minuty za mnou znovu zjevuje. Musel ji sem někdo přivést, pokud ovšem nemá nohy na reaktivní pohon. No a teď už je to jasné; jdou po mně, šli po mně a půjdou po mně. Navíc, teď s jistotou vědí, že jsem našla muže s deštníkem, takže na další už půjde zřejmě do tuhého. Na druhou stranu to, že mě poměrně nápadně sleduje pořád jeden a ten samý člověk, byť kýmsi transportovaný, by mohlo znamenat, že zainteresovaný na celé věci zas až tak nesejde. I tak mi jezdí mrazík po zádech.

Obvykle reaguju neobvykle; tím se dá i silnější nepřítel zaskočit. Udělám tedy zastavit stát, čelem vzad a naklušu ke své pronásledovatelce. Otáčí se k nejbližšímu vchodu, by se pokusila ukrýt v domě, před pikolou, za pikolou, ois muiss vasteckt sei, jenže maj zamčino, a tak tu stojí a aspoň zoufale předstírá, že se učí nazpaměť jména nájemníků.

"Hi," oslovím její záda a poodkreju plastikovou zbraň za svým opaskem.

Dáma se skokem otáčí a po spatření mé pistolky udělá bleskový kmih rukou. Ani sám Wyatt Earp netasil rychleji. Hledím do ústí springfieldky s kompenzátořem na ústí hlavně.

Zvedám ruce nad hlavu. "Damn, Jack, you got me!"
Tím blábolem jsem ji dokonale zmátla, vůbec neví, která bije.
Dávám ruce dolů a šleším se. "Schovej to dělo," ozvu se familiérně, "nebo ti ho fizlové zabalej do novin!" Narážím na puškový incident z Hailey Plaza.
Dáma s pistolí není pořád v obraze a zírá na mě jak bečka infantiláda.
Civím i já, zdálky se nezdála, ovšem zblízka je pěkně vymakaná, tahle blondska, samý sval, to se pozná, a v obličejí celá Sue Thomas z FBEye. Buh, huh, dost hezký chick.
"Hi," zachraptí opožděně a čumí.
"Hey you! Is there anybody another? There?"
Kývne.
"Wanna talk, e?" zeptám se drsným způsobem.
Krčí rameny a skrývá dělo v džínovině.
"Kráčíš za mnou už dost dlouho. Jestli ti jde o pozvání na věču, říkám *yes*."
Zase krčí rameny, a mě napadá, že asi nemá hovor s rozpracovaným objektem v náplni.
"Nic neříkej, Sue, taky se mi líbíš, kdybys sháněla společnost, zavolej." Vyhrabu z kapsy propisku a načmárám na kus papíru telefonní číslo hotelu Bellevue.
Pistolnice se jeví být v rozpacích. Náhle udělá čelem vzad, raz, dva; a mizí z dohledu. Papír s telefonním číslem háže po pár krocích okázalým obloukem přes rameno. No co, neví, oč přichází...

*****

Chodím po newyorské letištní hale sem a tam, tam a sem...
Když tu náhle v jejím rohu spatřím osobu v džínovém kabátě, nemůžu uvěřit; zase ona, tahle *nenápadná secret girl* musí mít fakt hroší kůži. Její vytrvalost zasluhuje odměnu. U prodejce kupuju tu nejhezčí rudou růži, jakou má, bych ji těsně před odletem, trúlalů, zanesla mé sledovatelce.
Dáma se tentokrát přede mnou nepokouší ukrýt, ono není kam, jen tu stojí a do prázdna hledí. Když můj dar nehodlá přijmout, vrazím jí stonek růže za kabát. Přidám ještě šťavnatý mlask na tvář, přičemž Sue Thomas zčervená jak prvně políbená pivoňka. Zdalipak ji za kontakt se mnou poceluje i její šéf?

*****

Týyy for Texas, jsem zpátky v Dallasu! Gin je už taky doma, na hotelovém pokoji číslo č. 102, čiliže fibrilace na ústupu, což je i pro mě potěšující.
Vstupuju na pokoj a hned za dveřmi rozevírám paraple. Okázale je zdvihám nad hlavu, stejně, jak to tehdy při atentátu na Cassidyho udělal populární muž s deštníkem. "Háj, Gin."
"Venku pršelo?" zeptá se mě.
"Venku ne, ale v Moskvě jo. Ba ne. Ani tam, ani tehdy ve dvašedesátém." Podávám jí deštník. "To je on, tohle je ten pravý," říkám dobrovolně a ani jsem před tím nemusela zažít chytrolínský rozhovor s Kovbojem. Bratři Castiglianové by ze mě měli radost.
Gin vypadá pobledle. Vrtí hlavou. "To není možné! Přece s'toho člověka našla...?"
"Jo. Ale jen náhodou. Doved mě k němu vlastní blbostí jeho syn. Ke všemu se mi přiznal a věnoval mi otcův deštník a zápisky."
"Ten člověk se střelbou na kazetě?"
"Jo, přesně ten, jmenuje se Lorenz. Mimochodem, celou dobu mě v New Yorku sledovali. Udělaná chroustačka kukuřice, s moc pěknou springfieldkou. A figurou."
Má parťáčka je stále ustaranější. "To je vážné, Deny. Tohle se jim nebude líbit, žes ho našla."
"Jim?"
"Jim. Těm, kterých se to týká. Dostanou strach."
"Zbytečně. Nechci si na případu *Cassidy* vybudovat kariéru, a ničit tím další lidi."
"A Adomian?" nadhazuje otázku Gin.
"To fakt nevím. Ty myslíš, že by on chtěl -?"

"A co jiného? Dělá do politiky, tak oč jiného by mu mohlo jít?"

"Gin, vždyť on nás platí!"

"Platí? Tebe snad." Usedá ke stolu a hledí na mě svým typicky tvrdým pohledem. "Musíme si promluvit," říká.

Sedám si. "Okay. Takže?"

"Ozval se mi jeden známý. Z minulosti."

"Snad ne sám velký Richards?"

"Na totožnosti toho člověka nesejde, ale..." nezvykle se odmlčí, "žádal mě, abychom nechaly Dallas být."

"Ale?! A cos mu řekla?"

"Že s tebou promluví."

"V jakém smyslu?"

"Ve smyslu odjezdu."

"Gin?! Proč slyším z tvého hlasu strach?"

"Strach?! Jaký strach?! Nejsme v Evropě! Tady platí jiná pravidla!"

"Gin, já tě nepoznávám! Co na tebe maj, že jim deš po tolika letech na ruku? Ty, taková frajerka! A ve tvých letech!"

Chvilí mlčí. "Nejdu jim na ruku, ale na každého se dá něco najít. Při troše snahy."

"Jasně, chápu, maj tě v hrsti. Takže navrhuješ, abychom vypadly."

"Přesně tak. Našlas muže s deštníkem, nezklamalas, můžeš být hrdá. Adomianovi dáš jeho jméno, ten má tím pádem vodítka k případu a my dvě můžeme v klidu zmizet. Zvu tě k sobě do Španělska, Dagmaro, aspoň na pár dní, dáme si u moře oraz."

Bezva kec, že? Přesvědčivá, logická... a zas to oslovení *Dagmaro*.... Hmhm... "A když neodletím? Co udělají? Ti tví známí z minulosti?"

Její temné oči potemní ještě víc. "To se nedá předvídat. Bylo mi řečeno, že nemají zájem na problémech."

"Chápu."

"Nic nechápeš, jinak bys nebyla tak tvrdohlavá. Oč ti sakra jde? Co víc si chceš dokazovat? Proč ti záleží na případu, který dnes nikoho nezajímá? Našlas muže s deštníkem? Našla, tak co chceš?! Stát se třístapadesátou obětí téhle kauzy?! Chceš se nechat přejet? Nebo sejít ze světa nějakou jinou nehodou?"

"Nechci. Na druhou stranu, nedám se jenom tak zastrašit. To si ti tví idioti z minula vážně myslí, že se každéj na povel posere, když na něho zadupou??!"

"Jsi husa, Dagmaro, když takhle mluvíš. A děláš to jen proto, že ty lidi neznáš." Gin se zatváří znechuceně. Vlastně, tohle je můj první vážný konflikt s ní. Od tehdy, kdy jsme po sobě na březích Otavy střídaly jak u Werdunu.

"Maj tu ti volové štěnice?" zeptám se.

"Co já vím," odsekne Gin. "Nejspíš mají."

"Vy u odposlechu, vy konspirátorský bastardi!!" rozeřvu se na celé kolo. "Slyšíte mě??!! Kdo si sakra myslíte, že jste??!! Co je tohle za manýry??!! Nechat mě v New Yorku sledovat svalnatou lesbou, co neumí vodevřít hubu a zabučet??!! Máte v pácu zabít mě??!! Jako Cassidyho??!! Jako Oswooda??!! Jako putykáře Choobyho??!! Jako spousty dalších??" Myslíte, že vám to bude do aleluja procházet?? Tak mě teda zabte, jen do toho, vy jižanský sráči, ale nemyslete, že se vás leknu!!"

"Jsi kráva, Deny," zachrčí tiše má kolegyně. "To, cos tu předvedla, je obyčejná blbost. Jako jedinou kamarádku, co jsem kdy měla, tě naposledy prosím: pojd', odjed'me odtud, dokud je čas."

"Ne, Gin. Z principu ne. Prostě nemůžu. I když si tvé prosby cením. I když se na celý Cassidyho případ můžu... třináct-dvanáct."

"V tom pádě ti nepomůžu. Deny. Vracím se zpátky na kliniku. A nečekej, že ti půjdu na pohřeb."

"Žádný strach, Gin, jsem impregnovaná, nic se mi nestane, jen klid, vyzvednu tě na klinice, až celou věc skončím."

"Celá věc včetně tebe skončí špatně, víc ti neřeknu." Má starší kolegyně bezradně pokrčí rameny a

bez dalších slov začne skládat své svršky do velké cestovní kabely.

*****

Sedím samotinká v restauraci hotelu Bellevue, srkám kávu a přemýšlím, co se to jen s mou parťáčkou Gin děje. Tady v Dallasu je jako vyměněná. Jindy světačka, válečná veteránka, dračice beze strachu, sebejistá, dělá na mě ne zrovna ustrašený, ale opatrnický dojem určitě. U ní je tohle seltsam, skoro bych řekla merkwürdig. Něco nekalého se tu s Gin děje ve státě texasském. Něco, co patří k dávno zašlým časům, ale je stále živé, přestože Gin táhne na šestasedmdesát. Ne, nechci se jí na celou věc otevřeně ptát, ona je typ člověka, co promluví, jenom když chce. Tak se bohužel chová i ve vztahu vůči mně.

Jak tak dopíjím svůj desetidolarový instantní lógr, povšimnu si ženy, co nahlédla do lokálu. Udělala to rychle, jen takový kraťoučkový kuk, přesto jsem ji poznala. Newyorská Sue Thomas, agentka FBEye!

Já se z té holky zblázním! Už je mi zase v patách. Asi mi z ní vykvete janovec metlatý.

"Je tu volno?" zeptá se náhle starý muž v perfektně padnoucím obleku a ihned se posadí. Ten druhý, mladý rampas, evidentně bodyguard, se chvíli předvádí, abych jeho dva metry nááhodou nepřehlédla a nezaútočila na jeho šéfa pepřenkou, pak usedne opodál.

Muže, co si ke mně přisedl, jsem poznala okamžitě. Jak říkám, je dost starý, ale díky fotkám z knih mám jeho rysy z mladších let dobře zafixované.

"How are you, Mr. Richards?" zašvitořím první lekci angličtiny.

Přece jen jsem ho trochu rozhodila, i když asi ne moc. Pokusí se mi to vrátit, ale efekt z jeho strany vyšumí do kamsi.

"Dík za optání, slečno Milerová. A jak se máte vy?"

"I'm fine, thanks. Mimochodem, ta lesba, co mě už od New Yorku sleduje, ta patří k vám?"

"O kom to mluvíte?"

"Nic, nic, war ja nur ne Frage."

"Pardon?" Vida, můj německý slovník zabral.

"Proč jste za mnou přišel, Mr. Richards? Pokud jste nepřišel jenom povečeřet. Mimochodem, co si dáte?"

Odmítavé gesto.

"Číšníku," lusknou prsty, "doneste nám dvakrát žitnou. Tu nejlepší co máte."

Bývalý velký šéf Richards si mě zkoumavě prohlíží. Ještě se mu nepovedlo zaškatulkovat mě. Jo, hochu, to půjde těžko.

Světácky do sebe kopnu žitnou a pokouším se nezastríhat ušima.

"Nějak se vám odtud nechce, slečno Milerová."

"Proč taky, vy mít tu hezká krajina."

Hodí přede mě výtisk novin. "Nejdřív se koukněte na datum."

"Jsou vytištěny týden dopředu, to je divoucí," zkonstatuju naoko překvapeně.

"Správně. - Nalistujte stranu tři."

Na straně tři nestkví se zjara květ, nýbrž má fotka u článku s názvem *Tragická nehoda na Lem Street*. Píše se zde, že *excentrická zahraniční turistka, pohybující se poslední dni na Hailey Plaza, podlehla svým zraněním. Autonehoda se udála včera ve večerních hodinách...* slyšely jste pohádku na dobrou noc od Hajaji, milé děti.

Hodím výtisk zpátky na stůl. "Bylo by žváro?" zeptám se.

Muž naproti mně zpozorní. Zavolá číšníka a objednává balíček dlouhých astorek. Vezmu si od něho cigaretu a klepnu s ní typickým gestem o stůl. Pak ji zboku olíznu, tak, jak to dělával můj praděd Johannes Müller, když si ubalil cígo.

Bývalý velký šéf Hal Richards mě pobaveně sleduje.

"Taky jste si balil, ne, ve Vietnamu?" zeptám se ho.

Lehký úsměv neurčitěho typu. "Jistě."

"Víte, pane Richardsi, asi bych se měla roztrást strachy z vašich výhrůžek, jenže vás zklamám, neumím to. Ne že bych se vás nebála, při vaší pověsti, ale... víte, jsem holka z ulice, vyrostla jsem na periferii a zažila v dětství ledacos."

Richards se na mě dívá a bedlivě mi naslouchá.

"Víte, proč vám tohle říkám?" zeptám se a vyfouknu dým z dlouhé astorky.

"Ano. Chcete mi naznačit, že nejste hrdinka, ale i tak se mě nebojíte. Pokračujte, prosím, rád si vás poslechnu."

"Okay. – Můj táta byl skvělý, jinak zelený mozek, voják, lampas, díky tomu taky totalitní dumkopf. Od osmi mě brával na střelnice. Střílela jsem z *padesátky* jak Divokej Bill. Zbrojíři na mě čuměli, malá holčička a pálí *čizou*, none?, none?, patří se to vůbec?"

Muž naproti mně tiple cigaretu, vykouřenou do půlky.

"Vaše příklady jsou zajímavé." Richards si zapaluje další cigaretu. "Abych pravdu řekl, měl jsem vás za jednu z ambiciózních feministek, intelektuálku s charakterem. Nikdo nemá rád tyhle předpojaté ženské. Vy jste jiná. Nevím, kam s vámi. Rozhodně je škoda, abyste dělala armádní čičmundu u vás v rozpadlé Jugoslávii."

Elegantní pokus o urážku.

Hlasitě se rozesměju a i při tom zaznamenávám, jak muž naproti mně bystře analyzuje mou reakci. Zajímám se smíchy.

V očích Hala Richardse, muže s minulostí s velkým *M*, muže, který na mě zpočátku hleděl s neskrývaným despektem, se najednou objevuje něco jako zájem, nebo možná náznak přátelské komunikace.

"Musím říct, že bylo zajímavé setkat se s vámi. Trochu jsem pověsti o vás podcenil. Soudím, že hrajete poker."

"Kdybyste se zeptal, zda umím, řekla bych *jo*. Ale jinak ho moc nehraju, není čas. Hrávala jsem. Stripovej. U nás doma. V kasínu. Na Vltavě. Na parníku. S krupírkama. Po pracovní době. Fajn lesby. Barevně tetovaný."

Řekla bych, že se tenhle muž, který měl to štěstí psát historii, stále dobře baví. Jde jen o to, zda se nepředvádím až moc.

"Rád bych si s vámi zahrál. Líbíte se mi."

"Co vám ve hře brání?"

"Váš přístup, slečno Milerová."

"Vážně?"

"Ano. Způsobujete mi potíže. Nejste totiž na mé straně, a v tom je problém, takže vám dám na vybranou: buď do týdne odjedete anebo odletíte."

Přátelský rozhovor jak se zdá skončil.

"Hm... fajn nabídka, ale... nějak mi unikla možnost číslo tři."

"Neunikla vám. Před chvílí jste o ní četla v těchle novinách. Víte, jste mi docela sympatická a já nerad vyhrožuji. Ovšem, věřte mi, Adomian není šéf pro vás. On ne."

"Ale proč?"

"Není a nebude náš člověk. Navíc, má daleko k čítankovému charakteru, za něhož ho vy mylně považujete, slečno, je stejný kariérista, jako kdokoli jiný. Ke všemu někdo, kdo se do politiky vetřel díky zmatku, co nastal koncem osmdesátých let při politických změnách v Sovětském Svazu."

Krčím rameny.

"Dobře. Teď vám povím něco, co nemůžete vědět: váš pan Adomian prodává informace. Komukoli, kdo zaplatí."

Obyčejné tvrzení. "Fajn pokus, ale nevěřím."

"Děláte chybu. Mluvím pravdu, slečno Milerová. A vy jste pro tohoto člověka našla, vylovila a předala archiv z vašeho Černého jezera."

"Já? Copak on vám... tedy vám Amíkům ten archiv –?"

"Ale ano, přepravil ho diplomatickým kanálem do Států, jenže ho před tím zkopíroval a rozprodal do různých zemí."

Ted' mě Richards fakt dostal. Co když je Pokai-mu? Co když ještě nikdy neřekl nepravdu? Co pak? "Blafujete. Nevěřím."

"Třeba mi věříte. Třeba jste do celé věci zasvěcená. Třeba jste s Adomianem na jedné lodi, slečno Milerová."

Tohle zaslouží *no comment*.

Vstane. "Máte čas na rozmyšlenou. Jste chytrá, pevně věřím, že neuděláte chybu. Jinak mějte na paměti, že o vás vím absolutně všechno. I jak se jmenuje vaše britská kočka. Milostný poměr s korejskou ženou, s izraelskou diplomatkou, s maturantkou... Mám pokračovat?"

Jemné, což? "V tom pádě... smekám před vámi, pane Richardsi, dal jste mi lekci."

"To doufám. – Takže do týdne, slečno Milerová." Pokládá na stůl stodolarovku. "Mimochodem... říkala jste *jižanský bastardi*?" Asi mi chce asi připomenout, že mě odposlouchávají.

"Ne. Řekla jsem *jižanský sráči*."

"Jistě, jistě, už si vzpomínám." Samolibě se pousměje, ale pohledem neuhýbá. "Zábavný termín. Mohla byste napsat román. Nebo pohádku."

"Pokouším se. Když mám čas. Že byste to nevěděl?"

"Ale ano, jistě, vím. Víím i to, že Ameriku moc nemilujete."

"Špatná formulace z vaší strany. Štve mě, jak po světě šíříte patriarchální hamburgry. A komu nechutnaj, je nepřítel. To mi teda fakt štve."

"Ještě něco?"

"Jo. Nelíbí se mi, když vrahové indiánů a otrokáři poučujou ostatní, tytyty, ošklivý chlapče, běda ti, jestli budeš xenofob, to s tebou zatočíme! Od vás je tohle nejenom drzý, ale navíc i směšný."

Ušklíbne se. "Co vy, tak mladá Evropanka, o nás můžete vědět?"

Prý mladá! Dědovi asi došly argumenty. "Vím vše, co potřebuju, pane Richardsi, stačí se kouknout do knih. Plus něco, co ani vy vědět nemůžete: *When I was a little bitty girl my mama would rock me in the cradle...* víte kde, že, *in them old cotton fields back home*, proto jsem taky na jiný straně než vy. Nemám vaše *forwhiteonly* pod kůží, a kdyby mi o něm neřekli jiní, neznala bych ho vůbec. Na rozdíl od vás. Ale jinak nic ve zlým, bezmezně vás obdivuju a každý den se modlím pod hvězdnatým praporem."

Mr. Richards se tváří pobaveně, ale pobavený nejspíš není, spíš nakyslý. Dobře mu tak.

"Vyjadřujete se velmi barvitě. – Deny. – Nashledanou. A nezapomeňte: týden je krátká doba." S těmito slovy hotelovou restauraci důstojným krokem opouští.

Uff, uff, do obou kolen! Pěkně hnusný pokec, s tímhle bývalým ústředním šéfem... Cupu pěšky do druhého patra a přemýšlím o neobvyklé nabídce, kterou jsem právě dostala. Vlastně... proč říkám nabídka, něčemu, co je prachsprosté vydírání? Byť nenásilně naservírované. Mr. Richards mě zaujal, to nepopírám.

Pokoj číslo 102.

Když vrazím klíč do zámku, protočí se. Fjůůů, odemčino?! To ale znamená...! Shit, někdo tam je! Rycnu do dveří a zaslechnu heknutí. Vlítnu do pokoje, rozsvítím.

Newyorská Sue Thomas! Pěkně zaskočená. Zdání možná klame, neb springfieldku tasí opět přímo bleskem.

Stačím si všimnout, že má zbraň zajištěnou. Smůla.

Levačkou hlaveň do strany, pravou empi-uchi přímo do úsměvu. Snažím se nevzít ji loketní kostí. Pistolnice kecne na zadek jak pytel mouru a nechá si úplně klidně vykrotit pistolku z ruky. Chytne se za rtěnku. "Auuuutch...!! What do you doooo...??!!" protáhne plačtivě.

"What do you... queer??!! – – Here??!!" křiknu na ni vztekle místo odpovědi. Takový veršik v anglině neslyšela. Přeložila bych ho jako *co tady buzníš*.

Mlčí. Zakrývá si rukou zraněná ústa a vypadá jak poblínky Bill.

"I'm... I'm... Auutch...!" zanaříká znovu.

Namírím na ni. "No?! Co tady děláš?!"

"Nestřílet...!" Celý Johnnie Marzzone.

"Průkaz..." zahuhlá naběhlými rty. "V kapse košile... Jsem policista..."

"Snad policistka, ne?"

Podává mi rozevřenou legitku s odznakem.

Mávnu rukou a usedám se springfieldkou naproti ní. Ještě před tím jí podám namočený kapesník, její rty našťestí příliš nekrvácí.

"Co po mně chcete?" zeptá se Sue Thomas, aniž by se jí podařilo skrýt obavy.

"Já po tobě?! Snad ty po mně! Nejdřív mi povíš, proč mě sleduješ."

"To nevím. Dali mi rozkaz, neptám se."

"Mělas mě sledovat, okay. A dál?"

"Prohledat ti pokoj, jestli tu nemáš zbraně a drogy."

"Dál?!"

Mlčí. Zdá se, že vypovídacímu Tornádu došel dech.

Zvednu se ze země. "Okay. Jak chceš. Teď zavolám na nejbližší okrsek a nahlásím, že ses ke mně vloupala. S bouchačkou v ruce. Nebo ne. Mám něco lepšího; zabiju tě. V sebeobraně. Nebo tě nezabiju a zavolám do *TVDS* a zítra máš kšandu po celým tý jak po Texasu."

Pořád mlčí.

Zvedám telefon. "Centrála? - Spojte mě s fyzlárnou. Co?! - Jo, poldy."

Prosebné oči ze strany Sue. "Ne! Prosím...! Měla jsem tu namontovat další odposlech, do koupelny, tam ještě nebyl, a ofotit papíry, když nějaký najdu..."

Zavěším telefon. "Mno... Všecko?"

"Jo."

Mrknu na ni. "Hele, to furt chroustáš popcorn, nebo co, že seš tak svalnatá?"

"Sportuju. – Můžu už jít?"

Kývnu hlavou, jako že jo.

U dveří se zastaví a přešlápne. Ujuj, fakt má pěknou figuru.

"Potřebuju svou zbraň."

"Tůdle! Leda za něco," řeknu klidně a znovu na ni zamířím.

"Za co zas??!!!"

"Za co asi. Za sex," ušklíbnu se, poté si zabroukám. "Licking, lucking, she's just a woman."

"Ffff...! To je vtip...!" ošklíbne se. Chvilí postává, pak těžce přikývne. Olízne si zraněné rty. "Okay. Co teda?"

"Sem. Klekni." Položím si její ruku na opaskovou přezku. "Ty sama."

Má červené tváře. Ještě se pohledem ujistí, zda nejde o žert, pak rozepne mé džínsy a spustí je dolů.

"Kalhotky zubama," příkážu. Jojo, verba movent, Mercy trahit. Přibližně řečeno.

"Jak?!"

"Zubama."

"Oh...!"

Pomaloučku a s obtížemi mi sněhobílým chrupem stahuje slipy. Bezva harassment, že, asi mě nemine *Sing-Sing pokochalam go, poplynęlam jak za lordem až na dno*.

Pohled dolů; Sue je rudá jak čerstvě uvařený rak. Vyděšenýma očima hledí na můj střed a váhá, co dál.

Než prubne spáchat nějakou blbost, odstrčím ji: "Vstaň."

Rychle se obléknu. Vyhazuju ze springfieldky zásobník. Palcem z něj poté, jak pepřmintky z balíčku, vylupuju otlé mosazky .45 ácépé. Vracím zásobník do pažby a beru za závěr. Jde fest. Zřejmě nutno natahovat i nohama.

Za velkého třesku sklapnu závěr, přes palec vypouštím kohout. Následně přistoupím k Sue, abych jí vybitou pistolku zasunula vpředu za pas sukně. Pěkně hluboko. Bajo, dosáhne tam, má dlouhou hlaveň. "Studí, co?" říkám a zkouším na ni zajiskřit očima. Moc to nejde, dáma asi pochází z heteroluhů a hájů. Hrábnu jí do světlých vlasů. Hmm... trvalá jedna báseň, příjemná na omak...

"Hezká paruka, co stála?"

"What –?!" zděsí se Sue.

"Joke," zklidňuju ji.

Je trochu dotčená. "So?"

"Yep." Bezva canc, že, máma má maso, Ema má mámu.

Dlouze líbám Sue na krk, když už má, chuděrka, ty pochroumané rty...

No konečně! Konečně na mě koukla jako na chlapa, už jsem myslela, že se toho pohledu nedočkám.

Usměju se. "Get out, little Suuuue-si." Everly Bratry bych popěvkem nepotěšila.

"I'm Sarah."

"I don't care about your name, darling."

Beze slov vyklouzne ze dveří.

Škoda... fakt se mi líbí... no nic, dobře se vyspat... sama... hmhm...! Ani to nejni k zahození.

*****

Páni, už je zas rááno... sunrise, bless my eyes, catch my soul... a tak dál, tralalí, tralalá, Herr Ober bringens uns no zwa...

Co teď a co pak? Teď musím sehnat někoho, kdo bude schopen rozluštit deník muže s deštníkem. Že by se to povedlo mně, i přes úspěch jménem *Hornych*, naprosto vylučuju.

V milém internetím bahně vyhledám hekerský sajt, takový ten bez vyskakovacích reklam, který se vám pokouší desetkrát za minutu zavrtat do systému nějaké to roztomilé exe. Z místních links pak putuju na hákovací chat, kde nahazuju udičku.

Zpočátku mě všichni hákovníci mají za fízla a nereagují. Nakonec vyhraje chamtivost a domýšlivost; nabídnu tomu nejlepšímu slušný peníz za vyluštění čehosi nevylušitelného. Tři z borců jsou ochotni setkat se se mnou na dobře osvětleném, zalidněném místě.

Dávám si tedy se všemi pány rande u bazénku na Hailey Plaza. Nikdo z nich neprotestuje.

První krekr/hekr přichází téměř přesně. Má na sobě omšelý oděv, vlasy až na lopatky. Když spatří poznávací znamení, otevřený notebook, zarazí se. "Shit, a dyke!" řekne bezděčně pro sebe a já to čírou náhodou odečtu z jeho úst.

Hm, to je ta lesba na mně tolik vidět? Už asi jo.

"Vo co de?" zeptá se se zjevným přemáháním.

Ukážu mu displej se zakódovanými daty. "Šifra, text."

Zavrčí. "To nedělám. Leda haknout sajt, starostu, poldy, to jo..."

Druhý hákovník je na místě o deset minut později. Oděn v odřené kůži, stále se neklidně rozhlíží.

Povytáhne nade mnou obočí. "Čus."

"Hi. – Děláš šifrovaný texty?"

"RSA?"

"Tohle nejsou čísla."

Ušklíbne se. "A co? I tak to může bejt Adelman." Jeho oči těkají po displeji i po okolí.

"Jdou po tobě?" zeptám se.

Loupne po mně očima. "Setrvale."

"To jsme dva."

Má slova ho zklidnila. Když se po silnici přiblíží policejní vůz, dá se na bezhlavý útěk. "Bacha! Mlíkaři! Vem dráhu!" zaslechnu dřív, než odřená kožená bunda zmizí za rohem.

Třetí je přesný. A hladký. Modrá kravata.

"Kdo jste?" zeptá se mě pobaveně.

"Som nový král Kangasa." Teď se bavím prozměnu já.

Chvilí mlčky zírá. "Chápu. Hloupá otázka."

Nic nechápe. To mi ale neva.

"Takže?"

"Text, neznámá šifra."

"Neznámá?" nato modrá kravata. "Tak se seznámíme."

"O.K., ale chci od vás záruku, že to nepošlete dál."

"Áha..."

"Když to rozluštíte, čeká vás padesát tisíc. Hotově." Mr. Adomian se sice prohne, to ale není můj problém.

Modrá kravata si mě pátravě prohlíží. "To je dost peněz."

"Za práci a za mlčení."

*****

Smůla je, že po dvou dnech mi modrá kravata místo vyřešeného kódu vrací příslušný text s tím, že ho nerozluštil, s jeho technikou by výpočet všech kombinací textu trval asi pět tisíc let. Hradím modré kravatě minimální náklady a zasmušile se rozcházíme. Ještě předtím mi poradí, abych se obrátila na někoho, kdo má přístup k vysokokapacitním počítačům. Prý je to jediná šance. Jojo... dobrá rada nad zlato...

*****

Pár dní uteklo a já se s vyšetřováním nepohnula ani o píď. Pomalu se začíná blížit likvidační termín pana Richardse a já s roztrpčením vidím, že budu muset Mr. Adomianovi odevzdat zápisky muže s deštníkem nerozluštěné. Jaký dojem to na něho udělá? A mám se o to vůbec starat...?

Co se Richardsovy lhůty i jeho výhružek týče, rovněž nevím co s tím; respektovat... či ne...? Kralevic dánský by možná věděl...

S Gin komunikujeme jen málo, v podstatě se jedna druhé vyhýbáme. V Dallasu se zdánlivě nic neděje, až předposlední den, to se v jednom z bulvárních novin objevuje nic neříkající spekulativní článek o jistém, dávno zemřelém dr. Carlu Lorenzovi z New Yorku a o jeho politické kariéře ve státním aparátu. To je dost vážné. Jak se o něm bulvár dozvěděl, těžko říct, ovšem pana Richardse a jeho spolubojovníky tohle nepotěší. Budou si myslet, že je to moje práce. Že chci media nenápadně nasměrovat na muže s deštníkem.

*****

V podvečer posledního dne Richardsovy lhůty se mnou Gin už vůbec nemluví a vše nasvědčuje tomu, že hodlá následující ráno z Dallasu odletět. Pokouším se jí na to zeptat, ale neodpovídá, jen krčí rameny. Je našťvaná. Myslím, že díky Adomianovi, Dallasu, Richardsovi a dalším pitomostem přicházím o přátelství nejlepší a nejzajímavější ženské, jakou lze v životě potkat.

Okolo osmé večer se ozve tiché zaklepání na dveře našeho Bellevue hotelového pokoje. Zbraň nemám a s plastovou berettou či nenabitou vzduchovkou nechci trapnit, takže otevru. Děj se vůle Páně...

Za dveřmi stojí Sue Thomas, můj newyorský stín. Krátký maskáčový top, opálené břicho s kroužkem, džíny spadlé do půli stehů, je svalnatá a krásná, až z ní mám kolena z tvarohu.

Tváří se ustaraně. "Musím s tebou mluvit."

"Pojď dál."

"Ne tady."

"O.K." Mrknu po Gin, nesleduje mě, čte si. Nebo čtení předstírá.

"Kde?"

"Venku."

"Fajn."

Před hotelem mě Sue nakládá do buicka a odváží neznámo kam. Možná se chovám dost naivně, když s ní jedu, nevím...

"Oč jde?" zeptám se konečně.

"Až na místě."

"Na kterým?"

"Potom..." mávne rukou kupředu.

Staví za městem na opuštěném dálničním odpočívadle. "Mám pro tebe dohodu," říká hned pak.

"Jakou?"

Zapíná přehrávač a autem se tiše ozve lyrická píseň *Bonsai* v provedení ruského popového dua Babu.

Ukázu směrem k přehrávači. "Trefila ses, dík. To není náhoda."

"Není. Přečetla jsem si o tobě pár informací, co shromáždili... oni... mí šéfové."

"Tak oni... hm... Co máš za dohodu?"

"Podívej," řekne se sklopenýma očima, "možná ani nevíš, k jak nepříjemným situacím ses nevědomky připletla."

"To vím."

"Spíš ne. Sledují tě ve dne v noci přes satelit."

"To je mi fuk. - A dál?"

"Podívej... Deny... nikdo nemá zájem na problémech. Mí šéfové si tě velmi váží, jinak bys už byla..."

"Pod drnem?"

"Ale ne, nechceme žádné násilí. Odvezli by tě vrtulníkem a vyhodili někde v Mexiku. Bez pasu, bez ničeho, chápeš?"

"Jo."

"Jenže jsi tady s tou starou paní a ta má u mých šéfů velkou autoritu. S ní i ty. Převzalas její organizaci a tím ses stala spolu s ní velkou rybou. Třeba já jsem a budu vždy jen malá ryba."

Jak je skromná, ta blondska! "Možná malá, ale hezká," pokouším se odlehčit situaci.

Nereaguje.

"Ty nejsi tuctový polda, Sue, vid'? Pro koho děláš?"

"Nejsem polda. Oficiálně pracuju pro Národní bezpečnost, jinak jsem u tajných spisů, podobně jako ty."

"Jo, jenže tvé spisy budou asi v jiný sortě, což?"

"Ano. Díky *most secret* certifikátu se nesmějí skenovat do vládních databází. Skladujeme je tisíc metrů pod zemí. Zodpovídáme za to, že se z nich informace nedostanou ven."

"Fajn, tohle už беру, a?"

"Mezi tyhle informace patří i kauza ministra Cassidyho. Pokud by ses ty o Cassidym dozvěděla pravdu a zveřejnila ji, byli bychom my obviněni z úniku svrchovaně tajných informací. Nikdo jiný než my k nim přístup nemá."

"Mhm, to zní logicky. A proto se mě snažíte z Dallasu vypoklonkovat."

"Přesně."

"Dobře, a co tvá dohoda?"

"Její základem bude, že zítra ráno odletíš. Ty i Gin Spal."

Ajéje, už zase odlet!

Sáhne na zadní sedačky pro desky a podá mi dvě letenky do Madridu. "Jsou zaplacené."

"Poslyš, Sue, proč tak trváte na mém odjezdu?"

"Mluvila s Richardsem a slíbila mu..."

"Neslíbila."

Těžce vzdychne. "Tak jo. Koukni... v Dallasu nejde v podstatě nic objevit, ale kdybys ty... eventuálně na něco přece jen přišla.... O tohle jde."

"Nechápu."

"Je to tak. Mí šéfové se bojí tvé reakce... kdybys čistě náhodou... a..."

"Richards říkal..."

"Richards není můj šéf a je už fakticky mimo hru, i když má pořád velký vliv."

"Mimo hru? To bych tedy neřekla. Podle mě má celý tohle tóčo pořád ještě na povel."

"Podívej, Deny..." Dotkne se mé ruky. "V Dallasu nejde nic najít, věř mi."

"Ne?" opáčím. "Ale New Yorku jo. Našla jsem tam syna muže s deštníkem, Lorenze."

Mrkne na mě a mávne rukou. "Nechci tě ranit, Deny, ale součástí naší dohody jsou i otevřené karty, takže... v New Yorku s'našla jen námi najatého herce, nic víc."

Rána do vazů. "Co? Herce?!"

"Jo, figuranta. Zaplatili mu, aby ti předal ten sešit. Poznámky muže s deštníkem. Věřili jsme, že sešit odevzdáš Adomianovi a vypadneš. V sešitě je nerozšifrovatelný text. Nesmysl. Náhodně vygenerovaná písmena tak, aby nešlo zjistit, že byla náhodně vygenerovaná."

Zoufalý úsměv, ruka zakrývá tvář. "Já kráva...! Všechno šlo tak snadno... A co tamto, elektro?"

"Nasadili do něho své lidi. Kvůli tobě."

"Bože! Tolik jsem si fandila... a zatím...!"

"To si nevyčítej, Deny," říká její Svalnatost chlácholivě, "u vás v Evropě s'měla řadu úspěchů. Teď jde jen o to, aby ses tam co nejdřív vrátila."

No jasně!

Vytáhne z palubky cosi jako mobil nebo navigačku a ukáže na displej. "Vidíš? Tahle červená tečka jsi ty, nemáš se před nanovlnami kam schovat. Naše technika je špičková, víš?"

"Nanovlny... jo... Země neomezené techniky... Čumíte mi shora na hlavu, co...? Jak vůbec zní ta vaše dohoda?" zeptám se těžce. Až teď mi dochází, co se mnou šéfové Sue mohli udělat. Cokoliv. A já jim sebevědomě nadávala do odposlechu! Blběna, co jiného o sobě můžu říct...

"Navrhujeme, abyste zítra obě odletěly. Letenky už máš. Adomianovi necháš v úschovně na letišti Lorenzův sešitek se vzkazem, že nevíš, zda nejde o podvrh. Tím jsi z obliga."

"To je všechno?" Sáhnu jí na biceps. "Mám druhý dan v džudu, Sue? Přepřala bys mě?"

Kouká překvapeně na můj souvislostní přesmyk. "Asi ne. Mám dobrý výcvik, ale ne instinkty zabijáka. Jako ty."

"Jako já?"

"Jo. Máš to v psychoprofilu."

"Neříkej. - Dohoda znamená dvoustranou věc."

"Ano. Pokud uděláš co chtějí, časem ti bude doručena jistá částka v hotovosti. Ne hned, možná za rok, možná za dva, ale určitě ji dostaneš."

"Od koho?"

"To se dozvíš, až přijde čas."

"Jo tak, úplatek."

"Ani ne. Spíš kompenzace."

"Hm... poslyš... tys četla Cassidyho spis? Znáš pravdu o atentátu na něho?"

"Nezajímá mě. Nikdo nemá zájem jítřit staré rány. Mohlo by to poškodit jméno naší země v zahraničí, chápeš?"

"Jo, chápu... Kdo jsou tví šéfové, Sue?"

"To ti nemůžu říct, ale Mr. Richards to není."

"Hm, hm, to je mi jasné."

Podívá se mi do očí. "Součástí naší dohody bude i to, že se s tebou vyspím, jestli chceš."

"Cože?!" Zasměju se. "Jsi lesba na rozkaz?"

Zavrtí hlavou.

"Tak děláš sex na rozkaz?"

"Ne na rozkaz. Sama jsem jim tohle navrhla. Může to pomoci naší dohodě v kontextu vzájemné důvěry. A mohu za tebou přijet i do Evropy. Brzo."

A já husa myslela, buhvíjak je hloupá. Těžký omyl. Sue to má v hlavince sakra dobře srovnané a chvílemi mluví skoro jak lexikon.

"None...? Vám na mém odjezdu asi sakra sejde."

"Sejde."

"Proč zrovna zítra?"

"Tak zní dohoda. Přijímáš ji?"

"Zklamala jsem především sama sebe. Řekni mi ještě, Sue, kdybych zůstala, co se mi stane?"

"Zůstat by bylo hrozně nerozumné, až tragické! Pro všechny zúčastněné strany!"

"Tak jo, čert vem Dallas, čert vem Cassidyho, vypadnu odsud. Kde se pomilujem?"

"Přijímáš dohodu?"

"Jo, přijímám."

"Slovo na to?"

"Slovo na to."

"Okay, věřím ti. - Pomilujem se tady."

"Tady? A koupelna nic? Nemám ráda nekulturní sex."

"Ani já. No... mohla bych... bude ti stačit líbačka a honěndo?"

Prý honěndo! Teď mě pobavila.

"Jo bude mi stačit."

"Fajn. Přímo tu?"

"*Don't try to take me home. Just take me to the backseat.*"

Usměje se. "Rockec."

"Znáš?"

"Jo. - Džíny dolů?" Je věčná...!

"Mmmmm-ne, stačí rozepnout, ale mohla by sis vykasat triko, ráda by tě viděla."

"OK."

Ach já..! Je fantasticky roslá. Opálená, samý sval, ani stopa po hranatých čelistích ze steroidů.

Zasune mi ruku do rozepnutých kalhot.

Oplatím jí to. Úúú...bezva meduňka!

Jsem dost rychle rozehřátá, aby ne, po tom půstu a stresu... *Schalt mich ein, schalt mich aus, die Gefühle müssen raus...!* šeptám si vduchu a se zavřenýma očima vnímám jen její doteky a parfém.

Má partnerka nekňučí, ani já, jen hlasitě dýcháme.

Když je za chvíli po všem, ustaraně se mě zeptá, zda bylo vše okay.

"Bylo. A u tebe? Vše podle plánu?"

Na můj cynismus řekne při oblékání maskáčového trika: "Ráda si věci plánuji. V dobrém plánu mám jistotu úspěchu."

Vrtím hlavou. "Hele, Sue, poháněj tě baterkama, nebo máš někde v kůži fotočlánek?"

"Snažím se co nejlépe plnit svěřený úkol. Je to i ve tvém zájmu. Deny." Normální svalnatý aneroid, tahle blond kočka. Na druhou stranu... vyrovnaná, klidná... krásná... zelenkavé oči... Že bych si ji odvezla v balíčku domů?

"Promiň, vlastně se zlobím hlavně na sebe, na svou blbost i na to, jak strašně jsem tě podcenila. Tu ránu do tvých zubů tehdy u mě v pokoji si taky dost vyčítám... Nevrátilas mi ji, i když to jistě umíš."

"Neměla jsem příkaz k osobnímu střetu s tebou," odpoví Sue jako dobře naprogramovaný stroj.

Za dvě desítky minut mě vyhazuje u hotelu Beleví, kde jinde seví, a namísto kissu na před odchodem jen lehké pohlazení tváře s přáním dobrého lucku. Dvakrát optimistické pocity ve mně tohle loučení nezanechalo. Nevěří mi. Nevěří, že odletím. Bojí se, že ne. Z toho samého mám strach i já...

*****

Muž pochodující kolem pracovního stolu co chvíli pohlédl na telefon. Když telefon konečně zazvonil, zdálo se, že se mu nepatrně ulevilo. "Klenski."

"Worms. - Zareagovala Milerová pozitivně?"

"Podle všeho. Ale zcela jisti si nejsme."

"A kdy si budete moci být zcela jisti?"

"Zítřka. Pokud odletí."

"A jestli neodletí?"

"Jestli neodletí, tak..."

"Tak se celé věci ujmeme sami. Situaci za nás nikdo nevyřeší."

"To ovšem znamená..."

"Ovšem. Znamená. - Znamená to zbavit se problému. Jednou provždy. - Buďte v pohotovosti."

"Rozumím." Klenski zavěsil. V uších mu dozníval jeho vlastní stísněný hlas. Podíval se směrem k oknu. Bylo neprůhledné.

*****

Jsem opět v hotelovém pokoji, povaluji se na lůžku a horečně přemýšlím o tom, co mi Sue při našem randeti napovídala. Srovnávám si věci v hlavě, ve snaze najít skryté souvislosti.

Podle Sue v Dallasu nejde nic najít. OK. Přesto já něco objevit mohu? Proč? Jak je to možné, proč zrovna já??! Proč ne někdo jiný...? Je v tom nějaká logika? Těžko.

V Dallasu nejde nic objevit... jen já můžu na něco... co je na mně tak zvláštního...? Vůbec nic, navíc jako cizinka mám velkou slabinu v neznalosti místního prostředí. Proč tedy já...? Jsem tu s Gin jen na skok a přesto můžu... Jsem tu s Gin na skok... **JSEM TU S GIN!!!** - - - **TO** je na mně zvláštní!!! No jistě!! Ne mě, ale jí se chtějí zbavit! Na mně jim vůbec nezáleží! Používají mě jen jako krytí svých skutečných zájmů! To GIN! GIN je ta velká ryba, jíž se chtějí zbavit! Důvody... důvody... mohla bych na něco přijít... mohla bych tu... snad od Gin...? Bože můůůůůj!!! Jak to, že mně to nedošlo dřív?! Ta věta! Ta prokletá věta! **TA VĚTA OD GIN, KRUCINÁL!!!** Věta o dni atentátu: **tehdy svítilo pichlavé slunce.**

Řekla to, jako by... v Dallasu onen den byla!

Panebože...!! Vždyť ona se účastnila atentátu na Cassidyho!!!

*****

Jsem tímto objevem tak rozrušená, že sotva spím. Hned ráno před odletem se své starší kolegyně na celou věc bez obalu zeptám.

Gin chvíli mlčí, ale nezapírá. "Tak ti to konečně došlo... Nebo tě k pravdě dovedla tamta, co po ní tak jedeš... ta včerejší... no ta atletická čůza?"

"Nevědomky."

"To je ovšem chyba."

"Proč? Nic konkrétního mi neřekla, ale i to *nic* mi stačilo, abych si poskládala mozaiku. Možná mi k pochopení pomohla i její thajská masáž."

"Noné, tak ti konečně dala?" zachrčí Gin změněným hlasem. "Chm...! To gratuluju!"

Odbočím. "Jak to tehdy bylo, Gin?" Doufám, že odněkud nevykouzlí střilející propisku, jehlu s ricinem, nůž kádévé, nebo biofotony s marburgem. Výraz její tváře to nevyklučuje.

Mé obavy zřejmě vycítí a pohrdavě se ušklíbne. Pak promluví. "Nás střelců bylo tehdy šest."

"Tolik?"

Usedne a její oči jsou upřené do prázdna.

"Jo. Jeden plus Oswood ve skladu papíru. Další za plotem na pahorku. Jeden ve druhém patře textilní továrny, poslední na mostě železniční trati, krytý větvemi stromu, nedaleko ode mě."

"A ty?"

"Na parkovišti těsně za Boston Street. Kus od mostu vlevo napříč náměstím." Mluví pomalu a těžce. "První rána vyšla vpravo nade mnou... od železnice. Prostřelila Cassidymu krk."

"Byl to nervák, co?" zeptám se zbytečně - události mě tak zaskočily, že přestávám racionálně myslet.

Ušklíbne se a její oči potemní. "Nervák??!! Střilelas někdy na zalidněném náměstí na ozbrojenou kolonu amerického ministra zahraničí, co má vyhrát prezidentské volby?"

Že mi to ale dala. "Na to já nemám."

Dravčí oči teď mají ještě tvrdší pohled než obvykle. Opět mnou projede zamrazení, když po mně loupne pohledem.

Jejímu srdci tohle asi moc neprospívá; slyším její těžký dech. "Asi bys měla vědět," říká, "že podle

původních propozic se na Cassidyho, když nebude mít na voze střechu, mělo střílet při jízdě po Prime Street. Pokud by střechu měl, oddělali bychom ho na odchodu z tržišního centra, kde měl mít zakrátko projev. – Tak zněl plán Bé."

"Fakt???"

Koukne na mě jak na naivní troubu. "Já to přece dohajzlu musím vědět! Proto taky najali tolik lidí, čekalo se, že vůz pojedou vyšší rychlostí. Šnečí tempo na Lem Street byla až druhá varianta. Nikdo netušil, jestli se tam Cassidyho kolonu podaří odklonit. Možná to oni věděli, ale my střelci, nebo aspoň já, jsme neměli jistotu vůbec žádnou. Vlastně jednu ano: platil příkaz, když bude střecha na voze, střelba se nekoná. Totéž platilo, pokud by koordinátor neotevřel deštník."

"Aha. Ale změnou trasy jsi tím pádem střílela na větší dálku," poznamenám s respektem.

"No ovšem," kontruje suše. "Ale při tak dobrém dioptru, co jsem na pušce měla, to nebyl problém. Potíž byla s úhlem, stála jsem moc nízko, a Cassidyho hlavu mi mohl kdykoliv zakrýt guvernér na zadní sedačce, případně přední sklo vozu, a to i bezprostředně po výstřelu. Bylo třeba stoprocentního soustředění doslova ve zlomku sekundy."

"To je jasné. A vyšlo ti to."

Zlobně vzhledne. "Neexistovala možnost, že by mi to nevyšlo. Byla jsem nejlepší ze všech střelců. Zasáhla jsem Cassidyho nad pravé obočí. Rána mu utrhla kus hlavy."

"Glycerin?"

"Ani to ani rtuť. Preparovaná kulka co se po zásahu rozpadne. Byla jsem jediná, kdo ji v pušce měl."

Jsem úplně konsternovaná. "Tak to *tys* ho zabila...???"

"Já. - Dostal ještě zásah do temene hlavy. Ale ten až po mé střele."

"Jasně..." Vstávám, aby otevřela okno. Je tu nějak dusno...

"Nejlepší ze všech střelců... jasně..." zamumlám, aniž bych skrývala svůj obdiv vůči ní.

"Jo, a nejen to; byla jsem i nejspolehlivější."

"Logicky; umělas držet jazyk za zuby, is ja klar..." Sedám si na gauč a nevím co říct.

"Udělala jsem to pro peníze," pokračuje Gin. "Myslí si o mně co chceš. Udělala jsem i další věci, o kterých nevíš. Pro prachy!! Pro Hornycha, pro mou dceru! Pro Artemidy...!" Její hlas opět nabývá na drsnosti. "A tobě jsem v Dallasu celou dobu lhala. Teď, když konečně víš, co jsem zač, můžeš vyměnit svůj obdiv za pohrdání."

Věčná, suchá, tvrdá jak žula...

"Jsem už stará a na smrt unavená. Je mi všechno fuk. Dokonce i to, co s námi teď bude."

"Chápu," vypravím ze sebe. "Bude mi asi chvíli trvat, než se s tím vším srovnám."

Neodpoví. "Zavázala jsem se mlčet do konce života. Slib jsem porušila. A ty taky; měly jsme odletět."

"Odletíme příštím letadlem. *Oni* se nezblázní."

"Oni se zblázní. To teprve uvidíš. Teprve je poznáš." Zaklání hlavu a zavírá oči.

Přisedám k ní.

"Pověz mi, Gin, o Oswoodovi. Znalas ho?"

"Znala?! Ps...!! No jistěže. Co ti mám o něm říct... Byl zvláštní patron, ne zas takový pravičák, jak o něm pak tvrdili. Všechno dělal jako člen klanu, bavilo ho to. Včetně útěku do Ruska. Bavil se špionáží, bavil se nebezpečím. Prostě byl zvláštní typ dobrodruha. Ovšem jinak i rozvrácená osobnost. Lidi z branže ho v podstatě měli za neškodného blázna. Možná právě proto ho použili coby oficiálního pachatele. - Oswood v den atentátu pustil do skladu papíru jednoho ze střelců a sám pak taky na Cassidyho vystřelil. Zřejmě minul, a nebyl sám, i pár dalších ran skončilo v asfaltu. Oswood zanechal pod oknem ve skladu několik prázdných nábojnic. Puška druhého střelce byla nalezena schovaná pod těžkými krabicemi.

Podle našeho oficiálního, předem připraveného plánu měl být Oswood co nejdřív dopraven na Kubu. A ve Státech označen za jediného pachatele."

"Protikomunistická propaganda by zajásala. Bezva záminka ke konfliktu s Castrem, že?"

"Ano, ale osobně si myslím, a bylo by to logické, že Oswood měl být bezprostředně po atentátu sám zlikvidován, aby dokončil roli, do níž byl bez svého vědomí obsazen, totiž roli osamělého

pachatele, vyšínutého, levicově zaměřeného marxisty, co se navíc jako mrtvý nemůže hájit. Jenže se asi něco zvtřlo, Oswood zabil strážníka, co ho měl ukrýt, nebo možná zlikvidovat, a sám v panice utekl do kina. Tam ho zanedlouho zatkli."

"Pro vás ostatní střelce katastrofa, co?"

"Strašná. - Strašná. - S tím nikdo nepočítal. Museli Oswooda odstranit stůj co stůj, protože kdyby se rozhodl promluvit... Byli jsme pořád všichni ve Státech, na samotě, na jedné farmě v Texasu."

"Jasně, Gin, byli byste všichni v troubě. A Chooby, ten majitel baru?"

"Neměl na výběr. Zabil Oswooda a ochránil tím i sám sebe. Takhle byl jen mstitel - vrah atentátníka - stavěl se do role národního hrdiny. V opačném případě by ho odsoudili pro spoluúčast na vraždě ministra Cassidyho."

"Takže byl v atentátu namočený."

"Namočený říkáš?! Zblblba jsi snad, nebo co? Přivez nás i zbraně do města! Sám navíc působil jako spojka!"

"Jo tak..."

Koukne po mně tím svým typicky dravčím pohledem. "Všecko?"

"Jo, teď už radši jo... Zatím... Snad pak..."

"Pak? Žádné pak nebude! Prostě nás odstřelí. Tím jsem si takřka jistá."

"Obdivuju tě, Gin."

"Za zločiny?"

"Já nevím. Za všechno. Nemám dost slov, abych to vyjádřila. Prostě tě obdivuju."

Ušklíbne se a s odporem zasyčí: "Beru to za kompliment. Dagmaro."

"Díky. Vypadnem?"

Pokrčí rameny.

"Taxi?"

"Ne přes telefon."

"Samo."

"Teď už nás stejně odletět nenechají, uvidíš."

"Jestli jsou teď na příjmu, slyšeli nás. Nic jim od nás nehrozí."

Gin se ušklíbne. "Nehrozí?! Mám dojem, že dnes nejsi při smyslech! V našich... v jejich kruzích se dohody neporušují."

Pět minut chůze od hotelu odchytním žluté taxi. Sedáme si a Gin polyká prášek. Její srdce zlobí. Neříká ale nic, nestěžuje si, je tvrdá jak křemen. Pozoruju z profilu její tvář, zaznamenaná to, ale neohlédne se. Musela být za mlada těžký jestřáb, kam se na ni já hrabu. Ona dokázala to, nač já nemám žádnou šanci: dostat se mezi největší vlkodlaky. Nezabýjela bych pro peníze, nikdy, za žádnou cenu, i když toho v zásadě schopna jsem.

"Taky bys to svedla," říká Gin, jako by četla mé myšlenky.

"Ne. Tohle myslím ne."

Když naše taxi zastaví policejní hlídka, netrkne mě to. Taxikář vystupuje, dva chlapi zvenčí zamykají auto. Gin se jen hlasitě ušklíbne. I mně to dochází.

"V háji, co?"

"Vsaď se," říká Gin, ale nehne při tom ani brvou.

Za námi černá limuzína, těsně zprava vysoká dodávka, dveře nejdou otevřít, zleva vůz, před námi malý kamion s nájezdem.

Zaháknou lano pod přední nápravu a natáhnou nás do kamionu.

Jedeme půl hodiny. Cestou vesměs mlčíme. Vše už bylo řečeno.

Ven se dostaneme na nádvoří opuštěného úřadu. Únosci jsou tři muži; plešatý šedesátník, hubený padesátník a asi čtyřicetiletý tvrd'ák s vizáží poldy v civilu. S nimi je, a to se podržte, Sue Thomas.

Mimo ni mají v pravici všichni bouchačky, jsou nervózní a nejistí. Míří na nás, vypadají vystresle. Sue nám nasazuje kovová pouta na ruce. Ruce máme za zády. Jako první nás prohledají a mně samosebou zabaví zápisník s kódovanými poznámkami pana Lorenze.

"Co je tohle za tyjátr, Sue?" ozvu se dotčeně.

"Mlčte!" zařve nejmladší z únosců.

"Vyserte si voko!" odpovím. "A koukejte pustit tajdle Gin, kreténe! Je nemocná na srdce, vy vole! Nebejt vás, sme mohly bejt už dávno na letišti!"

"Měly jste odletět v dohodnutý čas," říká Sue se staženými rysy. "Slíbilas mi to. Dostaly jste zaplacené letenky."

"Prostě jsme se zdržely. Že vemem další éro, no."

"Vaše chyba," vmísí se do hovoru plešatý.

"Prý naše chyba! To je ale parta impotentů, Gin, co říkáš? Tohle že jsou profíci, tihle wimps?!"

"Drž zobák, lesbo!" ozve se znovu ten nejmladší a nejargesívnější únosce. "Nebo ti ho zavřu já."

"Zavři, buzku, a nezapomeň na suspensor!"

Chce na mě jít, ale druzí dva ho zadrží.

Plešatý přichází k nám. Obrací se na Gin. "Mrzí mě to, GW, ale nadalas nám šanci. Nemělas jí to říkat."

"O tobě nepadlo ani slovo, DB."

Hm, znají se, no jasně. A dokonce používají původní krycí jména. Gin je tedy GW. G jako Gin, W jako woman? Asi.

"Že nepadlo, vím, odposlouchávali jsme vás, jenže's jí prozradila celý projekt ML. Do detailu. To se prominout nedá."

"Myslím, že má právo dozvědět se o *Maple Leaf* pravdu."

"Aby si postavila kariéru na našich pomnicích?"

"Neudělá to."

"A kdo tomu uvěří??!!"

"Ručím za ni, DB," říká Gin naléhavě. "Jako za sebe."

"To nestačí, GW, dnes už tohle nestačí. Kdyby tohle dnes stačilo, nebyli bychom se my všichni museli setkat zde."

Hezky to řekl. Jasně a srozumitelně. Asi oplývá inteligencí...

Odvádějí nás dovnitř. Je to poprvé, co vidím liduprázdný úřad v pracovní době. Asi jen krycí firma. Bůhví pro koho...

Sedíme spoutané na lavici, Sue pochoduje před námi. Sledujeme trojici únosců za sklem v druhém kanclu, jak se o něčem přou.

"Proč se hádají?"

Sue chvíli mlčí. "Budou volat Mr. Richardse. Až se dohodnou."

"O čem?"

"Můj šéf je proti násilí."

"Which one?"

"Klenski. Ten štíhlý. - Plešatý, teda Worms, a taky ten třetí, neznám ho jménem, jsou vysoký kápa u en-ej-es, vás chtějí odstranit. Preventivně."

"Hm, jsou to troubové, podívej, jak čuměj."

"Mají velikou moc, nedej se splést. A Richards? Ten je zvlášť nebezpečný."

"Sue, musíš nám pomoci," zaútočím.

"Měly jste odletět!"

"Sue, dej sem klíč od pout!"

"Jsi cvok?! I kdybych chtěla, nemám ho!"

"Sue, kde máš svou springfieldku?"

"Nemám ji. Nechtěli, abych si ji..."

"Jasně! A víš proč? Nejdřív zabijou nás a pak tebe. Budeš pro ně svědek. Jsi na řadě hned po nás."

"Samozřejmě," prisoluje si Gin a strká do mě ramenem. "Zlikvidují každého, já je dobře znám, pracovala jsem s nima."

"Nemůžu nic udělat, měly jste odletět!"

"Sue! Zabijou tě, když zabijou nás. Jestli přežijem, zdrhnem, nic se ti nestane, nic ti neudělaj, nebudeš svědek vraždy!"

"Blbost!"

"Deny má pravdu, drahoušku," s cynickým úsměvem říká tiše Gin, "poslechni ji."

"Jestli nám nepomůžeš, svezíš se v tom taky, pindo vyholená!" přidávám s důrazem já.

Sue je už dočista na nervy. "Já nemůžu! Nemám klíč od pout!"

"To je fuk. Dones mi paperclip!"

Strach pracuje. "Nemám kancelářskou sponu!"

"Kurva, Sue, nesor! Dones ji ze stolu, velkou, kovovou, dělej! Zachráníš se!"

"Máte žízeň?" zeptá se Sue zničehonic, roztřeseným hlasem, jako by se k něčemu rozhodla.

"Mám," říká Gin, která její otázku zřejmě pochopila.

Sue odchází a vedle z lednice bere láhev. Odnáší ji na stůl, chvíli hledá kelímky. Vrací se mnohem bledší, než odešla. "Dohodli se. Budou volat Richardse. Přemluvili mého šéfa..."

"No super..."

Přikládá kelímek k ústům Gin, pak i mně. Žádná voda z něj neteče. Cítím kov. Beru předmět do zubů a do úst. Je to velká kancelářská spona. Ta úplně postačí. Zbavit se pout otvírákem na sardinky mě naučil jeden policejní instruktor v oddíle sebeobrany už na základce. Jak snadné, stačí stisknout pružinu v otvoru pro klíč.

"Chtěj vás zabít, chtěj vás zabít...!" šeptá nepřítomně Sue. "Panebože...!"

"Máš mobil?" zeptám se a mám na mysli Adomiana.

"Jo."

"Pošleš sms s *help* na číslo: třikrát nula, jedna, pět... doprdele, Sue, vem ten mobil!"

"Je tu všude elektronika, pro náslechy, nemůžu odtud nic...!"

"OK, tak venku. Dělej, piš si: nul, nul, nul, pět, vosum..."

Se zbraněmi v rukou nás trojice únosců znovu donutí nastoupit do kamionu. Následuje další hodina jízdy. Během ní odemknu pomocí kancelářské spony pouta sobě i své starší kolegyni. Bude těžké je za chůze držet jako nasazená. Ono to jde, ovšem jedna musí být opatrná, aby klipsy klepet znovu nezapadly, stačí jeden neopatrný pohyb...

*****

Stojíme před kamionem s rukama za zády. Jsme v nějakém podniku připomínajícím sběrné suroviny. Napadá mě vysoká pec, přestože tu nic extra vysokého nestojí. Takže nějaká menší pec na tavení starého železa. Úplně postačí na dokonalé odklizení dvou či tří mrtvol.

Neutěšený pohled. Povaluje se tu různé harampádí, kovový odpad, je tu nevlídno i jinak, silný hluk se mísí s hvízdáním nepřijemně chladného větru...

...sam diabel szepnął wiatrze wiej... wiatrze wiej... wiatrze wiej... od Syracuse do Cheetaway...

Na návětrný plac pak přijíždí Mr. Richards. Parkuje velký, rozhoupaný Cadillac a vystupuje. Tváří se jako jemný pán.

"Kde jste vzal tu partu přestárlych ocelářů, mister?!" křiknu na něho. "Tohle má být vaše elita?! A vůbec, proč tu tak dlouho tvrdneme, u pece? Starý pecař není doma, nebo co?!"

Neodpoví, jen se ušklíbne. Otáčí se k Gin: "Tomuhle jsem se chtěl vyhnout, GW. Je mi to líto."

Gin pokrčí bez zájmu rameny. "Považuju tohle divadlo za zbytečné. Když ale myslíš, AB..."

Miluju, jak se i po letech pořád oslovují krycími jmény. AB - první písmena abecedy zřejmě značí

co do důležitosti osobu číslo jedna, odhaduju.

"Pusťte Gin, sakra," naléhám na Richardse. "Udělal pro vás ažaž!"

"Nepustím. Nepracovala zadarmo a byla vázaná mlčením."

"No a? Nechcete se jí spíš zbavit, abyste byl sám víc krytej? To se vám to ještě vyplatí? Ve vašich létech?"

Znovu se ušklíbne. "Já nejsem důležitý. Jde o pověst země. Ta by utrpěla především."

Ted' se zas šklíbím já. "Kdyby vyšlo najevo, že si tu střílíte prezidentský kandidáty? To by teda utrpěla, právem."

Vytáhne zbraň a ukáže na rezavé schodiště u objektu, který jsem předtím odhadla jako pec. "Dost řečí, tam po schodech nahoru!"

Richards tu pořád velí, jak se zdá, přestože je mu možná osmdesát.

Stoupáme pomalu po skřípajících schůdkách obtáčejících tuto nevysokou kruhovou věž. Obě se s Gin modlíme, aby si nikdo z mužů nevšiml našich odemčených pout.

Mačkám ruce k tělu tak silně a blbě, že mi levé klepeto zaklapne.

Krucí, a ted' to mám, na čáry není čas, sponu měla naposled přede mnou supící Gin. Tak mi holt pouta zůstanou viset na levačce...

Jsme nahoře: malý kulatý plac se zábradlím, všecko rezaté jak v kovošrotu, uprostřed placu poklop: ten vede nejspíš do pece coby násypka či šmírovací okno. Vedle nás, asi dva metry pod námi, stojí zásobníky plné koksu. Takže se tu asi pořád topí. Bezva...

Richards, plešoun Worms i šéf Sue Klenski nás drží pistolemi v šachu, zatímco čtyřicátník, který zbraň odložil vedle sebe, jakožto nejsilnější rampas ze skupiny, zápasí s těžkým poklopem. Jde to ztuha, jsou tam nějaké západky, nebo zámky, nevidím tam dobře.

Čtyřicátník s vypjetím sil otevírá poklop: zdola se vyvalí kouř a žár. Někde dole v peci cosi šumí do dějín, a Dunaj to nebude.

Periferně zachytím dobře načasovaný pohled své parťáčky. Nemusí nic říkat. Ted' je ten správný okamžik!

Zareaguju tak rychle, až mě to samotnou překvapí. Riziko neriziko vyletím: čtyřicátníkovu zbraň na zemi kopnu směrem k Gin, levou rukou přitom vychýlím Richardsovu pravičku.

Pravou rukou současně uchopím hlaveň plešounovy pětačtyřicítky a jeho pak plnou vahou srazím přes nízké zábradlíčko. Jistě, padám dolů i s ním, ale bodyček to byl pěkný.

Žuchneme oba na samotný okraj vedlejšího zásobníku. Pád do koksu je bolestivý. Nad sebou zaslechnu dva výstřely. Zdola pak, zdálky, skřípění brzd několika aut. Že by kavalerie? Ta jezdívá ve filmech vždycky včas.

Plešoun není po pádu do koksu moc ve formě. Jeho zbraň mám ve své ruce a když se mi ji pokusí vzít, praštím ho s ní do zubů. Skoro přepadne přes okraj zásobníku a zoufale se rozkřičí.

Krásnáá situace; skiňák Worms visí přes okraj dolů, drží se za mou pravou nohu, aby mě za ni jako vodník tahal do desetimetrové *hlubiny*. Jsem loktem levé ruky zaháknutá za madlo kovového žebříčku, jinak bychom už byli oba dole.

Při našem zápolení jsme odtud nemohli vidět, co se odehrálo nahoře. Gin zvedla zbraň a ve zmatku střelila čtyřicátníka do hrudi. Kulka z Richardsovi pistole ji škrábla na tváři. Ona sama vzápětí zasáhla Mra. Richardse do ramenního kloubu. Asi mu to stačilo, protože už znovu nevystřelil. Šéf Sue pan Klenski to vzdal; po prvním výstřelu odhodil svou zbraň, aby s kňučením ulehl vedle ní na zem. Akční scény zřejmě nejsou jeho silná stránka.

Dole na nádvoří slyším vzrušené hlasy. Plešoun Worms visí pořád na mé noze a vysokým hlasem ječí "heeeelp!!!, heeeelp!!!, plíííízzz...!!!"

"Vy blbče!" křiknu na něj. "Vole! Neřvi, nemám sílu tě vytáhnout. Rozhoupu tě, a až řeknu, pustíš

se. Slítneš na támhle ty schůdky dva metry pod náma. Je to lepší než se zabít." kývnu směrem k ochozu pece, z níž jsme právě spadli, k ochozu, po němž právě vybíhají nějací lidé.

Adomian!! Zahlédla jsem tam myslím Adomiana!!

"Slyšíš mě?! Tak slyšíš mě, blbe?!"

"Éééé...!"

Sedím v *pohodlné* pozici rozkrokem na hraně zásobníku a odhaduju, kde všude budu mít slušivé modřiny. Málokomu se asi poštěstí, aby někdy v životě houpal Wormsem, a věřte mi, dotyčný o nic nepřišel, ten chlap je moc těžký.

"Now!!!" zařvu.

Plešoun pouští mou nohu, aby vzápětí přistál dole na schůdkách. Musí být otřesený, protože zůstává rozplácly jak měňavka, a nehýbe se.

Slezu po žebříčku dolů a přeskočím k němu na schůdky pece. Rýpnu do něj jeho vlastní zbraní. Má ksicht od krve, pěkně se potlouk.

Není mrtvý, zaskuhrá. Skuhrá - tedy je.

"E, e, - éééé!" vyrazí ze sebe s vyvalenýma očima.

"Zachránila jsem tě, vy vole, troubo, a tys mě chtěl před tím zabít!"

"Néééé...!"

Myslí, že ho chci zastřelit, voprúz!

"Kde - je - Lorenzův - deník??!" zahučím zlověstně.

"Hhhhhh!! - M, mmmmm!!" naznačuje, že... aha: v jeho zadní kapse.

Dál už mě nezajímá.

Dokodrcám nahoru na pec a sešítek s Lorenzovými zápisky předávám Adomianovi.

Celý kabaret je u konce a nás teď konečně odvázejí k lékaři. Vůbec jsem si nevšimla, že mě před tím vzala do boku a do předloktí Richardsova kulka. Naštípla mi žebro. Ani jsem v zápalu boje neslyšela ten zatracený výstřel...

Nevím, co bude s partou našich únosců, ani to, zda je čtyřicátník mrtvý. Spatřím ještě poslední pohled Sue, kterou odvádějí do jiného vozu. Všechno mě bolí...

*****

Ze Států odlétáme na druhý den. Jsme obě spráskané, jak po bitvě; Gin má potíže se srdcem, užívá prášky a měří si neustále puls. Já zas pod všemi těmi fáci vypadám jak Simone Choule...

Tý jak Texas mi tedy rozhodně chybět nebude. K čertu s ním. Stačilo málo a skončila jsem jako přísada do kvalitní oceli...

Přemýšlím a dohaduji se, zda Adomian mohl vědět, že Gin byla do atentátu na Cassidyho namočená a zda naši návštěvu Dallasu nezmanipuloval dovedně k obrazu svému; tak, aby se dozvěděl pravdu. I jeho lidé mohli přece náš hotelový pokoj velmi snadno odposlouchávat. Pokud to učinili, ví teď Adomian vše...

V Madridu se se svou partáčkou loučím a odlétám domů, neb všude dobře, dahoam nejlíp. Gin se na pár dní odstěhuje na madridskou srdeční kliniku, aby se poté odebrala na své pobřežní sídlo v Costa del Sol. No a já se vracím ke své celkem všední práci ve VIÚ.

*****

po dvou týdnech

To si to takhle hasím z parkoviště, kam jsem právě usadila svou skoro novou Suzuku, když u vchodu k našemu domu zahlédnu povědomou postavu.

Není možná, stojí tu Sue Thomas! Je opřená o dům a krásná.

Tváří se ale divně, neb kouká jak outloň váhavý.

"Hi."

"Hi."

"Co chceš?"

"Něco ti říct."

"Ajé! Jsi těhotná, vid'?"

Znavený úsměv. "Jsi sama? Vezmeš mě k sobě? Na noc? Musím s tebou mluvit."

"Jasně, že jsem sama. Pojd' nahoru."

U výtahu se míváme s paní domovní důvěrníkovou, která se na mě po spatření Sue znechuceně zaksichtí. Určitě lituje, že mi nemůže zatrhnout dámské návštěvy. To by určitě s chutí udělala. Jakoby nestačilo, že mě roznáší po partajích.

"Kde ses tu vzala?" zeptám se Sue doma u šálku kávy.

"Suspendovali mě. Jsem na nucené dovolené. Za měsíc se má rozhodnout, jestli mě vyrazí. Ze státní služby."

"Proč?"

"Kvůli tomu, že jsem ti pomohla."

"Jó?!"

Kývne. "Je to tak. Můj šéf a Mr. Richards se domluvili s Adomianem."

"Na čem?"

"Na všem. Na spolupráci. Nebo spíš na neútočení."

"A tys to odnesla."

"Jo. Pro nespolehlivost. Adomian vrátil mému šéfovi Lorenzův notýsek, a tím se vše vyřešilo."

"Lorenzův notes? A proč? Vždyť byl..."

Zavrtí hlavou. "Byl pravý, Deny. Nemohla jsem ti to tehdy říct."

Vstanu a dávám se do nervózní chůze po pokoji.

"Ty jen kecáš, to není možný?! A mladý Lorenz?"

"I ten byl pravý. I elektro, kdes byla."

Dávám se do cynického smíchu, jsem přece drsná a cynická. V mém projevu je však obrovské zklamání.

"Teda... oblaflí jste mě, jen co je pravda. Mý sebevědomí je od teďka hluboko pod nulou. Blbá jsem a blbá budu."

"Nemohla jsem ti nic říct, věř mi. Jo, ještě něco bys měla vědět: nepracuju v podzemním archivu, i když ten archiv opravdu existuje. Taky nešlo o únik informací, jak jsem ti v Dallasu řekla."

Podvod...! Všechno byl podvod! I podvod sám!

"Prosím tě, mlč už radši!" zarazím ji. Nic jí však nevyčítám, snad to všechno nějak skousnu, že jste ze mě udělali vola nadruhou, ale už nechci radši nic vědět. Sedám si a vrtím hlavou. "Bin hoid a bleđa Kuh..."

"What is bléde kua?"

"Blöde Kuh přece - Blbá kráva. Měla sem rači říct: *aj wona bí jór stjupid dajk.*"

"Ach... To si tak neber," chláholí mě Sue a nejspíš přidává: "Nemění to doufám náš vztah?"

"Vztah? Jaký vztah? Ale ne. Pokud aspoň ten sex se mnou nebyl jenom jako."

"Nebyl součástí případu, lhala jsem. Využila jsem situaci, protože... protože ses mi líbila."

Jé, ta kecá, ta pinda! Neskutečně! "Jo tak, líbila...!"

"Nevěříš mi?"

"Měla bych snad? Po tom všem? Víš, ty jsi úžasná lhářka, Sue. Amy Bradshaw je proti tobě nula. Docela jistě s'absolvovala tajnou zkoušku hidden within scholastic aptitude test s vyšším počtem bodů než ona."

Návštěvnice nechápe, o čem mluvím. Vysvětlovat jí to nebudu, má chodit do kina.

"Už nevím, čemu mám u tebe věřit a čemu ne. Třeba i tvá pomoc v Dallasu byla jenom podvod a začátek další hry," nasazuju.

"Deny! To, co říkáš, je blbost! A neříkej mi Sue Thomas, Jsem Melanie Fre -"

"Prosím tě, už žádný jména! Posledně s'byla Sarah. Dneska zas Melanie. Takže ti budu dál říkat Sue."

Ušklíbnu se a mávnu rukou. "K čertu s tím... prostě jste se mnou sehráli hru s vyloženými kartama a budete hrát stejně i dál."

"Sorry..."

"Á jen se neomlouvej... dělalas cos musela a vůbec... koneckonců zachránilas mi život, snad. Pokud to celé nebylo součástí vašeho představení." Vstanu a teatrálně rozhodím pažemi: "*Shakespeareovy dni v Texasu*, aneb *Zkrocení zlé Deny* - v hlavní roli blběna Milerová..."

Dveře vržou, panty letí, nebo nopak, a ke mně domů vpadává má krásná diplomatka Maja. Ne, všechno je v okayi, ona má od bytu klíče. Její parfém ihned zaplní místnost. Tentokrát pětka Chanel, myslím.

Koukám na ni překvapeně, ona kouká překvapeně na Sue, Sue zas na mně.

"Ty tu máš ženskou?" obrací se ke mně Maja tónem zaskočené manželky.

"Ahoj... jakou ženskou...? Tohle... tohle je má sestřenka ze... ze... Slovenska."

Sue se ihned ohrazuje zvučnou američtinou: "Hey! Řeklas mi, že žiješ sama, než jsem se s tebou vyspala!" Hezky rozehraný dámský gambit. Taktické, pěkná potvora, tahle holka, bere věží *en passant*, kdopak ji to naučil?

"Jé hele Yankee," zvedá obočí Maja.

Znovu koktám. "Víš, Sue, my.... my jsme takový šťastně rozvedený pár, ale Maja má u mně pořád svůj koutek."

"Koutek, valkýro?! Nemáš kalhotky v průvanu?!"

Miluju její slovník.

"Tak promiň: *máš tu svůj pokoj*, zrovna jako já u tebe. Emm.. ještě jsem vás nepředstavila: Sue, tohle je Maja... emmm... Majo, tohle je Sue."

"Hi, Yankee. - Go home!" zachrčí má známá diplomatka, ale i přesto hledí na americkou návštěvnici s podezřelým zájmem. "No teda... noné, noné... ty ses ale vydařila! Polda?"

"Jó, je polda, bývalý," ozvu se namísto oslovené já.

Nějak moc si jí prohlíží. Doufám, že mi ji Maja, ta konzumentka holek ve velkém, nechce přebrat, to teda prr! Ukážu na Sue: "Ješ li chatula!" zvýším bojovně hlas a zahrozím pěstičkou. "Hi jafa!"

"Ejzo safa at medaberet?" dí Maja pobaveně.

"Eee... mmm... to by moh říct každý... ty chanuka dárku."

"Mluvíš příšerně. Asi ti budu muset dát další lekci. Až mi to někdy pěkně uděláš." Rozhlédne se, popojde pár kroků k oknu a zpět. "Nenechte se rušit, jenom si vezmu pár věcí a hned vypadnu," dodává.

Už za chvíli mi ve dveřích dává vlhkou pusou. "Miluju tě," šeptá mi do ucha, "ozvi se mi, až..."

"Jasně... Slibuju..."

Po jejím odchodu se Sue evidentně ulevilo. "Už jsem se bála, že půjdu spát do hotelu," vypraví ze sebe.

"My se s Majou vídáme jen tu a tam. Bohužel. Většinou si pak místo sexu, anebo po něm, celou noc povídáme. Ona je něco jako má sestra. Teda... míněno skoro jako."

"Hezká sestra."

"Je to bezva holka," kývnu.

"Cos jí před tím říkala?"

"Nedávalo to asi moc smysl. Pokusila jsem se říct, že mám hezkou kočku - tebe. Trochu jsem se od Maji naučila. Jen strašně málo."

"Odkud ji znáš?"

"Ze studií. Zažila jsem s ní spousty příhod. Třeba po vinobraní v Mělníku: ve čtyři ráno nás sbalili pro rušení nočního klidu. Maja se totiž odmítla prokázat a když jim pak na strážnici ukázala diplomatický pas, mělas vidět ten frkot! To byl malér! A omluvy! Kdo nezažil, nepochopí. Dostaly

jsme snídani, odvezli nás na nádraží, a nemít plátěnky, vyčistili nám i boty. - Džus?"

"Ráda."

"Sue, nechám tě tu, proč bys měla platit hotel. A pomůžu ti i jinak. Chci ale pravdu. Alespoň nějakou pravdu. Ne kecy, že mě miluješ a že pravda je out there. Nejsem padlá na hlavu."

"Ale já se opravdu ráda líbím ženám, přísahám. Hele!" Stáhne si jako by se nechumelilo tričko přes hlavu.

"Sue, tohle jsou špinavý triky, a laciný, moc dobře víš, že jsem na tebe zatížená, takže se obleč a vyklop pravdu. Nebo půjdeš spát do hotelu."

Obleče se a usrkně džus. Přemýšlí, získává čas, to je jasné.

"Pravdu, Sue, nic než pravdu."

"Dobře... naše vláda má zájem postavit na vašem území vojenské zařízení. Dostala jsem za úkol monitorovat veřejné mínění, hlavně pak média, televizi, rozhlas a demonstrace nezávisle na naší ambasádě. K tomu potřebuju někoho, kdo je schopen poznat skutečný názor z mediálně odvyšovaných informací. Vyčist podtext, víš? To ty můžeš. Nechceme to zadarmo. Zaplatíme ti. Není to pro tebe nic nového, tví rodiče tohle pro komunisty taky dělali.

"Máte dobré informace," šklebím se a přecházím jako ona do plurálu.

"Tím vynikáme."

"Jaké vojenské zařízení?"

"Nebylo mi řečeno. Zveřejni to. Zanedlouho. Snad za půl roku."

"Jo, fajn, to už je lepší."

"Pomůžeš mi?"

"Ale jo."

"Nejde o nic ilegálního, můžeš to nahlásit svým nadřízeným."

"Jo, a pročs prve říkala, že tě suspendovali?"

"Vlastně to je skoro pravda. Dali mi vybrat: buď Evropa nebo civil. Jinak jsem tě měla získat pro nás."

"Je to skoro pravda..." hořce se ušklíbnu.

"Můžu se vykoupat?" změnil náhle téma.

"Klidně. Zatím ti rozestelu."

"Nebudeš spát mnou?"

"Sue, nechci, abys se mnou spala na rozkaz tvýho řídicího důstojníka, když ti to nic neříká."

"Já jsem řídicí důstojník."

"Promiň, přehlídla jsem to, tak na rozkaz ředitele cojávímčeho, když ti to nic neříká."

"Říká, opravdu, nemám se ženami moc zkušeností, mí šéfové to nemají rádi, ale ženy mě velmi oslovují. Nikdy jsem nepoznala takovou, jako jsi ty. Tolik sexy a chytrou."

"Pfff...!" Ten kec má určitě naučený. Vsadím se, že ji do měsíce chytnu s chlapem. "Sue, právě jsem vykopla svou skoro manželku a nejlepší kámošku. Kvůli tobě. Pokusím se ti teda uvěřit, ale jestli tě najdu s chlapem, naše spolupráce skončí. A ty skončíš u mně v bytě, takže pravdu, teď hned: jsi na holky nebo ne?"

"Jsem... proto mě k tobě vybrali, už tehdy, v New Yorku."

Zas kecá, čůza! Betonově! Sakra, co s ní mám udělat? "Okay, Sue, běž se vyčubit, já rozestelu."

Z koupelny vychází nahá. Nójo, další špinavý trik. Ale účinný. Je dokonalá. Atletka, aniž by jí svaly připravily o sebemenší kousek ženskosti. Ve vyholeném trojúhelníčku tetované červené srdce. Na ramínku vhodném k ožihání tattoo v podobě dvou kočičích stop.

Když ji pak na zvlhlou kůži políbím, všimnu si, že tetování na rameni bude nejspíš namalované. Červené srdíčko dole prozkoumám později...

*****

Ráno. Ramínko vhodné k ožihání pořád na svém místě.

Dívám se na spící návštěvnici; vyvolává ve mně pocity velmi smyslné, a nejen její svalnaté oblíny a malý dolíček v bradě, dokonce i pruhy světla odbarvených vlasů. Byla bych nejradši, kdyby se teď mé rty nemilosrdně zmocnily jejích... Bože, co to zas plácám, pořád zapomínám, že nejsem v bondovce.

Když se ležící dívka trochu pohne, začnu jí líbat na krk.
Zavrtní a ovine kolem mě paže. Co jiného jí zbývá? Recitovat Mirandu určitě nebude.
Držím ji. Pevně. Už ji asi nikdy nepustím.
Otvírá rozespálé oči. Zeleně zajiskří.
Ten pohled! Ona mě snad opravdu chce! Tak dobrá herečka ani nemůže být!
Stáhnou si tílko.

Crr-crr. - Crr-crr.
Do hajzlu telefon!
Kašlu na něj, je přece neděle a mám dost času!
Odmítnu hovor, ale bezdráták se znovu rozezvučí příšerně pronikavým Labutím jezerem. Poté zazpívá i můj mobil.
Jéžíš, vona nejní neděle...! Je pátek! Heilige Scheiße! A půl desátý!
Vyhrabu se z postele. Beru mobil.
"Proč to nezvedáš?! Máš být stále v pohotovosti, když nejsi v práci! A vůbec, kde vězíš!" slyším ve sluchátku láteřit svého šéfa majora Šimu.
"V posteli."
"Jo?! Tak vstávat a cvičit!"
"Kulový, Miloši, říkají vodárny! Dnes nemakám, mám návštěvu, potřebuju volno!"
"Ať - už - jsi - tu! Je - to - ROZ!! - KAZ!! Za půl hodiny s' měla být v Brně, a kde seš?!"
"Den dovolený... Nebo mě nech aspoň nasnídat!"
"Ne!! Hned teď se sebereš kapitánku a odvezeš spisy! HNED TEDŽ!! Jinak si mě nepřej!"
"Klid, klid, Miloši, počítej do deseti, nebo řekni *solunce*, aby to zaznělo jako *solunce* a ne jako *slunce*."
"Přestaň blbnout, nebo ti napařím dva tisíce za nenastoupení do služby, sůvo jedna!!"
None, asi je opravdu našťvaný, milánek, ječí, až jódluje. Já mám shodou okolností Jodeldiplom. Samosebou i Jodeldiplomabschluss.
"Holleri di dudl jö?" zeptám se Miloše.
Neodpoví.
"OK, majore, vezmu kožeňák a mašinu. Posnídám cestou - chladící kousátko."
"Ha, ha!!" zaslechnu svého šéfa, který vzápětí praští telefonem.

"Zlato?" šeptnu na Sue jako Bondovic Jameska.
"Hmmm..." ozve se zdálky - asi znovu usnula.
"Musím do práce."
"Mmm..."
"Tak spi, zavolám ti."
"Mm..."

Přisypávám Mackovi kočičí sušenky, mazlení s ní vynechám, měním vodu v její misce.
Scházím na placené parkoviště, kde nakopnu motor. Chvilí čekám než se ohřeje.
Jó, jó... johohó, kdyby tak okolo plulo Santiaaaano... kapitán Aufray se šavlí, bambitkami za pasem... s kytarou na rameni... posádka parta přistavních šamanů a rváčů... plula bych s nimi až do pekla... hned bych se i já stala pirátkou... plavčičci na lodi by byly hopsandy od Babu, v pruhovaných tričkách, v maskáčových, o číslo menších kalhotkách... ó jé... ...*sur la mer qui fait le gros dos nous irons jusqu'à San Francisco*...

Má loď s piráty nepřiplouvá... Kde jsi Aufray...?? Tolik se mi na Dé jedna nechce...! Proplétat se do Brna na suzuce skrz kvanta osobáků... dojet živá či mrtvá... nechat se stíhat vyholenci, jimž jsem prý škrábla bok... ách jo, adrenalin na nule, musím si pustit ňákou ostrou empétrojku do sluchadel, třeba Bikini Kill, Heavens to Betsy nebo Svjaščenuju vajnu, abych povzbudila bojového ducha...

Zbraň v ledvince, para po kapsách, mobil, navigačka, survival ocílka vzadu podél pasu, přehrávač na krku, sluchátka, přilba, protisluneční hledí, rukavice... všechno...?

Napakovaná jak rytíř před turnajem kecnu na suzuku a zadívám se na balkón mého bytu. Sue určitě pořád spí... Ne, nebylo by špatné postavit s ní hnízdečko. Fajn představa. Ale vydrží to? Na jak dlouho? Co se stane se Sue zítra, pozítří, za měsíc? Pořád mám pochybnosti o skutečných důvodech jejího příjezdu. Já vím, legenda, co mi napovídala, zní věrohodně, ale může být vůbec nějaká legenda pravdivá...?

Nezbývá než čekat, říká mi hlas Johanky z Arku. Čekat, co přinese budoucnost. Čekat, co se stane. Třeba nic, kdoví.

Tak dobře, budu čekat, Johanko, slibuju... Ne, fakt tě teď nemůžu hodit do Orléansu...

Jsem nesvá. Má oblíbená lehkomyšlnost je náhle ta tam; *...would you know what should be done, lying, dying in the sun...* Skoro jako bych měla z budoucna strach.

Chvíli sleduju okna vedle balkónu, chvíli koukám do prázdna. Pak se zhluboka nadechnu.

Do práce! Brno čeká!

Přidávám plyn a nechávám Sue i obavy daleko za sebou.

Konec